
TANRI'YI

HOŞNUT ETMEK

Tanrı'yı yüceltmenize mani olan
engelleri aşın

RC SPROUL

Tanrı'yı Hoşnut Etmek

[R. C. Sproul](#)

Telif Hakkı/Copyright R. C. Sproul, 1999

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

1. ŞEFKATLİ LÜTUF

2. HİRİSTİYAN YAŞANTISININ AMACI

3. FERİSİLERİN MAYASINA DİKKAT

4. DÜNYA İLE SAVAŞMAK

5. BENLİK İLE SAVAŞMAK

6. İBLİS

7. SUÇLAYAN ŞEYTAN

8. KORKU VE SUÇLULUK FELCİ

9. GERÇEK BAĞIŞLAMA

10. BEDENSEL HİRİSTİYAN

11. GURUR GÜNAHI

12. TEMBELLİK GÜNAHI

13. YALANCILIK GÜNAHI

14. ÖĞRETİ VE YAŞAM

15. ASLA PES ETME

ÖNSÖZ

"Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (Matta 3:17).

Yeni Antlaşma'da Tanrı, üç farklı olayda duyulabilir şekilde gökden konuşmaktadır: İsa'nın vaftizinde (Matta 3:17; Markos 1:11; Luka 3:22), İsa'nın görünümü değiştiğinde (Matta 17:5; Markos 9:7; Luka 9:35), ve İsa Kudüs'e girdiğinde söylediği sözlerden sonra (Yuhanna 12:28). Bunların ilk ikisinde Tanrı, Oğlu'ndan hoşnut olduğunu açıklamaktadır. Yaptığı şeyden, en yüce olan Tanrı'nın hoşnut olduğunu bilmek kadar insana ne sevinç verebilir? Her Hıristiyan, Tanrı'yı hoşnut etme tutkusuyla dolu olmalıdır. O'nu yüceltmekten sevinç duymamız gerekir. Kurtarıcımızı hoşnut etmek, bize zevk veren en büyük şeydir. Herbirimiz Hıristiyan yaşantımıza Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde yaşama amacıyla başlarız. Ancak yol üzerinde bazı engellerle karşılaşırız. Bizlere zevk veren şeylerle, Tanrı'yı hoşnut edenler arasında ikilemler yaşarız.

Bu engelleri aşmak için yardıma ihtiyacımız vardır. Çok gerçek bir anlamda Hıristiyan yaşantısı çoğu zaman bir mücedeledir. Belli bir yol kateder, belli bir derece gerileriz. Gerilemek diye bir kavram gerçekten de vardır. Bazen bu gerileyiş, İblis'in kullanabileceği en kaygan maddelerle yağlanmış bir yoldan geriye kayıyormuşuz gibi gözükür. Ancak, bu kaygan yolun başında kollarını açmış göksel Babamız, titreyen ve hareket etmeye korkan bizleri tutmak için beklemektedir.

Bu kitabın yazılış amacı, Hıristiyan yaşamı için pratik bir rehber olmasıdır. Yüksek düzeyli ve ağır bir kitap değildir. Vermekte olduğumuz mücadelede bizlere yardım etmeyi hedefler.

Bu kitabın yazılması fikri, Tanrı'yı hoşnut etmekte zorlanan Hıristiyanlara yardım etmek için büyük bir çaba içinde olan editörüm Dr. Wendell Hawley tarafından ortaya konmuştur.

Kitabın yazılmasında katkıları olan Dr. Hawley ve sekreterim Bn. Maureen Buchman'a özel teşekkürlerimi sunuyorum. Yine, kırmızı kalemi gaddarca kullanmaktan çekinmeyen en acımasız editörüm, eşim Vesta'ya da özel olarak teşekkür ediyorum.

Orlando 1987

1. ŞEFKATLİ LÜTUF

"İnsanlar görüyorum, ağaçlara benziyorlar, ama yürüyorlar" (Markos 8:24). Ne sıradışı bir deneyim. Yürüyen ağaçlar, normal insanlar için normal bir şey değildir. Ancak, "yürüyen ağaçlar" gören o adam, geçiş aşamasında olan bir adamdı. Tam körlük ile berrak görüş ortasında bir yerdeydi. İlerde göreceğimiz gibi, Tanrı'yı hoşnut etme yolunda ilerlemekte olan tüm Hıristiyanları simgelemekteydi o adam.

Kutsal Kitap, İsa tarafından yapılan mucizevi iyileştirmelerden söz ettiğinde bunların çoğunlukla ani ve tam olduğunu görürüz. İsa, Lazar'ı kısmen ölümden diriltmedi. Eli sakat olan adam, aşama aşama iyileşmedi. Diğer mucizelerin çoğunda kişi hemen değiştirilmiş, iyileştirilmişti.

Bu nedenle Markos İncili'nde yazılı olan bu olay alışılmışın dışındadır. Kör bir adamın iki aşamada iyileştirilmesini anlatmaktadır:

İsa ile öğrencileri Beytsayda'ya geldiler. Orada bazı kişiler İsa'ya kör bir adamı getirip ona dokunması için yalvardılar. İsa körün elinden tutarak onu köyün dışına çıkardı. Gözlerine tükürüp ellerini üzerine koydu ve "Bir şey görüyor musun?" diye sordu. Adam başını kaldırıp, "İnsanlar görüyorum" dedi, "ağaçlara benziyorlar, ama yürüyorlar." Sonra İsa ellerini yeniden adamın gözleri üzerine koydu. Adam gözlerini açtı, baktı; iyileşmiş ve her şeyi açık seçik görmeye başlamıştı.

Markos 8:22-25

Bu, Mesih'in gücü ve lütfunun bir hikayesidir. Şefkatli lütfun hikayesidir. Kör adamın probleminden kaygı duyan insanlar İsa'ya doğru geldiklerinde, O'nun yaptığı ilk şey körün elinden tutmaktı. Adamın elinden tutarak İsa, onu köyün dışına çıkardı.

Olayı gözünüzün önünde canlandırın. Tanrı Oğlu'nun adamı olduğu yerde iyileştirecek gücü şüphesiz ki vardı. Fakat onun yerine İsa, adamı kalabalıktan uzaklaştırdı. Onunla özel olarak ilgilendi, hizmet etti. Böylece kör adam, insanların meraklı bakışlarına maruz kalmadı. Rabbimiz, adamın adımlarına yön verdi. Adamın hayatında daha önce böylesine güvenli bir rehberi olmamıştı. Düşme ya da tökezleme tehlikesi yoktu. Mesih'in eliyle yönlendiriliyordu.

Eğer İsa'nın şefkati o noktada son bulmuş olsaydı, eminim ki bu yeterli olurdu. Kör adam, bu deneyimi hayatının sonuna dek insanlara anlatırdı. "Bana dokundu!" deyip, bu deneyimin tadını sonsuza dek çıkarırdı. Fakat İsa'nın işi

bitmemiştir. Sonraki adımı attı.

Kalabalıktan uzaklaştıktan sonra İsa, duygularımızı rencide edecek bir şey yaptı. Adamın gözlerine tükürdü. Bir kimsenin gözümüze tükürmesi utanç verici ve aşağılayıcı bir hakarettir. Ancak İsa'nın amacı hakaret etmek değil, iyileştirmektir. Ona dokundu ve bir şey görüp, göremediğini sordu.

Bu noktada kör adam, insanları yürüyen ağaçlar gibi görmeye başladı. İsa, kör adamın görmek için herşeyi vermeye hazır olduğunu anladı. Görüşü sönük, bulanıktı fakat görebiliyordu. Biraz önce hiçbir şey göremiyordu. Gözleri işe yaramaz haldeydi. Fakat aniden, hareket eden cisimleri seçebiliyordu artık. Işıklar gölge arasındaki farkı algılayabiliyordu. Yeni bir dünya önünde açılmaktaydı. Artık kimsenin onun elinden tutup, yardım etmesine ihtiyacı olmayacaktı. Bastonunu atabilirdi.

İsa'nın işi bitmemiştir. İkinci kere dokundu. Bu dokunuşla, bulanık olan şeyler berraklaştı. Kör adam artık, ağaçlarla insanları kolaylıkla birbirinden ayırabiliyordu. Artık ağaçların oldukları yerde durduğunu ve dallarının esintiyle hafifçe sallandığını görebiliyordu. İnsanları oldukları gibi, yürüyen insanlar olarak görüyordu. Kısa, uzun; şişman, zayıf; genç ve yaşlı insanlar arasındaki farkı seçebiliyordu. Kişileri, diğerlerinden ayıran kendilerine has ufak özelliklerini görebiliyordu. Belki de tüm bunları daha önceden dokunma yoluyla da yapabiliyordu. Elini bazı insanların yüzüne koyup, bazılarını o şekilde tanıyabiliyordu belki de. Farklı insanların kendilerine has seslerini de tabii ki farkedemez durumdaydı. Ancak şimdi, ellerini cebine sokup karşısında duranın kim olduğunu bilebilirdi. Net olarak gördüğü ilk sima, Mesih'in yüzüydü. Bu, onun için kutsal bir görümün başlangıcıydı. Kutsal Kitap bunun olduğunu söylemese de, öyle gözüküyor ki kör adamın bedeninde iyileştirilen tek organ gözleri değildi. Mesih'in dokunuşuyla, insan yüreği de iyileştirilir. Adamın taş olan yüreği, ruhsal yaşamın yeniliğiyle çarpan, etten bir yüreğe değiştirilmişti.

Bu iyileştirme hikayesi yalnızca Hıristiyan uyanışını simgelemek amacıyla verilmedi. Bu olay, gerçek zaman ve mekanda meydana gelmiş, Mesih'in muhteşem gücünü gözler önüne seren bir mucizedir.

Kutsal Kitap, bizlerin içinde bulunduğu düşmüşlük konumunu anlatmak için kör insan benzetmesini kullanır. Bizler, hepimiz, kör olarak doğmuş insanlarız. Bu dünyaya ruhsal karanlık içersinde gireriz. Tanrı'nın Egemenliğine ilişkin şeyleri anlamayız. Doğal olarak gözlerimizin üzerinde perdeler vardır ve bunlar öylesine kalındır ki insanları, yürüyen ağaçlar olarak bile göremeyiz. Tanrı'nın Egemenliğini görmemiz için Tanrı'nın şefkatli lütfunun özel bir dokunuşu gereklidir.

BAŞLANGIÇ: YENİLENME

Tanrı'ya ilişkin gerçekleri anlamak için gözlerimizi açan lütuf eylemine, *yenilenme*, ya da ruhsal olarak yeniden doğuş adı verilir. Bu, yalnızca Tanrı'nın yapabileceği bir şeydir. Kör adam kendi iradesinin gücüyle tekrar göremeyeceği gibi bizler de kendi kendimizi yenileyemeyiz. Kör bir adam, görmek istediğine karar verebilir ancak gözleri iyileştirilmezse göremez.

Yenilenme, aşamalar halinde gerçekleşen birşey değildir. Anidir. Kutsal Ruh'un canlarımıza tek bir dokunuşuyla gerçekleşir. Herşeye gücü yeten Tanrı'nın ani kuvvetinin başardığı tamamıyla etkili, kadir bir eylemdir. Yalnızca Tanrı, hiçbir şeyden birşeyi ve ölümden yaşamı çıkarabilir. Yalnızca Tanrı, insan canına hayat verebilir.

Tanrı, bir insan canına hayat verdiğiğinde bunu *aniden* yapar. "Aniden" kelimesiyle anlatmak istediğim, zaman açısından aniden değildir - fakat gerçekten de bu yenileniş, Tanrı'nın harekete geçmesinin bir sonucu olarak hemen gerçekleşir. Bu kelimeyle anlatmak istediğim, Tanrı'nın bu işi direk olarak, *aracı* ya da ikincil etkenler kullanmaksızın yaptığıdır. (Latince olan *immediatus* kelimesi esas olarak "aracısız" anlamına gelmekteydi).

Ben hastalandığımda iki şey yapardım. Dua ederim ve ilaç alırım. Tanrı'nın, bu ilaç aracılığıyla beni iyileştirmesini dilerim. Tanrı'dan, doktorun ellerini yönlendirmesini, Kendisinin özel sağlayışıyla iyileştirme yollarını açmasını isterim.

Fakat İsa adamı iyileştirdiğinde, dolaylı yollara başvurmadı. Hiçbir ilaca gerek yoktu. İsa, kendi sesiyle bilir iyileştirebilirdi. Hikayenin belirli bir kısmı beni çok düşündürüyor. İsa neden adamın gözlerine tükürdü? Neden, "Git Şiloha havuzunda yıkan" demedi? Açıktır ki güç, tükürükte yahut havuzun suyunda değildi. Bazı durumlarda İsa bu gibi araçları kullanarak insanları iyileştirdi. O'nun gücü direk, ve aniydi.

Yenilenmede de aynı şey geçerlidir. Vaftiz suyuyla yıkanmamız söylenmiştir. Ancak, o vafiz hafuzunda insan canını kurtaran sihirli bir iksir bulunmaz. Su, kendisinin ötesinde, bizlere hayat veren diri suya işaret eder. Tanrı'nın iyileştirici kuvvetini simgeleyen dışsal bir semboldür.

Kör adamın iyileştirilmesi hikayesinde başka bir paralellik daha bulunmaktadır. Tanrı'nın kadir gücüyle aniden yenilenip, karanlığın hükümranlığından ışığın egemenliğine aktarılmış olmamıza karşın, kutsallaştırılmamız gerçekten de aşama aşama gerçekleşir.

Yeniden doğduğumuzda, insanları yürüyen ağaçlar gibi görürüz. Ruhsal görüşümüz bulanıktır. Herşeyi kesin bir berraklıkla görmeyiz. Görüşümüz, halen devam etmekte olan günahla bulanıktır. Eski doğamızın tüm kalıntılarının yok edileceği bir gün bizleri beklemektedir. Yüreğimizin öylesine saflaştırıldığı bir gün gelecek ki, Mesih'in "ne mutlu" diye söylediği şu sözleri gerçekleşecek: "Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Onlar Tanrı'yı görecekler" (Matta 5:8). İşte bu, Orta Çağdaki çoğu Hıristiyanın "saadet görüşü" dedikleri kavramdır.

Ruhsal durumumuzun mükemmelleştirilmesi işine *yüceltilme* denir. Yüceltilme bu yaşamda meydana gelmez. Kutsallaştırılmamızın tamamlanması için cenneti beklemeliyiz. Ancak, şu anda daha önce göremediklerimizi görebiliyor olsak bile, halen net bir görüşe sahip değiliz.

Bu yaşantımızda Mesih'in ikinci dokunuşuna ihtiyacımız var. Aslında, üçüncü, dördüncü, beşinci ve daha birçok dokunuşuna ihtiyacımız var Mesih'in. Gözümüzdeki perdeler artık kaldırılmış olsa da, halen Mesih'in eliyle yönlendirilmeye ihtiyacımız var.

Yenilenme, bir yolculuğun başlangıcıdır. Başarı ve başarısızlıkların olacağı, tökezleme ortasında olgunlaşmayla dolu bir yolculuktur bu. Bazen bu gelişme, acı verici derecede yavaş gibi gözükür ancak yine de bir gelişme vardır. Görüşü berraklaştırmaya doğru bir harekettir - şefkatli bir lütuf dokunuşuyla başlayıp daha fazla lütfü doğru ilerleyen bir yaşamdır bu.

Sisyphus, eski Yunan mitolojisinin trajik bir kahramanıdır. Tanrıları kızdırdığı için sonsuz cehenneme atılarak, lanetlenmişti. Yapması gereken şey, büyük bir kayayı, dik bir tepenin üst noktasına kadar çıkarmaktı. Kayayı hareket ettirmek için tüm gücünü harcaması gerekti.

Tepenin doruğuna her çıkışında, kaya yuvarlanıp bir kere daha yokuşun başına geri düşüyordu. Sisyphus'un, aşağı inip bu taşı tekrar yukarı itmesi gerekiyordu. Taşı hiçbir zaman tepenin üzerine çıkaramadı. Hiçbir ilerleme kaydedememişti.

Bazen Hıristiyanlar kendilerini Sisyphus gibi hissederler. İlerleme öylesine yavaş gerçekleşiyormuş gibi gözükür ki, kendilerini oldukları yerde sayıyor, boşa çaba harcıyor ve hiçbir şey elde edemiyormuş gibi hissederler.

Lanetlenmiş adamın hikayesindeki işkence, bitmek bilmeyen o kısır döngüdür. Hiçbir başı ya da sonu yoktur - sadece sonsuz tekrardan oluşan bir işkencedir.

Samson'un cezalandırılmasını hatırlayın. Gücünün sırrını casus sevgilisine açıklayınca Filistinliler tarafından yakalanmıştı. Korkunç utancı, Kutsal Kitap'taki şu ayetle özetlenmektedir:

Ve Filistinliler onu yakalayıp, gözlerini çıkardılar; ve onu Gazaya indirdiler, ve onu tunç zincirlerle bağladılar; ve hapisanede değirmen çeviriyordu.

Hakimler 16:21

Filistin cezaevinde değirmen çeviren bir insanın ne yaptığını gerçekten de bilmiyorum. Ama Hollywood'un bunu nasıl canlandırıldığını gördüm. Samson hakkında yapılmış çok eski bir film halen az da olsa hatırımda kaldı. İsrail'in bu güçlü adamı, Victor Mature canlandırmıştı. Hafızamda kalan sahne, bu kör adamın bir öküzün yerine değirmene bağlanıştıydı. Öküzün bağlanmış olduğu kol, döndükçe makinanın mekanizması çalışıyor ve hayvan ise yürüdüğü yerden her geçişinde daha da derinleşen bir iz bırakıyordu. Victor Mature'ın boş gözleri ve terden parlayan kasları ile bitmek tükenmek bilmeyen bu çember etrafında, yalnızca geçtiği yerleri derinleştirerek ama hiçbir yere gidemeyerek acı dolu yürüyüşünü hayal edebiliyorum.

İşte bu kısır döngü böylesine zalimdi.

SÜREÇ: KUTSALLAŞMA

Ancak Hıristiyan yaşantısı, bunun gibi boş değildir. Bir çember yapısında değildir. Hıristiyan yaşantısı bir çizgidir. Bir başlangıcı, ortası ve sonu vardır. Çizginin sonunda görkem amaçlanır. Herşeyi başlatan Tanrı'nın, halkı için bir hedefi vardır. Mesih'in, "Gel, sevgili dostum, Babamın senin için hazırlamış olduğu egemenliğe gir" diyeceği güne doğru uzanıyoruz.

Elçi Pavlus ile birlikte bizler de şöyle diyoruz, "geride kalan herşeyi unutup, ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum" (Filipililer 3:13). Hıristiyan yaşantısında bir *göksel çağrı* vardır. Bir kimse bir daire içersinde yukarıya doğru hareket edemez. Bizler, belli bir yere gitmekte olan bir çizginin üzerindeyiz. Yukarı doğru gitmektedir bu çizgi. Diğer bir değişle, Hıristiyan yaşamında bir *ilerleme* söz konusudur.

John Bunyan tarafından yazılmış olan *The Pilgrim's Progress (Gezginin İlerleyişi)* adlı Hıristiyan klasiğini hatırlıyoruz. Buradaki gezgin, göğe doğru ilerleyen Hıristiyandır. Sırtındaki yükten ötürü, yolculuğu yavaşlamış ve zorlaşmıştır. Her yerde engellerle karşılaşır.

Bunyan, her Hıristiyanın yolunda duran birçok ayartılma ve düşüşleri anlamıştı. Ancak, Hıristiyan yaşamına ilişkin can alıcı iki noktanın da farkındaydı: Bizler

gezinleriz, ve bizler yol katederiz.

Gezgin, yolculuğa çıkmış bir kişidir. Yolculuğu, onu farklı ve garip yerlere götürür. Hareket halinde olan bir insandır o. Eski Ahit zamanlarındakiler gibi o da, çadırlarda yaşar. Yarı göçebedir. Kalıcı olarak yerleşecek kadar bu dünyada hiçbir zaman evinde gibi değildir. Hayat her zaman onun için keşfedilmemiş bir bölgedir. İçtiği su hiçbir zaman durgun değildir. İman babası İbrahim gibi, yapıcısı ve yaratıcısı Tanrı olan daha iyi toprakları arar. Tüm Tanrı halkı bu dünyada geçici ve gezgindir.

Her Hıristiyan ilerleme kaydeder. İlerleme, bizlerin olduğumuz yerde durmamıza izin vermeyen Kutsal Ruhun içimizdeki varlığıyla kesinleştirilir. Ancak biz olduğumuz yerde kalmaya ne kadar da istekliyiz! Hatta, geriye gitmek istiyoruz. İsa'nın öğrencileri gibi bizler de korku içinde yukardaki odalarımızda saklanıyoruz. Fakat İsa, orada kalmamıza izin vermeyecektir.

Hiçkimse Hıristiyan olarak doğmaz. Bizler doğal halimizle bedendeniz. Hıristiyan yaşantısı, Kutsal Ruh'un işlemesiyle yeniden doğuşta başlar. "Yeniden doğmuş Hıristiyan" terimi neredeyse yanlış bir ifadedir. Gereksiz yere kullanılan kelimelerden oluşur. Bir nevi teolojik kekelemedir. Eğer bir kimse yeniden doğmuşsa, Hıristiyandır. Eğer Hıristiyansa, yeniden doğmuştur. Yeniden doğmamış Hıristiyan ya da yeniden doğmuş ama Hıristiyan değil diye birşey yoktur. Yeniden doğmak demek, Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'e doğmuş olmak demektir. Hıristiyan yaşantısı için bu bir ön şarttır. Bu aynı zamanda Hıristiyan yaşamının Tekvin'i, başlangıcıdır.

Herkes, Hıristiyan yaşantısına aynı şekilde başlar: Hepimiz yeniden doğarak başlarız. Yeniden doğuş deneyimlerimiz farklı olabilir ancak yeniden doğuş gerçeği hepimiz için gereklidir.

Herhangi iki Hıristiyanın, İnanlı yaşamlarına aynı şekilde başlamayacağını bilmek çok önemlidir. Bazı insanlar beş yaşındayken yeniden doğarlar, bazıları ellibeş yaşında. Bazıları, çok tutucu ve disiplinli bir geçmişten, bazıları ise düzensiz, kontrolden çıkmış bir çılgınlık geçmişinden gelip, yeniden doğarlar. Farklı günahlarla mücadele ederiz. Karışık ve benzer paketlerle başlarız.

Bazılarımız, iman ettiğimiz günü ve saati bilir. Diğerlerinin ise ne zaman doğduklarına ilişkin kesin bir fikirleri yoktur. Billy Graham, Mordecai Ham'ın konuştuğu bir toplantıda Mesih'le tanıştığını söyler. Ruth Graham ise geçmiş beş yıl içerisinde tam olarak ne zaman iman ettiğini hatırlayamıyor. İman ettiklerinde bazı insanlar ağlarlar, bazıları ise sevinçle coşarlar.

İman ettiklerinde, diğerlerinin de bizim gösterdiğimiz tepkileri göstermeleri gerektiğinde ısrar etmek çok feci bir hatadır. Ani ve belirgin bir şekilde iman etmiş olanlar, iman ettikleri günü ve saati tam olarak bilmeyen kişilerden şüphe duyarlar. Daha az heyecanlı ve ani bir deneyimi olmuş kişiler, diğerlerinin duygusal dengelerinin sağlıklı olduğu konusunda şüphe duyabilirler.

Bu aşamada, insanlara farklı zamanlarda, farklı biçimlerde günahlarını gösteren Kutsal Ruh'a saygılı olmalıyız. Karşı karşıya olduğumuz esas soru, *ne zaman* ya da *nerede* iman ettiğimiz değildir. Tek gerçek soru, iman *edip*, *etmediğimizdir*. Eğer Ruh'tan doğmuşsak, Mesih'te olan tüm diğer insanların kardeşiyiz.

Pavlus bizlere şöyle demektedir:

İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. Çünkü biz, Tanrı'nın önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratılmış olarak Tanrı'nın eseriyiz.

Efesliler 2:8-10

Bu noktada hepimiz eşitiz. Hiçbirimiz kendi kendimizi iman ettirmedik. Yeniden doğuş, Tanrı'nın işidir. Bizler Mesih'in eseriyiz. Usta, Mesih'tir. Yarattıkları ne sıkıcı ne de monotondur. Bizleri kurtardığında, ne kimliğimizi ne de kişiliğimizi yokeder. Her Hıristiyan, Mesih tarafından yaratılmış bir sanat eseridir. Her Hıristiyan, gerçek anlamda bir şaheserdir.

İsa, sanatını bir montaj hattında icra etmez. Sonsuz bir itina ve sabırla, yaratır ve şekil verir. Hıristiyan çevrelerinde, pek sık inanılan, ve mükemmellik öğretisi denen zehirli bir öğreti bulunmaktadır. Bu öğretiyi, kişinin daha bu dünyadayken ruhsal mükemmelliğe eriştiğini söyler. "Lütfun ikinci bir işleyişiyle", ani kutsallaşma gibi "ikinci bir bereketten" söz ederler. Bunu öğretenlerden uzak durun.

Ani kutsallaşmayı öğreten ilk kişiyle tanıştığımda daha birkaç aylık bir Hıristiyandım. Üzerime el koymayı ve benim de bu ikinci bereketi almak için dua etmemi önerdi. Bu düşünce bana çok cazip gelmişti. Yeni Hıristiyan hayatımda karşılaştığım en ciddi zorluk, halen günah işliyor olmamdı. Yaşamımın bazı alanlarında büyük zaferler kazanmıştım fakat diğer taraflar çok inatçı gibi gözüküyordu. O aşamada bile Kutsal Ruh ile doğal benlik arasındaki savaşın farkındaydım.

Vaizle birlikte ani kutsallaşma için dua ettim. İşe yaramadı. İkinci bereket beni yüzüstü bırakmıştı. Yaşamımın ilk safhalarını tamamıyla doğru bir kişi olma

çabasıyla geçiren Martin Luther şöyle söylemişti, "Bir insan eğer keşiş olmakla cennete gidebilecek olsaydı, o kişi ben olurum." Bir insan eğer bu ikinci bereketi aramakla bulacak olsaydı, o kişi ben olurum.

Vaiz, işlemeye devam ettiğim günahların, benim bu günahlardan kurtulmak için gösterdiğim çabaları engellediğinden emindi. Kısırdöngülerin en zalimine yakalanmıştım. Bu hizmetlinin bana aslında söylemeye çalıştığı şey, eğer günahımdan kurtulacak isem, ilk önce günahımdan kurtulmam gerektiği idi. Diğer bir deyişle, ikinci bereketi elde etmek için ihtiyacım olan tek şey, o ikinci bereketi.

Sonunda, başka bir vaiz beni bu çelişkiden kurtardı. Kısa süre içersinde anladım ki beni aniden kutsallaştıracağı söylenen bu ikinci bereket aslında, kutsal bir üçkağattı.

Yaşadığım deneyimden bu yana, kutsallıkta mükemmelliğe eriştiklerini iddia eden iki kişiyle tanıştım. Hıristiyan yaşamları trajikti. İnsanların kendilerini kutsallıkta mükemmelliğe eriştiklerine inandırmaları için ilk önce bu iki şeyden bir ya da her ikisini de yapmaları gerekir: Tanrı'nın yasasını öyle düşük bir seviyeye indirmelidirler ki ona tam olarak itaat edebilsinler, ya da kendi ruhsal performanslarını ölçerken bunu aşırı derecede abartmalıdırlar.

Bunların her ikisinde ölümcüldür. Tanrı'nın yasasının gereklerini aşağı çekmek, Tanrı'nın kutsallığına karşı işlenmiş bir suçtur. İnsanın kendi durumunu aldatıcı derecede abartması ise aşırı bir gururdur.

Kutsallaşma, basitce el koymaktan çok daha fazlasını gerektirir. Yeniden doğuş anidir. Aklanma anidir. *Ancak, kutsallaşma hayat boyu devam eden bir süreçtir.* Bir takım engeller karşısında itinalı bir mücadeleyi içerir. Bunyan'ın gezinindeki gibi çukurlar ve zorluklarla doludur. Bizleri, canın karanlık gecesinden, ölüm vadisinin gölgesinden ve denenme çölünden geçiren bir yolculuktur bu.

Bu yolculuğun tek teminatı vardır: Mesih, bizimle beraber geleceğine ve bizi diğer tarafa ulaştıracağına söz verir. Rabbimiz başladığı işi bitirir. Yaratmanın tam ortasında, elinin işini bırakıp gitmez. Bizleri yürüyen ağaçlara bakar halde bırakmaz. Hayır, Rab bizlerin iyiliği ve olgunlaşmasıyla çok yoğun bir şekilde ilgilenir. Tanrı ve Tanrı'yı nasıl hoşnut edebileceğimiz hakkında daha fazla öğrenmemizi istemektedir Rab. Tanrı'yı hoşnut etmekten haz duymamızı istiyor. Dünyayı algılayış şeklimiz ve içinde nasıl yaşadığımız konusunda anlayışımızın derinleşmesi için görüşümüzün berraklaşmasını, iyileştirilen o kör adam gibi değişmemizi istiyor. Bu bağlamda olgunlaşmak ve değişmek, kutsal Tanrı'yı neyin hoşnut ettiği konusunda giderek daha fazla öğrenmek demektir. İşte,

Tanrı'yı hoşnut etmede olgunlaşmak, kutsallaşmadır ve elinizdeki kitabın tek konusu da budur.

2. HİRİSTİYAN YAŞANTISININ AMACI

Bir keresinde, fanatik kelimesinin şu şekilde tanımlandığını okudum: "Fanatik kişi, hedefini kaybetmiş bir biçimde o hedefe ulaşmak için iki kat çaba harcayan kişidir." Fanatik, çılgın bir şekilde, amaçsızca koşturur. Potası olmayan bir basketbol oyuncusu, ağı olmayan bir tenişiçi, çimen sahası olmayan bir golfçü gibidir.

Bir Hıristiyanın kutsallaşmada, yani Tanrı'yı hoşnut etmeyi öğrenmede ilerleyebilmesi için, hedefinin ne olduğunu açıkça bilmesi gerekir. Kutsal Kitap, bu hedefi açıkça ortaya koysa da, çok kolay unutulmuş bir noktadır bu.

Peki bu hedef nedir? İsa şöyle açıkladı: "Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir" (Matta 6:33).

Şimdi, bu buyruğu oluşturan kısımları inceleyelim. İlk olarak İsa, bize *ardından gitmemizi* söylüyor. Bir şeyin ardından gitmek çaba gerektirir. İtinalı bir arayışı içerir. Kaybettiği bozuk parayı bulmak için evi en ince köşesine kadar arayan kadın gibidir bu kişi. Aramak, ardından gitmek, uyumakla olmaz. Çalışmayı, sürekli çalışmayı gerektirir. Olduğumuz yere oturup, Tanrı'nın onu kucağımıza atmasını bekleyemeyiz.

Ünlü Yunan Matematikçi Arşimed'in, spesifik yerçekimi kanununu (suyun kaldırma kuvveti prensibini) banyoda yıkanırken nasıl keşfettiğini hepimiz biliyoruz. "Eureka, buldum!" diye bağırdı. Aynı şekilde Isaac Newton'un yerçekimi yasasını, bir elma ağacının altında otururken kafasına bir elma düşmesi sonucu bulduğu hikayesini de biliyoruz. Arşimed ve Newton'a bir anda gelen bu çözümler, yıllar boyu sürdürdükleri itinalı arayışın bir birikimi, sonucuydu. Elde ettikleri, şans eseri olmamıştı. Thomas Edison'un, elektrik ışığı için uygun olan tek filamanı bulmadan önce bin tane farklı madde üzerinde deney yaptığı söylenir. Çok şanslı değil, çok çalışkan. Tanrı'yı hoşnut etmeyi öğrenişimiz için de aynı şey geçerlidir.

Tanrı'nın ve Tanrı'nın Egemenliğinin ardından gitmemiz söylenir. İsa'nın, *ilk olarak (önce)* bunların ardından gitmemiz gerektiğini söylediğinin de bilincindeyiz. Burada *önce* kelimesi için kullanılan Yeni Antlaşma sözcüğü *protos*, herhangi bir dizi içersinde ilk sırada olan anlamına gelir. Kelime, *öncelik* vurgusunu taşır. Bu kavramın daha doğru bir çevirisi şöyle olabilirdi: "Siz *diğer*

herşeyden önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin"

Tanrı'nın Egemenliğinin ardından gidin. Doğruluğun ardından gidin. Hıristiyan yaşantısının öncelikleri bunlardır.

TANRI'NIN EGEMENLİĞİNİN ARDINDAN GİTMEK

Tanrı'nın egemenliğinin ardından gitmek ne demek? Hıristiyan dünyasında bu ruhsal arayış konusunda birçok karışmış düşünceler bulunmaktadır. Çoğu zaman Hıristiyanların ağızından şu sözleri duyarız: "Arkadaşım Hıristiyan değil fakat arıyor."

Hıristiyan olmayan bir kişi neyi arar? Aramadığını bildiğimiz tek bir şey var. O kişi, Tanrı'yı aramıyor. Pavlus şöyle demektedir, "Tanrı'yı arayan kimse yok" (Romalılar 3:11). İnanlı olmayan bir kimse, asla ve asla Tanrı'yı aramaz. Bu kişi bir kaçıktır, Tanrı'dan kaçır. İnsanın doğal yatkınlığı, Tanrı'dan kaçmak, O'ndan saklanmaktır. İsa, kaybolanı arayıp, kurtarmaya geldi. Arayan O'dur, kaçanlar ise bizleriz. Günahlı durumunda insan, yaşamın bilmecelerine cevaplar arayabilir ancak Tanrı'yı aramaz.

Öyleyse, neden çoğu zaman İnanlı olmayan kişiler bize Tanrı'yı arıyorlarmış gibi gözükürler? Gözlemlerimizin sonucu olarak bunu biz bu şekilde düşünürüz. O kişiler, yalnızca Tanrı'nın verebileceğini bildiğimiz bir mutluluğu, matıklılı düşünüşü, suçluluktan özgürlüğü, anlamlı bir hayatı ve diğer birçok şeyi aramaktadırlar. Ancak Tanrı'yı arıyor değillerdir. Tanrı'nın sağladığı *faydaları* aramaktadırlar. Doğal insanın günahı tam olarak şudur: Tanrı'nın kendisini istemeksizin, Tanrı'nın sağladığı faydaları arzularlar.

Bu düşünüşü şu nedenle reddediyorum: Tanrı'nın ardınca gitmek, O'nu aramak, Hıristiyanlara mahsus birşeydir. Tanrı'nın aranması, *iman etme anında* başlar. Tüm dünyaya "O'nu buldum" diye bağırırsak bile, ilginçtir ki Tanrı'yı bulmak, O'nu aramanın başlangıcıdır. Tanrı'nın ardınca gitmek, hayat boru bir süreçtir. Tanrı'nın ardınca gitmek, Jonathan Edwards'ın dediği gibi, "Hıristiyan yaşantısının ana amacıdır".

Tanrı'nın egemenliği ardınca gitmek, İsa'nın son buyruğunu ve Rab'bin duasının önemli isteğini yerine getirmektir: "Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun."

Öğrencilerinin İsa'ya sorduğu son soru şuydu: "Rab, İsrail'e egemenliği şimdi mi geri vereceksin?" (Elçilerin İşleri 1:6). Görkemli yükselişinde İsa bu gezegenden ayrılmadan dakikalar önce öğrencileri onu bu son soruyla sıkıştırdılar. Soruları, Tanrı'nın egemenliğiyle ilgiliydi. İsa bu soruya önce hafif bir azarlamayla, sonra

ise bir buyrukla cevap verdi: "Benim tanıklarım olacaksınız" (Elçilerin İşleri 1:8).

Tanrı'nın egemenliğine tanıklık ederek, bu egemenliğin ardından gitmeye çağrıldık. Tüm dünyaya Tanrı'nın egemenliğinin neye benzediğini göstermek ardınca gitmeliyiz. Gökte olduğu gibi yerde de egemenliğin gelmesi, Kral'ın sadık çocuklarının Kral'ın istediğini burada ve şimdi yapmalarını gerektirir. Tanrı'nın Kralına hizmet ederek Tanrı'nın egemenliğine tanıklar oluruz. O'nu hoşnut eden şey budur. İsa'nın, egemenliğin gelişini Tanrı'nın isteğinin yapılmasıyla ilişkilendirmesinin bir nedeni vardır. "Egemenliğin gelsin. senin istediğin olsun" ifadeleri birbirlerine aittir. Bir paranın iki yüzü gibidirler. Tanrı'nın egemenliği, Tanrı'nın istediğinin yapıldığı dünyaya gelir.

Öyleyse, vardığımız sonuç şudur: Hıristiyan yaşantısının, genel ve herşeyi kapsayan hedefi, amacı, *Krala itaat etmektir*. Ve biz itaat ettiğimizde Tanrı hoşnut olur.

DOĞRULUĞUN ARDINCA GİTMEK

Egemenliğin aranması, Tanrı'nın doğruluğunun ardınca gidilmesiyle ilişkilendirilmiştir. Bu, İsa'nın Kendisinin sergilediği türden bir doğruluktur. İsa'nın hayatı doğrulukla parlıyordu. Lekesiz bir Kuzu, Babasının kendisinden hoşnut olduğu Oğlu'ydu. Kutsal Yazılar, O'nun hakkında, Babasının evi için gösterdiği gayretin O'nu yiyip bitireceğini yazmaktadır (Yuhanna 2:17). O'nun yiyeceği ve içeceği Babasının isteğini yapmaktı (Yuhanna 4:34). İsa, yalnızca beden almış Tanrı değildi ama aynı zamanda yüce bir doğruluk adamıydı. O'nun tanrılığını taklit edememiz mümkün değildir ancak O'nun itaate ve Tanrı'yı hoşnut etmeye olan tam yürekli adanmışlığını taklit etmeliyiz.

Hıristiyan olduğum ilk zamanlarda, Hıristiyan topluluğunun üyeleriyle tanıştırlmıştım. Çok geçmeden benden, Tanrı'yla her gün belirli bir vakit geçirmem, Kutsal Kitabı okuyup dua etmem beklendiğini anladım. Kilise'ye gitmem bekleniyordu. Artık küfür etmeyerek, içki ve sigara içmeyerek ya da bunun benzeri şeyleri yapmayarak inancımı belli etmem bekleniyordu. Kutsal Kitabın sözünü ettiği doğruluğun bunun çok ötesinde bir şey olduğundan haberim yoktu. Buna rağmen, çoğu yeni Hıristiyan gibi, bu şeylere önem vermeyi öğrendim. Kişisel mektuplarım yeni bir biçim almıştı. Yeni Antlaşma mektuplarından alıntılar gibilerdi sanki. Çok geçmeden, güncelik konuşmalarım Hıristiyan türü laf kalabalıkları yapmayı da öğrenmiştim. Artık hiçkimseye birşey "söylemiyordum", yalnızca onlarla "paylaşıyordum". Her iyi şey, "bereket" oldu, ve artık cümlelerime basmakalıp ruhsal sözler serpiştirmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Tabi çok geçmeden anladım ki Hıristiyan yaşantısı, gündelik dua zamanlarından ve kutsanmış kelimelerden çok daha öte bir kavramdı. Tanrı'nın daha fazlasını istediğini anladım. İmanımda ve itaatimde olgunlaşmamı, sütü aşım, et yememi arzuluyor Tanrı. Ayrıca farkettim ki, Hıristiyan dili hem Hıristiyan olmayan hem de Hıristiyanlar için anlamsız bir iletişim biçimidir. Gerçek tanrısallığı bulmaktan çok konuşmalarımın bir ayetin cümle yapısını taklit etmekle ilgilendiğimi anladım.

Hatam şuydu: Ruhsallığı, doğrulukla karıştırıyordum. Fakat, bunda yanlış olmadığını da anladım. Aracı, sonuç ile karıştıran bir kalabalığın ortasında buldum kendimi. Ruhsallık, doğruluğun ucuz bir kopyasıdır.

Yıllar içersinde bir çok Hıristiyan bana nasıl daha ruhsal ya da dindar olunabileceğini sordular. Bir öğrencinin gelip, "Bana doğru bir kişi olmayı öğret" dediği nadirdir. Neden, diye merak ettim, bir insan ruhsal olmak isteyebilir ki? Ruhsallığın amacı nedir? Dindarlığın faydası nedir?

Ruhsallık ve dindarlığın kendisi hedef değildir. Aslında, kendilerinden daha yüce bir amaca ulaşmak için araç olarak *kullanılmazlarsa* hiçbir işe yaramazlar. Hedef, ruhsallıktan öte, doğruluk olmalıdır.

Ruhsal disiplinler bu doğruluğu elde etmek için gereklidirler. Kutsal Kitap çalışması, kiliseye devam etmek, müjdecilik Hıristiyan gelişimi için gereklidir ancak son hedef olamazlar. Ruhsallık olmadan doğruluğa erişemem. Ancak, doğruluğa erişmiş olmayarak, yüzeysel bile olsa, "ruhsal" olmak mümkündür.

İsa, bir dua adamıydı. Dua yaşamı yoğun ve güçlüydü. Kutsal Kitap bilgisi engin bir adamdı. Açıkça, Tanrı Sözü'nde ustalaşmıştı. Ruhsaldı. Ancak ruhsallığı sonunda kendisini gerçek bir doğrulukla gösterdi. Bu nedenle onun ruhsallığı sadece yüzeysel değildi. İçsel hayatı, kendisini dışsal itaatte, ölüme kadar giden bir itaatte gösterdi.

Doğruluk nedir? Bu sorunun basit cevabı şudur: *Doğruluk, Tanrı'nın gözünde doğru olanı yapmaktır.* Bu basit tanımın altında çok karmaşık kavramlar yatmaktadır. Doğru olmak, Tanrı'nın bizi yapmaya çağırdığı herşeyi yapmaktır. Gerçek doğruluğun gerektirdikleri öylesine yüce ve öylesine çoktur ki, hiçbirimiz bu dünyada asla buna mükemmel olarak erişemeyiz. Tanrı'nın tüm öğüdünü izlemeyi içeriri bu.

Kutsal Yazılar bazen, gerçek doğruluğun basit bir özetini sunar. Bazen Tanrı, gerçek doğruluğun özünü ortaya koyan bir kaç kelimeyle tüm yasayı özetler. Şimdi bu özetlerden birkaçına bakalım.

MİKA'NIN ÖZETİ

Kutsal yaşayış hakkında, Mika peygamberin kitabında şu özeti okumaktayız:

Ey adam, iyi olanı sana bildirdi; ve hak olanı yapmak, ve merhameti sevmek, ve Allahınla alçakgönüllü olarak yürümekten başka RAB senden ne ister?

Mika 6:8

Adalet, merhamet (ya da sadık sevgi), ve alçakgönüllülük. Elde edilmesi kolay bir üçlü değildir bu. Tanrı, adalet ve merhamet gibi büyük önem taşıyan konularla ilgilenmemi istiyor. Alçakgönüllü kutsalların dostluğundan zevk duyar Tanrı. Kibirliye karşı durmaya, alçakgönüllü olana daha çok lütuf göstermeye söz vermiştir.

Charles Colson, Ellsberg olayı nedeniyle aldığı hapis cezasını çekmiş, hapisshaneden yeni çıkmıştı. Watergate skandalının bir parçası olmasa da Colson, Richard Nixon'ın düşüşüne neden olan olaylarla ilişkilendirilmişti. Colson, bir üniversite kampüsünde yaptığı bir konuşma sırasında Nixon karşıtı öğrenciler tarafından merhametsizce yuhalanıyor ve aşalanıyordu. Öğrencilerden bir tanesi Colson'un konuşmasını kesip, "Colson! Neden Nixon'u bırakmadın?" diye sordu.

Colson konuşmasını kesti ve kendisini aşağılayan bu öğrenciye bakarak şöyle cevap verdi, "Çünkü o benim arkadaşımdı."

Bu cevapla birlikte dinleyiciler büyük bir heyecanla alkışlamaya başladılar. Topluluğun, Watergate skandalını ve onunla ilişkili olan herşeyi kınamasına rağmen, bir adamın arkadaşlık uğruna hapisshaneyeye gitmesine sebep olan böylesine bir sadakati taktir ettiği açıkça ortadaydı.

Mika, "merhamet"ten bahsettiği zaman, İbranice "sadık sevgi" kelimesini kullanır. Bu, Tanrı'nın çocuklarına beslediği türden bir sevgidir. Kararlı ve dayanıklıdır. Tanrı, çocuklarının yaptıklarını nadiren onaylasa da, onların tarafında kalmaya devam eder. Bu da, Hıristiyan sevgisinin bir önceliğidir.

Çocuklarımin benim sevgimi kazanmalarına gerek yoktur. Beni hayal kırıklığına uğratabilir hatta sinirlendirebilirler, ancak hataları onları benim sevgimden mahrum etmez. Kayıp Oğul'un babası, oğlunu sevmekten asla vazgeçmedi. Her zaman izin vermeyebilirim ancak her zaman sevgimi vermeliyim. Sevmekte dayanmak, başarısızlıklarımıza rağmen Tanrı'nın bizleri nasıl sevdiğini örnek almak, taklit etmek demektir.

Sadakat. Merhamet. Bunlar, günahlarına rağmen Hıristiyanların yollarına devam etmelerini mümkün kılan özelliklerdir. Sadık bir dost olmak, kişiyi körce kabullenmekten daha fazlasını gerektirir. Sabır, dayanış, yumuşak huyluluk yani Kutsal Ruh'tan gelen türden meyveyi gerektirir bunu yapmak. Mesih bize sadık olduğundan, biz de diğerlerine bu tür bir sadakati göstermek için istekli oluruz.

İSA'NIN ÖRNEĞİ

İsa, Hıristiyan yaşantısını olabilecek en basit şekilde özetlemiştir: "İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın" (Luka 6:31). Buna biz Altın Kural-Altından; elmaslardan ve zümrütlerden daha değerli olan altındandır bu yasa. Her çocuk, Altın Kural'ı ezberleyebilir ancak bunu gündelik hayatta uygulamak o kadar da kolay değildir.

Önemsiz şeylerin eleştirilmesinden nefret ederim. Her şeyde bir hata bulan insanların etrafında olmaktan hoşlanmam. Yargılayıcı insanlarla hoş vakit geçirmek benim için zordur. Bu gibi insanların bana karşı olan davranışlarını kontrol edemem ancak onlardan öğrenebilirim. Beni kıran herkesden, ne gibi şeylerin insanları kırdığını öğrenebilirim. Beni inciten davranışın, başkalarını da incitmesi olasılığı büyüktür. Bu nedenle, başkalarına nasıl davranılmaması gerektiğini öğrenebilirim.

Bizler, önemsiz eleştirilere çoğu zaman merhametle karşılık vermek yerine, aynı şekilde davranarak tepki gösteririz. İşte, Altın Kural'ın yaşantılarımızla kesiştiği yer bu noktadadır. İşte bu an için İsa, kötülüğe kötülükle karşı vermemeyi öğretti bizlere. Başkalarının bize davranmalarını istediğimiz şekilde onlara davranmak, basitçe bir merhamet göstergesidir. İnce düşünüşlü ve temkinli olmayı içerir bu tür bir davranış. Ancak bu, saygılı olmaktan çok daha öte birşeydir. Doğru olanı yapmaktır. Tanrı'yı hoşnut eden şeyi yapmaktır.

Doğruluk, doğru olarak yaşamak demektir. İnsanlara doğru şekilde davranmak demektir. Kişisel güvenilirlikle yaşamak demektir. Doğru kişi, güvenebileceğimiz kişidir. Güvenilirliği istikrarlıdır. Satılık değildir. Doğru kişi, ahlakçı değil, ahlaklı olan kişidir. Dinci değil, dindar olandır. Diğer insanların duygularını dikkate alır. İnsanlara doğru davranmak ister çünkü seven bir Tanrı'yı hoşnut etmek gibi yaşamının her bölümünü kapsayan bir arzusu vardır.

YAKUP'UN ÖZETİ

Yakup'un Mektubunun yazarı, muhtemelen İsa'nın öz kardeşiydi. Kilisenin ilk döneminde ona "Adil Yakup" ya da "Doğru Yakup" denirdi. Gerçek doğruluğa ilişkin yaptığı özet, çoğu Hıristiyanı şok edebilecek düzeydedir:

Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz olan dindarlık kişinin, öksüzlerle dulları sıkıntılı durumlarında ziyaret etmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.

Yakup 1:27

Gerçek dindarlık, öksüzlerle dulları ziyaret etmektir. Yakup neden böyle birşey söylüyor? Gerçek dindarlığın *insanlara yönelik* olduğunu anlamıştı. Dualarımızın sonrasında insanlarla ilgilenmiyorsak, dualarımız hiçbir işe yaramaz. Eski çağda, öksüzler ve dullar toplum içersinde neredeyse çaresiz insanlardı. Maddi sorunlar, yasal yetersizlikler, ve herşeyden öte, yalnızlık hissinin verdiği duygusal bunalım içindelerdi.

Bugün artık öksüzlere ve dullara maddi yardım sağlamak için hükümet programlarımız var. Onların da yasal hakları var. Ancak öksüzlük ve dulluk, halen çok hoş bir durum değil. Onların-ve yalnız ve çaresiz olan diğer herkesin-kendilerine uzatılacak bir sevgi eline ihtiyaçları var. Toplumsal organizasyonlar değişebilir ancak madur durumda olanlara merhamet gösterme gereği aynı kalacaktır. Merhametsiz dindarlık yalandır. Altın Kuralı, Paslı Kural yapar.

Altın Kurala itaat ettiğimizde, seven Tanrı'yı hoşnut ederiz. Adalet ve merhametin ardınca gidip, sadık sevgi sunarak O'nu hoşnut ederiz. Kendimize davranılmasını istediğimiz gibi başkalarına davrandığımızda O'nu hoşnut ederiz. Unutulmuş ve dışlanmışlara elimizi uzattığımızda O'nu hoşnut ederiz. Bunlar, yani doğru yaşayış için Kutsal Yazılar'ın koyduğu kurallar, içkiyi, sigarayı ve küfür etmeyi yasaklayan "ruhsal" yaşantı kaygılarından çok daha ağır basmaktadır.

Doğruluğun kuralları vardır, ancak kuralların çok ötesindedir o. İnsanlarla ilgilenmeksizin kurallarla ilgilenirsek, doğruluğun amacını anlayamadık demektir. Kutsal Yazılardaki kuralların var oluş sebebi, Tanrı'nın insanlarla ilgilenmesidir.

Doğru kişiler olmak için kurallara ihtiyacımız var, ancak bunlar doğru kurallar olmalı. Tanrı'nın kuralları olmalı. Sahtelerini kabul edemeyiz. Tanrı'nın Sözü'nde, doğru bir yaşantıyla Tanrı'yı hoşnut etmek için yeterli kurallar bulabiliriz. Ve eğer bu kurallara bağlı kalırsak, bizler artık amaçsız fanatikler değil, ama Kral'ın gerçek çocukları oluruz.

3. FERİSİLERİN MAYASINA DİKKAT

"Dikkat!" Bu tehditkar bir uyarıdır. Sezar'ın duyduğu ve duyunca titrediği uyarıdır bu: "Sezar! 15 Mart'a dikkat et!" Ahab'ın Moby Dick'i çılgın arayışına katılmak üzere *Pequod*'ın mürettebatına yazılmadan önce denizci İsmail'in, sahil peygamberinin söylediğini duyduğu uyarıydı bu sözler.

"Dikkat! Köpek Var" gibi basit bir tabela bile, hırsız bir an için durup, düşünmeye sevk edebilen bir işarettir. *Dikkat* kelimesi bizleri durdurur ve bizlere zarar verebilecek birçok farklı kötülükleri gözümüzün önüne getirir.

İşte, öğrencilerini de ölümcül bir tehlikeye karşı uyarırken İsa'nın kullandığı kelime buydu. "Ferisilerin mayasındankaçının" (Luka 12:11). İsa, kilisesi için bir uyarı yapmıştı. Farkında olmadan kişilerin yutabilecekleri bir zehire karşı dikkatli olmaları için tanrısal bir çağrıydı bu. Koyun görünümündeki kurtlara ve yumuşak huylu ruhsallık maskesi altına gizlenmiş açgözlü katillere karşı halkını uyarmıştı.

Küçük dozlarla öldüren kişi tehlikeli olandır. Görünüşte zararsız miktarlarda enjekte eder, ancak tüm gücüyle zarar vermeye yeterlidir. "Azıcık bir mayanın bütün hamuru kabarttığını bilmez misiniz?" der Tanrı (1. Korintliler 5:6).

İsa'nın sözleri, Hıristiyan yaşantısının tümünü mahvedebilecek bulaşıcı bir mikroba izin vermememiz konusunda bizlere yapılmış bir uyarıdır. Küçük bir başlangıçtan doğan bir şeydir bu. Bu sözlerin yanında, diğer bir ürkütücü uyarı yapılmaktadır. İsa şöyle söyledi, "Doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisilerinkini kat kat aşmadıkça, Göklerin Egemenliğine asla giremezsiniz!" (Matta 5:20).

Eğer, "Dikkat! Köpek Var" işaretini umursamazsak, bacağımızdan ısırılabiliriz ve pantolonumuz yırtılabilir. Ancak İsa'nın bu uyarısı biraz kan kaybetmekten ya da pantolonumuzun yırtılmasından çok daha ciddi kayıplardan söz etmektedir. Tanrı'nın Egemenliğinin kaybedilmesi söz konusudur.

Bu korkulan, "Ferisilerin mayası" nedir? Tek kelimeyle, *ikiyüzlülük* mayasıdır. Yalancı doğruluk mayasıdır. Gerçeğiyle değiştirilmiş, aldatma ve sahte doğruluk mayasıdır.

"Doğruluğunuz aşmadıkça" Buradaki *aşmadıkça* kelimesinin sonundaki ek, kendisinden sonra açıklanan bir şeyin yerine gelmesi için gerekli olan ön koşulu belirtmektedir. İsa burada çok açıkça, doğruluğumuzun din bilginleriyle

Ferisilerinkini geçmesi gerektiğini, aksi takdirde Tanrı'nın Egemenliğini kaybedeceğimizi söyleyerek bizleri uyarmaktadır.

Bu, İsa'nın en fazla gözardı edilen uyarılarından biridir. İçinde gerçek hiçbir tehdit görmeyen günümüz Hıristiyanı tarafından hafife alınarak, umursanmaz. Neden kaygılanmamız gerekir ki? Bizler Ferisileri, Mesih'in ölümünü planlayan güvenilmez, bir grup ahlaksız sapık olarak görürüz. Bundan daha kötü ne olabilir ki? İsa'nın en saldırgan düşmanlarını doğrulukta geçmek Mesih'i seven bir kişi için şüphesiz ki çok da zor bir şey değildir. Ferisiler, bizler için artık sapkınlığın sembolü olmuşlardır. İlk bakışta, en zayıf Hıristiyan bile, Ferisilerin doğruluğunu aşmakta güçlük çekmeyecekmiş gibi gözükür.

İsa'nın bu uyarısına basit bir cevap verebiliriz. "Neden kaygılanmamız gerekir ki?" diye sorabiliriz. "Hıristiyanlar olarak, imanla aklanırız. İmanla, Mesih'in doğruluğunu alırız. Mesih'in doğruluğu da şüphesiz ki Ferisilerinkini gerçer. Eğer Mesih'in doğruluğuna sahipsek, neden kaygılanalım?"

Basit olan cevap şudur: "Hiçbir şeyden!" Eğer gerçekten Mesih'e iman etmişsek, bu imanın güvencesi olarak O'nun doğruluğunu alırız. Tanrı tarafından aklanmış ilan ediliriz. Tanrı'nın Egemenliği bizimdir. Mesih'in doğruluğuna sahip olanların, Tanrı'nın Egemenliğini de miras alacaklarından daha kesin hiçbir şey yoktur. Bunun için, Mesih'in doğruluğundan başka hiçbir şey gerekli değildir. Bir Hıristiyanın iman aracılığıyla gönendiği doğruluğu, başka hiçbir doğruluğun aşması mümkün değildir. Bu bağlamda, ilahiyi yazan kişi doğru söylemektedir: "Tek ihtiyacım olan O'dur."

Bu, basit cevaptı. Ancak esas soru halen karşımızda durmaktadır. Mesih'in kurtaran doğruluğuna sahip olduğumu nasıl bileceğim? Gerçekte sahte bir imana sahipken, kendimi gerçek doğruluğa sahip olduğuma inandırmış olabilir miyim? Bir insan, Mesih'e inandığını söylüyor diye o kişinin kurtaran imana sahip olduğu söylenemez. Verdiğimiz meyvelerle imanımızın gerçekliğini ortaya koyarız. Tanrı'nın, Mesih'i gerçekten yücelten kişilerden hoşnut olduğunu biliyoruz. Ancak, insanlar O'na gerçek, yaşam değiştiren bir adanmışlıkları olmadan O'nun ismini aynı güleryüzlülükle kullandığında Tanrı'nın hoşnut olmadığından da eşit derecede eminiz. İşte bu, İsa'nın uyarısının ürkütücü kısmıdır.

UYARI VE KÖPEK

Köpekleri olmadığı halde bahçe kapılarına "Dikkat! Köpek Var" tabelası asan ev sahipleri vardır. Köpekleri olmadığı halde, olduğunu iddia ederler. Uyarılarını destekleyecek bir gerçek yoktur. İsa, çok konuşan ancak bunları destekleyecek gerçeklere sahip olmayan kişiler hakkında ciddi sözler söylemiştir. Gerçek

doğruluğa sahip olmayanlar için O'nun sözleri gerçek bir tehdittir.

Yerel bir gazete, mahallede tatile çıkan insanların evini gözetleyip, onlar gidince evlerini soyan bir hırsızın hikayesini anlatıyordu. Hırsız, arabalarına bavullarını yükleyen aileyi bir süre izledi. Karanlık basıncaya dek bekledi ve kapının önünde durup zile bastı. Kapı açılmadı. Hırsız, itinayla kilidi açıp, içeri girdi. Karanlıkta, "Kimse var mı?" diye seslendi. "Seni görüyorum, İsa da seni görüyor" diye bir ses ona cevap verdiğinde hırsız şok olmuştu. Korkmuş bir şekilde, "Kim var orda?" diye sordu. Yine, aynı sesi duydu: "Seni görüyorum, İsa da seni görüyor." Hırsız el fenerini açarak sesin geldiği yöne doğru tuttu. Kafesteki bir papağanın devamlı, "Seni görüyorum, İsa da seni görüyor" dediğini duyunca hemen rahatladı. Hırsız kahkahalarla ışıkları açtı. Ve işte ordaydı. Papağanın kafesinin altında koca bir Doberman kendisine bakıyordu. Ve sonra papağan şöyle dedi, "Saldır, İsa, saldır!"

İsa'nın da böyle bir dobermanı vardır. Isırması, havlamasından beterdir. İsa, gerçekten doğrudur ve O'nu izleyenler de öyle olmalıdır. "Dikkat! Köpek Var" uyarısı, bu durumda çok açık bir gerçeğe işaret etmektedir. Bunlar boş sözler değildir. Etrafta kol gezen gerçek bir köpek vardır ve bu uyarıyı çok anlamlı yapmaktadır.

"Dikkat! Köpek Var"-gerçekten tehlikeli bir köpek varsa, geçerli olan bir uyarıdır bu. "Biz Hıristiyanlar, Tanrı'nın sevgili çocukları, Mesih'in doğruluğuna sahibiz"-sadece gerçek doğruluğu hedefliyorsa, geçerli bir ifadedir bu. Kandırma yoktur, yalnızca gerçek.

Doğruluğumuzun meyvesi, din bilginleriyle Ferisilerin gösterdiği sahte doğruluğu aşmalıdır. Yüzeyde, Ferisiler çok yüksek bir doğruluk seviyesine ulaşmışlardı. Doğrulukları dışaldı. Yalnızca dışsal bir gösterişti. Ve bu gösterişleri, ne kadar erdemli olduklarını gözler önüne seriyordu. Birçok insanı aldatmıştı. En kötüsü de, Ferisilerin kendilerini aldatmıştı. Gerçekten de, kendilerinin gerçek doğruluğa sahip olduklarına kendilerini inandırabilmişlerdi. "Bizim babamız İbrahim'dir" demişlerdi (Yuhanna 8:39). Musa'ya sadık olduklarını iddia etmişlerdi. Tanrı'nın Egemenliğinde olduklarından emindiler. Ancak gösteriş ve aldatmacadan nefret eden Tanrı'yı hoşnut etmiyorlardı.

Ferisilerin ulaştığı doğruluk düzeyine bir bakalım şimdi. İlk olarak, Ferisilerin İsrail'de bir nevi Puritan (Safçılar) akımı olarak ortaya çıktıklarını söyleyerek başlayalım. Eski Ahit zamanında Ferisi diye birşey yoktu. Eski Ahit'in kapanış dönemi ile Yeni Antlaşma'nın gelişi arasındaki dönemde ortaya çıkmışlardı. Tanrısızların Yahudi ulusuna sızmasından kaygı duyan bir grup adam olarak tanınmışlardı.

İsrail, gittikçe Tanrı'yı unutuyordu. Yahudiler, Tanrı'nın atalarıyla yaptığı antlaşmaya bağlılık ve itaatten gittikçe uzaklaşıyorlardı. Ferisilere, Ferisi denmesinin nedeni, bu kelimenin "ayrı olanlar" anlamına gelmesiydi. Bu insanlar kendilerini tanrısızlığa giden değerlerden ayırmışlardı. Kendilerini, tutkulu bir doğruluk arayışına adanmışlardı. Tanrı'ya itaat etme arzularında neredeyse fanatiklerdi. Tanrısallık arzuları ne bayağı ne de sığdı. Ciddi bir şekilde Tanrı'yı hoşnut etmek için yaşıyorlardı.

Ferisiliğin kökeni, asildir. Ancak bu akım çok geçmeden, insan-merkezli doğrulukta köklenmiş bir tür dışsal ruhsallığa dönüştü. Kendi iyi işlerine güvendiler, ve öylesine güvendiler ki Kurtarıcıları geldiğinde, O'nun sunduğu kurtuluşu yalnızca anlayamamakla kalmadılar, ama O'nun ölümünü de planladılar. Yaptıkları ölümcül hata şuydu: Mesih'e ihtiyaçları oldukları fikrinde değildiler. Gönderdiği Kurtarıcıyı kabul etmeden Tanrı'yı hoşnut edebileceklerini düşündüler.

İsa'nın yaşadığı zamanlardaki Ferisiler nasıl kişilerdi? Geri kalan kısımda ilk yüzyıl Ferisilerinin belli başlı özelliklerini ortaya koyan kısa bir tasvir yapacağız.

FERİSİLER MÜJDECİ KİŞİLERDİ

İsa, Ferisilere şöyle dedi, "Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri ve kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat daha cehennemlik yaparsınız" (Matta 23:15).

Tek bir kişi için denizleri ve kıtaları aşan insanların müjdesel tutkularının büyüklüğünü bir hayal edin. Bu müjdesel çaba, yüksek bir çağrı üzerinedir.

Ben seyahat etmekten nefret ederim. Keşke Tanrı, hizmetimi oturduğum şehir ile kısıtlamama izin verse. Ancak işimi yapmak için çok uzun mesafeler gitmek zorundayım. Bir yerde konuşma vermek üzere davet edildiğimde, oraya gitmeyi kabul etmeden önce, karşımda ne kadar kalabalık bir dinleyici kitlesinin olabileceğini göz önüne alırım. Şu ana dek, bir kişiye bile vaaz vermek için Amerika'nın dışına çıkmadım. Bu anlamda, Ferisilerin yanında kendimden utanıyorum.

Onlar müjdecilerdi. Ancak İsa onlara cehennemin müjdecileri dedi. Mormonların Hıristiyanları utandırdığı ve Komünistlerin amaçlarına, bizim kendi amaçlarımıza olduğumuzdan daha bağlı olmaları gibi Ferisiler de sahip oldukları tutkuyla bizleri utandırmaktadırlar.

Ancak uyarı açıktır. Hıristiyanlar müjdecî ve misyoner düşünüşlü olmaya çağrılmış olsalar da, onların bu tür bir hizmette bulunuyor olmamız gerçeği,

doğruluğumuzun Ferisilerinkilerini aşdığını garantilemez. Müjdecilik ve kayıp insanlara ulaşmak konusunda tutkulu değilseniz, panik olmalıyız ancak panik oluyorsak bile bu, imanımızın gerçek olduğunu kanıtlamaz.

FERİSİLER ONDALIK VEREN KİŞİLERDİ

İsa, Ferisilerin ondalık verme alışkanlıklarında ne kadar istikrarlı ve kesin olduklarını söylemişti. Hiçbir zaman ondalıklarını vermede gecikmediler. Onların üzerine gelecek lantten söz ederken İsa şöyle dedi:

Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, iki yüzlüler! Siz nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, Kutsal Yasa'nın daaha önemli olan yönleri olan adalet, merhamet ve sadakati ihmal edersiniz.

Matta 23:23

Ferisiler, küçük şeyler üzerinde ustalaşma tuzağına düşmüşlerdi. Öncelikleri tersti. Dışsallık, içsellikten daha önemli oldu. Daha önemli konularda sadık olmadaki başarısızlıklarını örtmek için küçük ve önemsiz şeyleri yücelttiler. Ama en azından ondalıklarını veriyorlardı.

İsrail'de ondalık, genellikle ürün ve canlı hayvanlarla ödeniyordu. Tarlaların ve hayvanların ilk getirisi ve doğanı Rab'be geri verilirdi. Ferisilerin ondalık vermedeki katılığı İsa'nın da gözlemlediği gibi, nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını bile vermelerinden anlaşılmalıdır. Bu, günümüz insanının sokakta yüzbin lira bulduğunda, onbin lirasını Rab'be verecek kadar ondalık vermede katı olmasına eşittir.

Ondalık verme konusunda Ferisiler'den aslında birkaç şey öğrenebiliriz. Gördüğüm en son istatistiklere göre, kendilerinin "Müjdeciler Hıristiyan" olduklarını söyleyen kilise üyelerinden yalnızca yüzde 4'ü ondalık verdiklerini belirtmiştir. Eğer anket doğruysa, bu demektir ki, müjdeciler Hıristiyanların yüzde 96'sı düzenli ve sistematik olarak Tanrı'yı soyuyorlar. Bu alanda, doğruluğumuz Ferisilerinkinden az kalmaktadır. "Ama biz esas önemli olan şeyleri umursuyoruz. Ondalık vermiyor olabiliriz ancak adalet ve merhameti kesinlikle ihmal etmiyoruz" diyerek karşı çıkabiliriz.

Çoğu zaman, böylesine karşılıklar, söylendiğinde kulağa gelen sesleri kadar sığ ve anlamsızdır. Büyük şeylerle ilgilenmeden önce küçük işlerde sadık olmayı öğrenmeye çağrıldık. Büyük işlerle meşgul olduğumuz için ondalık vermeyi ihmal ettiğimiz doğru olsa bile bu, Tanrı'yı soyamak için bir mazeret olamaz.

Diğer taraftan, ondalık veren küçük bir grubun bir üyesi olsaydık da böbürlenecek

hiçbir şeyimiz yine olmayacaktı. Yanlızca, yapmamız gerekeni yapıyor olacaktık. Ondalık vermek, Ferisilerin yaptığından farklı birşey olmayacaktı.

Tekrar söylemeliyim ki, yanılcza Ferisilerin mayasına değil ancak Ferisileri çok sert yargılamamaya da dikkat etmeliyiz. Tanrı'yı hoşnut etme arzusu içinde olarak küçük (ve görünür) doğruluk işleri üzerinde gereğinden fazla durdular. Bu küçük şeyleri bilerek ihmal edip, sonunda hem küçük hem de büyük olanı yapmamak bizler için ne kadar da kolay. Eğer bunların hepsini ihmal edersek, Ferisilerin Tanrı'yı hoşnut ettiğinden fazla Tanrı'yı hoşnut edemeyiz.

FERİSİLER DUA EDEN KİŞİLERDİ

İsa, Ferisilerin dua ediş şeklinden de söz etmiştir. Tanrısallıklarını herkese göstermeye bayılırladı. Alçakgönüllülük takınıp, süslü dualar ederlerdi. Davud'un dua yaşamını yansıtan Tanrı'ya güreşme türü bir kavramdan habersizlerdi. Davud'un yastığı gözyaşlarından ıslandığında, Ferisilerinki bir kemik kadar kuruydu. Ve dua etmek için kapandıkları küçük bir yer yoktu çünkü hiçbir seyirci kitlesi o kadar küçük bir yere sığamazdı.

Ferisilerin tanrısallığı dışsaldı. Tahta bacaklı domuz hikayesindeki çiftçi gibiydiler:

Bir adam ve karısı kiliseden döndükten sonra güzel bir Pazar yemeyi yediler. Yemekten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdiler. Zevkli yürüyüşleri sırasında yol kenarında tahta bacaklı bir domuz gören koca çok şaşırmişti ve "Şuna bak!" dedi karısına. "Tahta bacaklı bir domuz!" Sakat domuzuna tahta bir bacak yapacak kadar insancıl bir çiftçinin buralarda yaşadığına inanamadı. Geri dönerken çiftlik evine gidip, bu domuzun neden protezle gezdiğini sormak istediğinde ısrar etti. Çiftçinin kapısını çaldı ve kendisini tanıttı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim bayım, ama tahta bacaklı domuzunuz çok ilgimi çekti. Bunun nasıl olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

"Tabi ki" dedi çiftçi. "Birkaç ay önce torunlarım beni ziyarete gelmişlerdi. Bir öğleden sonra, boğamızın dolaşıp, yemek yediği tarlada dolaşmaya çıkmışlardı. Boğa, aniden çıldırıp onları kovalamaya başlamış. Bu domuz, tehlikeyi farkedip boğayla çocukların arasına atlayıp, boğayla kafa kafaya çarpışmış. Domuz, torunlarımla hayatını kurtardı. Hemen sonraki gün, torunlarımdan biri yine çiftlikleti göletlerden birine düşmüş ve boğulmak üzereymiş. Domuz suya atlayıp onun hayatını kurtarmış."

"Gördüğünüz gibi" demiş çiftçi, "bu domuz ailemizin bir parçası sayılır. Bu

yüzden tahta bir bacağı var. Onu bir kerede yemeye içim elvermedi."

Çiftçinin insancılığı buraya kadar. Böylesine kahraman bir domuza *çok* adanmış değildi, ama en azından öyle *gözükmek* istedi. Tahta bacak, oradan geçen yabancıya çiftçinin insancılığını göstermekteydi ancak yabancı tüm hikayeyi bilmiyordu. Çiftçinin bu domuz için çektiği kaygı, Ferisilerin dua sevgileri kadar derindi. Ama Ferisiler en azından dua ediyorlardı. Boş tekrarlarla oturup, kalkıyorlardı ama en azından bunu yapıyorlardı. Bazılarımızın dua yaşantıları o kadar kurudur ki bu hareketleri bile yapmayız. İki yüzlü dualarımızla ve dua etmemekle Tanrı'yı hoşnut etmekte başarısız oluruz.

FERİSİLER KUTSAL KİTABI OKUYAN KİŞİLERDİ

İsa, Ferisileri şu sözlerle azarlamıştı: "Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz" (Yuhanna 5:39). Ferisiler, teoloji konusunda çok bilgililerdi. İncil'lerinin, yani Eski Antlaşma'nın bölümlerini ve ayetlerini ezbere biliyorlardı. (Pazar okulu öğretmenlerinin çok sevdiği ayet ezberleme yarışında birinci olurlardı!) Ancak, Tanrı Sözü'nün esas özünü anlayamamışlardı.

Ama en azından Kutsal Yazıları itina ile okuyup, araştırıyorlardı. Çoğu Hıristiyan İncil'lerini asla okumaz. Büyük bir içtenlikle bir gün okumayı arzularlar, ama şimdilik başka işlerle uğraşmaları gereklidir. Teolojik tartışmalara girdiklerinde, ordan burdan bir kaç ayet gösterebilirler ancak çok azı Kutsal Yazıları itina ile *araştırırlar*. Kutsal Kitap çalışmalarına gider, diğer İnanlılarla hoş vakit geçirir, güzel tartışmalara girer ve lezzetli yemekler yeriz. Çoğu zaman, bu tür çalışmalarda, Kutsal Kitabı çalışmaktan başka herşeyi yaparız, ve gerçekten de çalıştığımız zamanlarda ise çok *yüzeysel* kalırız.

İsa, Tanrı Sözü'nü seviyordu. Tanrı Sözü, O'nun yiyeceği ve içeceğiydi. O, halkını, Kutsal Yazıları itina ile çalışan öğrenciler olmaya çağırmaktadır. Ancak bizlerden istediği, Kutsal Kitap hakkında bilgi edinmekten daha fazla bir şeydir. Kutsal Kitap öğretisini doğru olarak öğrenmeliyiz. Ancak bu bile yeterli değildir. O'nu hoşnut eden doğruluk, Sözü'nün yalnızca duyulmasından değil, yapılmasından gelen doğruluktur.

Müjdecilik. Ondalık verme. Dua. Kutsal Kitap çalışması. Dinbilginleri ve Ferisilerin yaptıkları katı uygulamalardan birkaçıdır. Tüm bunlarda ustalaşmışlardı. Ancak tüm bunlar, büyük bir çoğunlukla dışsaldı. İkiyüzlüydüler. Tanrısallığın tüm dışsal işaretlerini sergiliyorlardı ancak yürekleri Tanrı'dan uzaktı. Yasa'nın her gereğini yerine getiriyorlar ancak Yasa'nın ruhunu öldürüyorlardı.

Kutsal Yazılar bize, insanın dış görünüşe, Tanrı'nın ise yüreğe baktığını öğretir (1. Samuel 16:7). Ancak bu demek değildir ki Tanrı Yasa'nın tutulmasıyla değil, O'nun ruhuyla ilgileniyor. İçimizde sıcak bir yüreğin olduğunu söyleyerek dışsal itaatsizliğimize mazeret bulamayız. Tanrı'yı hoşnut eden Hıristiyan yaşantısı hem içsel, hem de dışsaldır. Gerçek doğruluk, hem Yasa'nın gereklerini tutar hem de ruhunu algılar. İşte bu tür bir doğruluk, din bilginlerinin ve Ferisilerin doğruluğunu aşar. Tanrı bizleri, bu tür bir itaate çağırmaktadır.

4. DÜNYA İLE SAVAŞMAK

Martin Luther, Hıristiyan yaşantısında üç cepheli bir savaş sürülmekte olduğunu söyler. Hıristiyan kişi dünya, benlik* ve İblis ile mücadele içindedir. Bunlar çok güçlü düşmanlardır ve her zaman adil savaşmazlar. Bir çete saldırısı gibidir. İblis'in taktikleri kurnazca ve kötüdür. Pusu kurmanın ustasıdır Şeytan. Benlik ise, içteki düşman, Ruh'un işleyişini zayıflatan sabotajcıdır.

Doğru olan Tanrı'yı hoşnut etmek amacıyla yaşamımızı sürdürürken bu düşmanlarla sürekli savaşmaktayız. Kutsallaşma sürecinin bir bölümü, bu düşmanlarla savaşmak-ve eğer gerçekten olgunlaşıyorsak-sıkça galip gelmektir. Her duyarlı inanlı, böylesine güçlü düşmanlara karşı zafer kazanmanın ne denli zor olabileceğini bilir.

Bu bölümde, bu düşmanların birincisini inceleyeceğiz-dünya. Dünyanın ruhu, düşmüş yaratılışın değer yargıları benlik ve İblis'ten farklıdır ancak ayrılmaz bir parçasıdır. Benlik, düşmüş dünyanın bir parçası ve İblis ise bu dünyanın egemenidir.

Bizler bu dünyada yaşarız. Dünyanın bir parçasıyız. Belli bir dereceye kadar bu dünyanın bir ürünüyüz. Dünya ise bizlerin savaş alanıdır. Bu savaş yalnızca Avrupa ya da Pasifik'te savaşılmamaktadır. Dünya'ya, kendi yaşadığımız mahalle de dahildir. Her nerede yaşarsak yaşayalım yahut nereye taşınırsak taşınalım halen savaşın içinde olacağız. Orduların bulunmadığı hiçbir bölge yoktur. Tüm gezegen düşmüştür. Tüm yaratılış acı içinde inleyerek kurtuluşunu beklemektedir.

Dişlerle ve pençelerle yaralanmış bir dünyada yaşamaktayız. Kurtların kuzuların yanında oturup, çocukların yılan yuvalarının yanında güvenle oynayacakları o günü özlemle beklemekteyiz. Ancak şimdilik kurtları, kuzularımızın çobanları olmaları için davet etmiyoruz.

Florida'ya ilk taşındığımda zehirli yılanlara dikkat etmem gerektiğini öğrendim. Etrafına ölüm saçan kancadişlilerin yanında gezen baklavasırtlı boğa yılanlarından çok korkardım. Sürekli arka bahçede oynayan torunlarımın güvenliğinden çok endişe duyuyordum. Palmiyelerin bulunduğu arsamın en dış kesiminde çimenler gereğinden fazla uzamış, dikenler çıkmıştı. O bölgenin ölümcül sürüngenlerin yuvası olmasını istemediğimden tüm fazlalıkları temizlemeye kararlıydım.

Temizleme işine başladığımda, palmye ağaçlarından birinin dibinde bir

kıpırdanma dikkatimi çekti. Karşımdaki yılanın görünüşüyle büyülenmişim adeta. İnanılmaz güzellikteydi-ince, zarif ve üzerinde siyah, parlak sarı ve kırmızı halkalar vardı. Zararsızmış gibi gözükerek benden uzaklaşmaya başladı. Meraklı küçük bir çocuğun ilgisini çekecek türden parlak, canlı bir kolyeye benziyordu. Ancak o bir kızıl yilandı, Kuzey Amerika'nın en muhteşem ve en ölümcül sürüngeniydi. Çabukça davranıp, onu öldürmek için ileri atıldım.

Öldüğünde, onu bir kavanoza koyup eve götürdüm. Torunlarıma gösterip, onlara bu yılanın nasıl bir tehlikeyi simgelediğini anlattım.

Dünya, sayısız türde yılanlarla doludur. İlk anne-babamızı kandıran yılan halen serbesttir. Evcilleştirilmemiş yaratıkların zehirleri bahçemizi bozabilir. Dünya, gerçekten de kana susamış yırtıcıların dünyasıdır.

DÜNYANIN TACİZİ

Bu dünya bir tacizcidir. Dikkatimizi ve yüreğimizi kendine çekmeyi amaçlar. Her an yanımızda, olabildiğince görünür, olabildiğince çekici. Cennet görüşümüze gölge düşürmektedir. Gördüğümüz herşey, dikkatimizi çekmek için bağırır. Yapıcısı ve yaratıcısı Rab Tanrı olan daha iyi topraklara başımızı kaldırıp bakmayacak olursak, gözlerimizi kendine çekecektir. Çoğu zaman bu bize zevk verir, ve ne yazık ki biz de çoğu zaman onu hoşnut etmek için yaşarız. Ve işte çatışma da burada başlar, çünkü dünyayı hoşnut etmekle Tanrı'yı hoşnut etmek nadiren üstüste gelir.

Aldığımız göksel çağrı şudur: "Bu çağın gidişine uymayın" (Romalılar 12:2). Ancak bu çağ, bizlerin kendisiyle ortak olmamızı istiyor. Onun tüm doluluğuyla ortaklık etmeye çekmekte bizi. Olabilecek en yoğun baskıyla üzerimize gelmekte.

Ergenlik döneminde içinde bulunduğunuz o husursuzluğu hatırlayın? Tüm özgüvenimiz ve değerimiz tek bir sihirli kelimeyle, herşeyi kapsayan şu standartla ölçülürdü: *popülerlik*.Pittsburg'de bir mağazaya ayakkabı almak için gidişimişizi hatırlıyorum. Orta birinci sınıftaydım. Annem, ayakkabı bölümünde beni bir sandalyeye oturtmuştu. Görevli bana ayakkabıları gösterirken okulumun nasıl gittiğini sordu. "Sınıfımdaki en popüler çocuk benim!" diye birden heyecanla bağırıverdim. Annem ürkmüştü. Bana alçakgönüllülüğün bir erdem olduğu üzerine uzun bir süre nutuk çekti. Bunun iyi bir gurur olmadığını söyledi. Ancak benim için önemli olan söylediklerimin doğru olup, olmadığı. Sınıftaki en popüler çocuk olduğumu düşünmek istiyordum. Benim orta birinci sınıf aklım için hayattaki en önemli şey oydu. Ha tabi, annemle babamın beni sevmesini ve kız kardeşimin benimle gurur duymasını istiyordum ancak var oluşumun en

temel amacı popüler biri olmaktı.

Popülerliğin de tabii, bir bedeli vardı. Etrafımdakilere uymak zorundaydım. Tüm özelliklere sahip olmalıydım. Doğru giysileri giymeli, saçımı doğru şekilde taramayı öğrenmeli, doğru şarkıların sözlerini ezbere bilmeliydim. Erkekliğimi kanıtlamak için gerekli olanları da yerine getirmeliydim. Bana kafa tuttuklarında, onlarla yüzleşmeliydim. Yakalanmadan bir dükkandan dergi ya da çukolata çalabileceğimi ispatlamalıydim. Geceleri araba çılgınlıklarına katılmalı, polislerle kovalamaca oynamalıydim. Dalga geçip, öğretmenlerimi aşağılamalıydim. Anlamsızca zarar verme sanatını öğrenmeliydim. Bayan Daughbert'in soğan sepetini silip süpürdüm, soğandan da nefret ederdim. Yaşlı Nick Green, diğer sırada üzümünü toplarken, arkasındaki sepete koyduğu üzümü çalmıştım. Linda Huffington'ın ödevini kopyalayıp, arkadaşlarıma dağıtmayı öğrenmiştim. Bunlar ve bunlar gibi daha birçokları, popülerliğin gizemi için ödediğim bedelin bir parçasıydı.

Ama bu gibi şeyler, ergenlikle beraber geçip gidiyor. Yoksa gitmiyor mu? Oyunlar değişir. Sınavlar farklılaşır. Fiyat etiketleri başka şekil alır, çünkü artık herşey daha pahalılaşmıştır. Ama risk halen aynıdır. Ben halen popüler olmak istiyorum.

Lise 1'de popüler olmanın yeni bir yolunu keşfettim. Spor yapmak. Basketbol takımının kaptanıydım. *Pittsburg Post* Gazetesi bizim oyunlarımıza yer vermiyordu. Bir Spor dergisinin kapak sayfasına konu olmamıştım. Ama kendi küçük dünyamda bir kahramandım. Kazandığımızda ponpon kızların şöyle bağırdıklarını duyardım: "Sproul, Sproul, en iyisi! Kimse geçemez seni!"

Takımımızın kazandığı akşamları takip eden günlere bayılırdım. Sınıf değiştirmek için ders aralarında koridora çıktığımızda herkes bana bakıp gülümserdi ve bana adımla seslenirdi. Öğle yemeği sırasında Orta 2'inci sınıftaki kızlar peçeteleri üzerine imza atmamı isterlerdi. Kazandığımız zaman. Ama sadece kazandığımız zaman.

Kaybettiğimizde herşey farklı olurdu. Kızgın bakışlardan kaçmak için koridorlarda başım öne eğik yürürdüm. Yatağıma yattığımda gözlerimden yaşlar süzülüp yastığıma ıslatırken, yuhalamaların sesi halen kulaklarımda çınlar, ben ise uyumaya çalışırdım. Oyun kaybettikten sonra alışverişe gitmezdim.

Kalabalığın gülümsemelerine güvenmemeyi çok erken öğrendim. Ancak onları aşağılamayı asla öğrenmedim. Hayatımda beni taciz eden güç olarak halen ordadırlar. İnsanları memnun etme arzusuna karşı halen mücadele veriyorum. Halen popüler olmanın gizemine kapılıyor, buna karşı yenik düşmemeye

çalıyorum. Yuhalanmaktan halen nefret ediyorum.

Bu dünyaya "uymak", bu dünyanın *biçim* ya da *yapıları* ile *birlikte ya da tarafında* (Latince'de *con*) olmak demektir. Popüler olanı yapmak demektir. Çelişki şudur: İnsanlar için popüler olan şeyler, her zaman Tanrı için popüler değildir. Tanrı'yı hoşnut etmek, her zaman insanı hoşnut etmek anlamına gelmez. Bazen, hoşnut edeceğimiz tarafı seçmek zorunda kalırız. Bu ise, Hıristiyan yaşantısında gündelik bir mücadeledir.

Her nesile ait her kültür, onun başını çeken güçlü ruhtur. Almanlar buna bir kelime bulmuşlardır, *Zeitgeist*, bu terim herkesce bilinen iki kavramı bir araya getirir. *Zeit*, "zaman"; *Geist* ise "ruh" kelimelerinin Almanca karşılığıdır. Yani, *Zeitgeist* kelimesi, "zamanın ruhu" ya da "çağın ruhu" anlamına gelir.

Bir Hıristiyanın içinde yaşadığı günümüz *Zeitgeist*'i tanrısızlıktır. Tüm ağırlık bu dünya, bu çağ üzerindedir. Bu dünyanın ötesinde olan şeylere az ilgi duyulur. Mezar başındaki anlık ziyaretler dışında sonsuzluk, pek düşünülen bir kavram değildir. Önemli olan burası ve şimdidir. Bu an için, şimdinin heyecanı için yaşamak, bu dünyanın ruhudur.

Bu dünyanın tanrısız ruhunun kendine has yatkınlıkları ve değerleri bulunmaktadır ancak özde, yeni hiçbir şey yoktur. Her neslin kendine has bir tanrısızlığı vardır. Bizler dünyasal yaratıklarız. Dikkatimiz bu dünya üzerindedir.

İsa'nın yaşadığı günlerde de durum aynıydı. Defalarca, öğrencilerine bugünün ötesine bakmalarını söyledi. Bakışlarımızı sonsuzluğa yönlendirdi. "Kendinize cennette hazineler edinin" dedi İsa. Olayları, sonsuzluk ışığı altında değerlendirmemizi istedi. "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Matta 16:26).

Dünya mı, can mı? Dünyayı mı hoşnut etmek, yoksa Tanrı'yı mı? İşte her neslin karşı karşıya kaldığı aynı sorun budur. Bu dünyaya uymak, kişinin sonsuz canını kaybetme riskine girmektir. Dünya, cana çok az değer verir. Çağımızın *Zeitgeist*'ine göre, eldeki bir beden, vitrindeki iki candan iyidir. Dünyanın ruhu, ağırlık şimdide olsa da, bizleri şimdi eğlenip sonra ödemeye çağırmaktadır. İşte bu popüler olandır.

Bir Hıristiyanın bu dünyanın tacizine karşı durması, akıntıya karşı durma riskine girmesini gerektirir. Tanrı'yı hoşnut edebilmek için, insanları hoşnut etmeyi bırakma riskini göze almalıdır. Bu nedenle İsa, "Bana olan bağlılığınızdan ötürü insanlar size sövüp zulmettikleri zaman, yalan yere size karşı size her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü

göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşamış olan peygamberlere de böyle zulmettiler" (Matta 5:11-12).

Bu sözlerdeki "bana olan bağlılığınızdan ötürü", anahtar ifadedir. Çağrıldığımız uymazlık, yalnızca uymamış olmak için bir uymazlık değildir. Herkes sorun çıkararak dikkatleri üzerine çekebilir. "Bana olan bağlılığınız", ucuz uymazlığı gerçek adanmışlıktan ayırır. Sebepsiz yere kendimizi herşeyden "soyutlamanın" erdemli bir yanı yoktur. Uymazlığımız, seçici olmalıdır. Gerçekten önemli olan şeylere yönelik olmalıdır.

Uymazlığı önemsizleştirmek kolaydır. Ferisilerin yaptığı gibi biz de bunu basit dışsal uygulamalara dönüştürebiliriz. Gerçek uymazlık, değişim üzerinde yapılır. Elçi Pavlus, olumsuz gereğin üzerine, olumu kural eklemiştir: "Bu çağın gidişine uymayın;düşüncenizin yenilenmesiyle değişin" (Romalılar 12:2).

Değiştirilmesi gereken ön ektir. "Con" (beraber) eki, "karşı," "ötesi" ya da "üzeri" anlamına gelen "trans" ekiyle değiştirilmelidir. Hıristiyanların toplumdan çekilmeleri yeterli değildir. Değişmeye çağrılmaları, kendilerini dünyadan soyutlamaya olan bir çağrı değildir. Bir manasıra daha ihtiyacımız yok. Bu dünyanın kalıplarının ötesine geçmeye çağrıldık. Dünya'da değişime sebep olmalıyız. İsa'nın bakış açısı, bu dünyanın kalıplarının ötesindedir. Dünya'dan ne kaçmamız, ne de ona teslim olmamız gerekir. Farklı ve yeni bir ruhla, dünyaya nüfuz etmeliyiz.

Çok uzun süredir kullanılmasından artık bir yalama olmuş bir Hıristiyan değişimi vardır: "Bu dünyadan değil, bu dünyada olmalıyız." Bu dünyadan olmak, dünyasal olmak demektir. Bu dünyaya uymak demektir. Dünyadan çekilmek, değişmemiş bir "uymaz"cı olmak demektir.

Tanrı kurtuluşunun sahnesidir bu dünya. Tanrı, bu dünyaya gelmiştir Mesih kimliğinde. Mesih, öğrencilerin korkuyla saklanıp, kapılarını kitledikleri o yukardaki odada saklanmalarına izin vermedi. İsa'nın görünümünün değiştiği dağda çadır kurulmasına izin verilmemişti. Kudüs'te, Yahudiye'de, Samiriye'de ve dünyanın dört bir bucağında Mesih'in tanıkları olmaya çağrıldık. Dünyanın dört bir bucağı halen bu dünyadadır. Bu nedenle, bu dünyadan kaçmamalıyız. Fakat ne kadar çok sayıda Hıristiyan böyle yapmaya çalışıyor. Ve böyle yapmakla aslında, dünyadan kaçılmasını değil, dünyanın kurtulmasını isteyen Tanrı'yı gücendiriyor olabilirler.

MÜJDESEL KAÇIŞ

Tüm Amerika'da büyük akım yayılmaktadır. Laik devlet eğitime bir alternatif

olarak özel Hıristiyan okulları ortaya çıkmıştır. Hıristiyanlar artık laik devletin çocuklarına verdiği eğitimle tatmin olmamaktadırlar. Bu hükümetin, eğitime Hıristiyan değerlerini sokmak gibi bir arzusu yoktur. Devlet, Tanrı'yla ilgili konularda "nötr" kalmayı tercih etmektedir. Dinsel "tarafsızlık" uğruna artık okullar çocukları sanki bir Tanrı yokmuş ya da okuma, yazma ve aritmetikle alakasızmış gibi eğitmeye başlamıştır. Ancak geçersiz bir Tanrı'yla, hiç Tanrı arasında çok az fark olduğunu Hıristiyanlar iyi bilirler.

Hıristiyanlığın Tanrısı, tüm dünyanın Yaradanıdır. Yarattığı herşey üzerinde egemendir. Hem kilise *hem de* devlet üzerinde egemendir. Teoloji ve bioloji üzerinde egemendir. Bu nedenle "nötr" eğitimci kavramı açıkça bir hikayedir. Her öğretmen ve her ders planının bir bakış açısı vardır. Her öğretmen e her ders planının bir değer yargısı vardır. Ve Tanrı bu bakış açısının ya ayrılmaz bir parçasıdır ya da onunla hiçbir ilgisi yoktur. Tanrı'da nötr diye birşey yoktur. Tanrı, ya kabul edilir ya ret. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bir tür görüş açıklanmaktadır.

Gün geçtik daha fazla sayıda Hıristiyan anne-baba, çocukların Tanrı yolunda eğitilmesinin kutsal bir vazife olduğunu farketmektedirler. Amerika'daki sözde nötr eğitim sistemine alternatif olarak izin verilen bu kısıtlı özgürlükten faydalanıyorlar. İki katı para ödemek demektir, çünkü vergi memurları devlet okullarını desteklememizi halen şart koşmaktadırlar. Bunun üstüne birde kendi eğitim sistemimiz için para ödemek zorundayız. Tanrı'yı hoşnut etmenin yüksek bir öncelik olduğu bir ortamda çocuklarının eğitilmesi için onca çaba gösteren ve para ödeyen fedakar anne-babaları suçlamak zordur.

Ancak okulların basit bir "uymaz"cı olmaları da yeterli değildir. Hıristiyan okulu akımı basit bir dinsel kaçış-dünyaya tanıklık etmeyerek, ondan ayrılmak-olabilir, ve çoğunlukla da olmaktadır. Eğer Tanrı'yı hoşnut etmek istiyorsak kendimizi lekesiz korumalıyız, ancak sadece çekilmekten daha fazlasını yapmalıyız.

Bazı insanlar, Hıristiyan okullarını diğerlerinden bu kadar farklı yapan şeyin ne olduğu sorusunu ortaya atmışlardır. Sadece Kutsal Kitap dersleri koymak ya da derslerde dua etmek bir okulu Hıristiyan yapmaz. Önemli olan ders programının bakış açısıdır. Ele alınan her alanda Tanrı öne çıkarılmalı, O'nun farkına varılmalıdır. Ve eğer dünyada etkili tanıklar olacaksak, dünyayı incelemeliyiz.

Geçenlerde Hıristiyan bir lisenin müdürü bana telefon etti. Okulunu derinden tehdit eden bir krizle yüzyüzeydi. Lise son sınıfı İngilizce dersinde John Steinback'in *The Grapes of Wrath* adlı kitabı bu derste okunması gereken kitaplar listesindeydi. Birkaç veli bu duruma aşırı derecede öfkelenmiş ve kitabın okuma listesinden çıkarılmasını istemişlerdi. Steinback'in kitabı, velilere göre çok

"dünyasal"dı. Çocukların bu tür yazıtları okumalarını istemiyorlardı. Sadece *Hıristiyan* eserlerinin derste okutulması konusunda ısrar ediyorlardı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu müdür. "Eğer Hıristiyan olmayan tüm eserleri okuma listemizden silip atarsak gerçek bir Amerikan edebiyatı dersi nasıl yapılabilir?"

Cevap çok basit. Eğer Hıristiyan olmayan tüm edebi eserler çıkarılırsa, o okulda gerçek bir Amerikan edebiyatı dersi yapılamaz. Bir öğrenci eğer Amerikan edebiyatını iyi öğrenmek istiyorsa, Steinback ya da Hemingway ya da Hıristiyan olmayan diğer bir dizi yazarları bir kalemde silip atamaz. Gerçek Hıristiyan eğitimi kapalı, tutucu bir eğitim değildir. Bir öğrencinin Amerikan kültürüne şekil veren ana edebi temaları anlaması için bunları inceleyebilmesi gerekir. Dünyanın bakış açısını incelemek için Tanrı'yı ikrar eden ve O'nu yücelten bir ortamdan daha iyi ne olabilir ki? Bu gibi edebi eserleri hiçe saymak, dünyanın güzelliklerinden-ki çokçadır bunlar (Hıristiyanları anti-entelektüel olmakla suçlayanlar için söylüyorum)-bazılarını silip atmak olur.

Elçi Pavlus, dünya edebiyatını iyi biliyordu. Ares Tepesi'sinde tanrısız filozoflarla tartışırken, tanrısız şairlerin şiirlerinden alıntılar yapıyordu. (Bak. Elçilerin İşeri 17:28, Pavlus burada şair Epimenides'den alıntı yapmaktadır.) Pavlus bunu dünyasal olduğu için değil, eğitilmiş olduğu için yaptı. İsa dışında kimse Kutsal Yazıları Pavlus'dan daha fazla sevmeyi. Buna rağmen, Pavlus'un başka şeyleri okuyacak zamanı vardı.

Hippo, Afrika piskoposu Augustine, oradaki kiliseye kendi Neoplatonic geçmişini aracılığıyla hizmet etmiştir. Büyük ortaçağ dinbilgini Thomas Aquinas, kendi günün dünyasal filozoflarına cevap vermiştir. John Calvin, en az Augustin'den olduğu kadar Cicero'dan da alıntı yapmıştır. Filozof John Locke'nin yazılarından hoşlanan Jonathan Edwards diğer kıtalardaki ateistlerle ilişki kurdu. Bu insanlar, dünyasal felsefenin farkındaydılar ve onu Hıristiyan gerçeğiyle yenmeyi arzuladılar. Kendilerini dünyadan izole etmeye çalışmadılar. Kesin Hıristiyan bir görüşte kalmalarına rağmen, zaman zaman inanlı olmayan insanların sözlerini onaylayarak onlardan alıntı yaptılar.

Çocuklarımızı tanrısız düşüncelerle yüzleştirmenin riski tabii ki vardır. Benim kendi oğlum daha on iki yaşında Aldous Huxley'i okuyordu. Ama benim gözetimim altında buna izin vermiştim. Tanrısız filozofların düşüncelerini beraber tartışırdık. Bu dünyanın bakış açısı ile Tanrı Sözü'nün bakış açısı arasındaki zıtlığı incelemeye çalıştık.

Bazıları şöyle diyebilir: "Ama Kutsal Kitap bizlere boş felsefelere (Koloseliler

2:8) dikkat edin demiyor mu?" Gerçekten de diyor. Ancak birşeye dikkat etmemiz için ilk önce *dikkatimizi ona çevirmeliyiz*. Gerçek Hıristiyan eğitimi dünyasal filozoflardan korkmaz. Hıristiyan gerçeğinin bunların çok ötesine uzandığına güveniriz. Onun üzerinde zaferlidir. Düşmandan ne kaçmamıza ne de onunla anlaşmamıza gerek vardır. Ancak düşmanın nasıl düşündüğünü anlamak bizim yararımızdır.

Geçenlerde, Hıristiyan bir üniversitenin yöneticilerinden biriyle konuştum. Beni rahatsız eden bir şey söyledi: "Günümüz öğrencisinin iki seçeneği vardır, Hıristiyan eğitimi ya da iyi bir eğitim." Bu sözler kötümser bir eleştiri ruhuyla yapılmamıştı. Fakat, Hıristiyan eğitiminin mükemmellik standardını düşürmesinden duyulan kaygının bir ifadesiydi. Birçok zeki Hıristiyan öğrenci daha iyi bir eğitim alacaklarına inandıkları için diğer devlet okullarına gitmişlerdir. Pişmanlıkla söylüyorum ki, düşüncülerinde gerçek payı vardır ancak yine hamdolsun ki çevremizde birçok da mükemmel Hıristiyan üniversite bulunmaktadır.

Tanrı, değişmiş bir düşünce istemektedir. Bu düşünüş, dünyayı farklı bir açıdan gören düşünüşdür. Halen tanrısız filozofları inceleriz. Ancak eleyerek okumayı öğreniriz-yani, incelediğimiz şeye *eleştici* gözle bakmamızı mümkün kılan bir değer yargısına sahibiz. Buradaki *eleştirici* kelimesi, konuya olumsuz bir ruhla yaklaştığımız anlamına gelmez. Dikkatli, bilgece doğruyu ayırt etme anlamındadır. Tanrı Sözü, bu dünyanın öğretilerini içinden geçirdiğimiz filtredir.

Değişim çağrısı, düşüncenin yenilenmesi çağrısıdır. Yeni düşünce, Tanrı Sözü'nün derince çalışılmasıyla oluşur. Kutsal Yazıların çok iyi bilinmesini gerektirir. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın düşüncesini açıklar. Tanrı'nın düşüncesini ne kadar anlarsak, Ernest Hemingway ya da Jean-Paul Sartre'dan o kadar az korkacağız.

Ayrıca dünyadan da birşeyler öğrenebiliriz. Tanrı'nın tüm esini Kutsal Yazılar'da değildir. Tanrı kendini ayrıca doğada ve insan kültüründe de açıklar. Tüm gerçek, Tanrı'nın gerçeğidir. Genel olarak tüm dünyasal filozoflar yalancı peygamberler olsalar da, söyledikleri herşey yanlış değildir. Heryerde gerçek bulunabilir. Tanrısız insanların yazılarında gerçeğin kırıntılarına rastlayabiliriz. O kişilerden gerçeğin kırıntılarını bulup, çıkarmak zor olabilir ancak bu gerçek parçaları oradadır ve bizler onlardan faydalanabiliriz. Vaazlarda kullanılacak örneklerin derlendiği çoğu kitap, inanlılardan olduğu kadar inanlı olmayanlardan da alıntı yaparlar.

Dünya, kutsallaşmamıza engel teşkil eder. Ancak ona eğer doğru açıdan yaklaşırsak, bizim mütefiğimiz de olabilir. Bu halen benim Babamın dünyasıdır.

Ondan nefret etmez. Onu, kurtaracak kadar sever. Onu ziyaret eder. Onu ne terkeder, ne de başkasına bırakır. Bu noktada, Tanrı gibi davranıp, dünyaya Tanrı'nın yaklaştığı gibi yaklaşmalıyız. Amaç, değişimdir.

Tanrı'nın halkı olarak dünya ile beraber ve dünyada nasıl yaşanacağını öğrenmeliyiz. Martin Luther, bizlere faydalı olabilecek şekilde Hıristiyan olgunlaşma sürecini tanımlamıştır. Bir insanın ilk olarak Mesih'e geldiğinde dünyayı reddetme, dünyadan çekilme dönemine girdiğini söyler. Yeni inanlı, çok ciddi bir şekilde "dünyayla ilişkisini kemiş, onu unutmuştur". Artık dünyaya uyan eski davranışlar bırakılmalıdır. Bu çekiliş döneminde boğazımıza kadar Tanrı hakkındaki şeylerle gireriz. Pavlus, diğer uluslara elçi olarak gönderilmeden önce bir süre Arabistan'a çekilmişti. Firavun'un huzuruna çıkmadan önce Musa, Tanrı'yla beraber çölde yalnız kalmıştı.

Bu çekilme dönemi hem normal hem de sağlıklıdır. Ancak, Luther'in dediği gibi, dünyaya tekrar girip, bir zamanki dünyasallığımızdaki gibi değil ama kurtuluş mekanı olarak onu kucaklayana dek ruhsal olgunluğa ulaşamayız. Orası bizim işlediğimiz yerdir. Tanrı'nın yarattığı, ve Mesih'in içinde yaşamaya geldiği yerdir. Dünyayı bırakmayız. Tüm düşmüşlüğüne rağmen, o halen bizim dünyamızdır.

Onu Tanrı için geri almayı öğrenmeliyiz. Ona uyarak, tacizlerine yenik düşerek değil, ama tanıklık edip, değiştirerek. Eğer dünyaya değişmiş düşüncelerle yaklaşırsak, bu iş korkulacak bir şey değildir.

Değişmiş düşünüş, Tanrı'yı hoşnut etmek için gereklidir. Kutsallaşmamızı arzulayan Tanrı, bu düşmüş dünyada yıldızlar gibi parlamamızı arzulayan aynı Tanrıdır. Bu dünyayı ve değer verdiği şeyleri anladığımızda bunu en iyi şekilde yerine getiririz. Anlamaya-yani, dünyayı Tanrı'nın gördüğü gibi görmeye-başladığımızda, yıpranmış bir yaratılışı sağlıklı ve temiz bir vicdanla yenilemeye başlarız. Ve bunu yaparak, Yaradan'ı ve Kurtaran'ı hoşnut ederiz.

5. BENLİK İLE SAVAŞMAK

"Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür" (Matta 26:41). Bu sözler, her Tanrı çocuğu için gerçek olan derin bir mücadeleyi dile getirir. Yeni Antlaşma, beden [1] ile ruh arasında bir savaş olduğundan bahseder. Benlik, Luther'in tanımladığı üç düşmandan biridir-dünya, benlik ve İblis.

Öyleyse, Kutsal Yazıların sözünü ettiği bu "beden" nedir? "Bedenin" nesi, bir İnanlıyı Tanrı-merkezli, Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşantıdan uzaklaştırır?

BEDEN-FİZİKSEL Mİ, DÜŞMÜŞ MÜ?

Beden kelimesini kullandığımızda çoğu zaman fiziksel doğamızı kastederiz. Diğer taraftan beden (benlik), fiziksel bedenlerimizi kontrol eden kavramı tanımlamaktadır. Günlük yaşantımızda bu fizikseliği belirtmek için "kanlı canlı", "kendi canımdan", "soydaşım" gibi ifadeler kullanırız[2].

İnsan bedenimiz fiziksel bir şey olduğundan, Kutsal Kitap'taki beden (benlik) ile ruh arasındaki savaşın, beden ile can arasındaki bir çatışmayı anlattığını düşüme isteriz. Ancak bu aldatıcı olacaktır. Kutsal Kitabın ifadesiyle, *beden* bazen insanın vücudunu, bazen de başka bir şeyi ifade eder. Kutsal Kitabın, *beden* kelimesini farklı kullanış biçimlerini inceleyelim şimdi.

Yeni Antlaşma'da İngilizce'ye *beden (flesh)* olarak tercüme edilen Grekçe iki kelime bulunmaktadır. Bunlar *soma* ve *sarx* kelimeleridir. *Soma*, normal olarak fiziksel bedeni anlatmak için kullanılır. (*Psychosomatic* {Psikosomatik} kelimesi İngilizcenin ayrılmaz bir parçasıdır çünkü *beden-soma* kelimesi ile akıl-*psyche* kelimesini birleştiren bir terimdir.) Normal olarak Yeni Antlaşma'nın Grekçesinde *soma* kelimesi günahlilik veya düşmüşlük anlamı taşır. Basitçe, fiziksel bedeni anlatmak için kullanılan kelimedir.

Ancak Grekçe *sarx* kelimesi için farklı bir durum söz konusudur. Kelime bazı zamanlar çok açık olarak fiziksel bedeni ifade eder ancak bazı zamanlar ise başka anlama gelmektedir. İnsanın fiziksel bedenini (*soma* gibi) ya da insanın düşmüş doğasını tanımlar.

Yuhanna İncil'i, "Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yuhanna 1:14) dediğinde, Söz'ün düşmüş olduğunu söylemek istemiyor. Söylemek istediği şey sadece, ebedi Logos, Söz, insan doğasını aldı. Söz, *beden alır*. Aynı şekilde Pavlus, "soydaşlarım" olan İsraililerden bahsetmektedir (Romalıları 9:3). Burada düşmüş insanlıktan değil, kendi etnik kökeninden, Yahudilerden bahsetmektedir. Pavlus'un soydaşları İsraililerdir. Bizler dünyasal akrabalarımızı nasıl "kendi

canımdan", "benim soyumdan" gibi ifadelerle tanımlarsak, Pavlus'ta İsrailileri bu şekilde tanımlıyor.

Ancak Kutsal Kitap'ta *sarx* kelimesinin özel olarak günahlı doğamızı anlatmak için kullanıldığı özel durumlar vardır. *Sarx* kelimesi burada, kesinlikle fiziksel bedenlerimizle sınırlı olmayan düşmüşlüğüümüzü tanımlamaktadır. İnsanın tümü düşmüştür. Günah, varlığımızın her kısmını etkiler. Doğamızda "benliğin düşünceleri" (Koloseliler 2:18) bulunmaktadır. Ne düşünce ne de benlik, birbirinden daha düşmüş değildir. Her ikisi de, Tanrı'yı değil, kendimizi hoşnut etmeye yatkındır.

DOĞAL BENLİĞİN DÜŞÜNCELERİ

"Doğal benliğin düşünceleri" yalnızca "kötü düşünce ve davranışlar" anlamında değildir. Benliğe dayanan düşünce, Tanrı'ya karşı olan bir "kafa yapısını" içerir. Düşüncelerinde Tanrı'yı istemeyen düşmüş bir insanlığın düşüncesidir bu. Kutsal Ruh'la yönlendirilmeyen bir kişinin aklısıdır.

Pavlus, bedenle (*sarx*) Ruh (*pneuma*) arasında sürekli bir savaştan bahseder. Galatyalılar 5:16-21'ki karşılaştırma insanın ruhu ile insanın bedeni arasındaki bir savaştan bahsetmez.

Şunu diyorum: Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin arzularını asla yerine getirmezsiz. Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olan arzular. İstedığınız şeyleri yapmayasınız diye bunlar birbirine karşıttır. Ruh'un yönetimindeyseniz, Yasa'ya bağımlı değilsiniz.

Benliğin işleri açıktır. Bunlar cinsel ahlaksızlık, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgınca eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı'nın Egemenliğini asla miras alamayacaklar.

Burada benlik ile Ruh arasında çarpıcı bir farklılık göze çarpmaktadır. Bu çatışma beden ile can arasında değil, ama günahlı doğasıyla yönlendirilen eski insanla, içinde Tanrı'nın Ruh'u bulunan yeni insan arasındadır. Burada Ruh ve benlik birbirine karşıttır. Uzlaşmaz bir zıtlıktadırlar. Düşmüş doğamızın belliği, yaşantılarımızdaki Kutsal Ruh'un önderliğine direnir. Benlik Ruh'a saldırır ve O'nu alt etmeyi amaçlar.

Aynı şekilde Ruh da benliğin düşmanıdır. Benliğin nefret ettiklerini arzular. Doğruluğu arzular. Ruh'un meyvesini arzular.

Verilen iki listeye aralarındaki fark çok açıkça görülür. İkinci liste, Hıristiyanlarca oldukça iyi bilinir. Ruh'un meyvesinin listesidir: sevgi, sevinç, esenlik, vb. Ancak şu anda incelemekte olduğumuz birinci listenin içindekileridir. Bu da benliğin işleridir.

Bu listeyi incelerken bir özelliği gözümüze çarpılmaktadır. Listenin içersinde hem fiziksel bedenimizi ilgilendiren günahlar *hem de* fiziksel olmayan nitelikteki günahlar bulunmaktadır. Cinsel ahlaksızlık ve sefahat günahları karşımıza çıkmaktadır. Bunlar, fiziksel açıklıklarımız ve bedensel işlevlerimizle işlediğimiz günahlardır. Buna karşılık aynı listede çekişme, kıskançlık, putperestlik ve bunun gibi günahları da görmekteyiz.

Çekememezlik ve kıskançlıktan suçlu olduğumuz zamanlarda, fiziksel bedeniniz de bu günahın içindedir. Bedenimiz olmaksızın hiçbir şey yapmayız. Ancak çekememezlik fiziksel bir davranış değildir. Düşünsel bir tavrı içerir. Düşüncelerimiz, düşünce işlemlerimizi içerir. Putperestlik günahında bedenlerimizi kullanabiliriz. Bir putun önünde fiziksel olarak secde edebiliriz. Fakat putperestliğin özü fiziksel hareketlerde değil, yüreğin içsel tavrındadır.

Bu nedenle şu sonuca varırız: Yeni Antlaşma, beden (*sarx*) ve bunun tam karşıtı olarak Ruh (*pneuma*)'dan bahseder. Beden ile ilişkili olan birinci olgu fiziksel bedenlerimiz değil, ancak insanın tümünü içeren düşmüş günahlı doğamızdır. İki farklı yaşam tarzının çelişkisidir-günah işleme güdüsü ile yönlendirilen bedensel yaşam, ve bizleri doğruluğa ve Tanrı'yı hoşnut etmeye yönlendiren Ruh'un yaşamı.

RUHÇA YÖNLENDİRİLMEK

Doğruluğun esas olarak dışsal olan fiziksel davranışları içerdüğünü düşünmek gibi ölümcül bir hataya düşmek istmiyorsak bu noktayı kavramak çok önemlidir. Göklerin Egemenliği, yemek içmekten çok daha geniş bir kavramdır. Eğer yalnızca dışsal olan üzerinde yoğunlaşırsak Ferisilik, yani dışsal ve görünür davranışlarla doğruluğa ulaşma tuzağına düşebiliriz. Tatlı bir gülüş kıskanç bir yüreği iyi gizler. Kutsal Ruh, hem içsel hem de dışsal olarak yaşamımızın tümünü temizlemeyi amaçlar.

Aynı zamanda, doğruluğu yalnızca içsel dünyayla sınırlama gibi tam tersi bir hataya karşı da kendimizi korumalıyız. Önemli olan tek şeyin bizlerin içsel tavrı olduğunu düşünmeye kandırabiliriz kendimizi. Yüreğimiz doğru olduğu sürece, dışsal davranışlarımızın hiçbir önemi yoktur. Bu sinsice bir yanılgıdır. İnsanlar bunu kullanarak bir her tür günahı haklı çıkarmaya çalışırlar. Kendi kendimize,

"sevgi" zinayı haklı çıkarır" deriz. Genç çocuk, sevdiği bir kişiyle bunu yaptığını söyleyerek suçunu haklı çıkarmaya çalışır.

Benlik kelimesinin sadece fiziksel günahlar ya da eğilimleri ifade etmemesiyle beraber onları da içerdiğini anlamak önemlidir. Yaşamlarımızda, günahlı doğamız tarafından kirletilen ya da etkilenen güçlü fiziksel kuvvetler bulunmaktadır. Fiziksel arzular, kontrol altına alınması işkence derecesinde zor güçlerdir. Bu arzular sürekli değildir. Farklı yoğunluk seviyelerindeki dalgalar halinde gelirler. Akşam yemeğinden *sonradıyet* yapmaya karar vermek kolaydır. Açlık sancıları iradelerimize saldırırken yemekten *öncebunu* yapmak ise başka bir şeydir.

Ruh, bizlere özdenetimli olmayı öğretmeyi amaçlar. Tanrı bizleri fiziksel arzularımızı dizginlemeye, kontrol altına almaya çağırmıştır. Yemek yeme arzusu kendi başına günah değildir. Bedenlerimizin doğal bir fiziksel işlevidir yemek yemek. Ancak bu kontrolden çıktığında oburluk başlar.

Cinsel güdü ise aynı şekilde kendi başına günah değildir. Tanrı cinsel duyguların evlilik çerçevesi içersinde ifade edilmesine izin vermekle kalmaz, bunun yapılmasını da buyurur. Bizlerin evlilik hakkı ve sorumlulukları vardır. Evlilik dışında, cinsel eylemlerden kaçınmalıyız. Seks'i Tanrı yaratmıştır. Fiziksel uyarılmaya yüksek derecede hassas olan karmaşık sinir uçlarına sahip bedenlerimizi de Tanrı yaratmıştır.

Tanrı bizlerin herhangi bir haz almaksızın ürememizi sağlayabilirdi. Aynı şekilde tat almak gibi fiziksel bir zevk olmaksızın yemek yeme ihtiyacımızı giderebilmemizi de sağlayabilirdi. Ancak Yaratıcı, çok daha mükemmel bir yol seçmiştir. Tüm fiziksel zevkiyle birlikte seks Tanrı'nın bir armağanıdır. Ancak bu armağan Tanrısal bazı kısıtlamalar ile gelmiştir. Günah, Tanrısal armağanın kötüye kullanılmasıdır. Tanrı'nın izin vermediği bir şekilde kullanmaktır.

Trajik bir şekilde zinaya karışmış bir adamın bir zamanlar şöyle dediğini duydum: "Cinsel organımın iradesi yok ki." Bedeninin yaptığından kendisinin sorumlu olmadığına dayanarak fiziksel davranışını haklı çıkarmaya çalışıyordu. Cinsel organının gerçekten de olduğunu açıkladım, kendi aklıydı o. Bedenlerimiz, bizlerin ayrılmaz bir parçasıdır. Bedenimin tümü aklımla yönetilir. Aklım ise Tanrı'nın Yasası'yla yönetilmelidir.

Bunlar istem dışı fiziksel güdülerdir. Kalbimizin ritmik atışını ahlaki düşüncelerimizle düzenlemeyiz. Bununla birlikte tüm bedensel işlevlerimiz de istem dışı değildir. Tanrı tarafından cinsel davranışlarımızı kontrol altında tutmaya çağırıldık. Cinsel açıdan neyi arzulayacağımızı kontrol edemeyebiliriz

fakat bu arzuyla ne yapacağımız bizim elimizdedir. Luther, şehvet konusunda bazı gözlemler yapmıştır. Şehvet, bir kadının çekici olduğunu farketmez. Düşünüşlerimizi meşgul eden bir fantaziye basit bir ilgi gösterdiğimizde şehvet doğar. Cinsel düşünceleri aklımıza davet edip onları beslediğimizde artık basit bir ilgiden şehvete geçeriz. Luther bunu şu şekilde açıklamıştır: "Kuşların başımızın üstünde uçmasını engelleyemeyiz. Ancak, saçlarımızın içinde yuva yapmaları için onları davet etmek tamamen başka bir konudur."

Cinsel davranışların temel kuralı öz-denetimdir. Cinsel davranışlarımız için Tanrı karşısında sorumluyuz. Kutsal Yazılar şöyle der, "Aranızda hiçbir cinsel ahlaksızlık, pislik ya da açgözlülük anılmasın bile. Kutsallara yaraşmaz bu" (Efesliler 5:3). İnsanlar, bulabildikleri her türlü saçma ve geçersiz mazeretlerle bu kadar kesin hatlarla belirlenmiş bir yasağa saldırmışlardır. Psikologlar, kanı kaynayan ateşli gençliğin içinde bulunduğu cinsel ahlaksızlığın doğal ve normal olduğunu söylerler. Bu yargılarında kısmen haklıdır. Doğal olarak bu gibi davranışlarda bulunmaya meğilli olduğumuz açısından bu hareketler doğaldır. Bu gibi davranışların ne denli sıkca karşımıza çıktığı açısından da doğaldır. Cinsel ahlaksızlık, normal *düşmüş* insanlık için doğaldır diyebiliriz. Yalan söylemek de. Tanrı her ikisini de yasaklar.

Cinsel tabuların kaldırıldığı ve duyularımızın her gün erotik uyarıcılarla saldırı altında olduğu bir kültür içersinde kişinin cinsel açıdan temiz kalması çok zor olabilir. Ancak Tanrı'nın Yasası çok açıktır. "Hayır!" der Tanrı. Düşmüş bir kültürün ortasında bile Tanrı bizleri özdenetimli olmaya çağırır.

Eşcinsel eğilimleri olan bir kişinin içinde bulunduğu durumu bir düşünün. Bu kişi çok ciddi bir ikilem içersindedir. Tanrı çok açık olarak erkeklerle erkekler ya da kadınlar ile kadınlar arasında hiçbir cinsel eyleme izin vermemektedir. Heteroseksüel bir insan evlilik dışında cinsel ilişkilerden nasıl kaçınmalıysa, aynı şekilde homoseksüel bir kişi de iffetli olmaya çağırılmıştır. Tanrı eşcinsel evliliğe kesinlikle izin vermemektedir. Homoseksüel kişi de heteroseksüel kişinin çağrıldığı aynı cinsel temizliğe çağırılmıştır. Bedenlerimize ilk olarak hoş gelmesi bile iffetli olmak, Tanrı'yı hoşnut eder.

Cinsel paklık, bedenin güçsüzlüğünden ötürü sahip olunması zor bir özelliktir. Ancak buna sahip olmak mümkündür ve Tanrı bize böyle olmamızı buyurmuştur. Eğer bunu yapmakta başarısız olursak, günah işlemekten suçlu oluruz. Günaha düşen kişilere karşı, her ne kadar sabırlı olmamız gerekse de, Tanrı'nın standartlarını değiştirip, yetersiz çabalarımızın düzeyine indirmek kimseye bir fayda sağlamayacaktır. Tanrı'nın standartlarını değiştirmeye çalışıp, iyiye kötü, kötüye iyi demek Tanrı'ya karşı bir hakarettir.

Bu beden, dünya ile müttefikdir. Aklanmasını, Mesih'in doğruluğunda değil, bu dünyanın standartlarında aramaktadır. Bu beden dünya ile müttefik, bu dünya ise Şeytan ile müttefikdir. Düşman bizleri Ruh'tan uzağa çekip, bedene teslim olmamızı sağlamaya çalışarak bizleri yok etmeyi amaçlamaktadır.

Fakat Ruh ise inanlının müttefiğidir. Tanrı çocuklarının aynı zamanda içlerinde onlara yardım etmesi için Tanrı'nın Ruh'u olduğunu unutarak her gün bedenlerinin ve düşüncelerinin bu dünyayla müttefik olduklarının kendilerine hatırlatılması ne kadar üzücüdür. Benliğin insan davranışlarını kontrol ediyormuş gibi gözüktüğü bu dünyada Tanrı'nın Ruh'u halen bulunmaktadır ve Tanrı halkının Tanrı'yı hoşnut etmelerini mümkün kılmaktadır.

6. İBLİS

Dünya, benlik, İblis. Bu düşman üçlüsü içinde en azıllı olandır İblis. Şeytan bizim sadece düşmanımız değildir: O bizim başdüşmanımızdır. Ona, karanlığın egemeni, yalanın babası, kardeşlerimizin suçlayıcısı adı verilir.

Elçi Pavlus, İblis'in güçlerine karşı vermekte olduğumuz savaşın, bu dünyanın fiziksel ve görünür yapısının çok ötesinde olduğu konusunda bizleri uyarmaktadır: "Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır" (Efesliler 6:12). Yani bizler, kutsal olan bir Tanrı'yı hoşnut etme yaşamlarımızda yalnızca kendi saçma arzularımıza karşı değil, ama bir çeşit ürkütücü güce karşı savaşıyoruz.

İblis ile savaşırken anlamamız gereken ilk şey, gerçekten de dışarılarda bir yerde bir İblis olduğudur. Toplumun bir çok kesiminde, hatta kilisede bile, kişisel bir İblis kavramı eski çağ mitolojisi olarak nitelendirilmektedir. Batı Felsefesi üzerine eğitim gören bir sınıfa şunu sorduğumu hatırlıyorum: "Kaçınız kişisel bir İblis'e inanıyor?" Otuz kişilik bu sınıfta sadece üç kişi İblis'in gerçek olduğuna inandığını belirtti. Geri kalan yirmiyedi kişi İblis'i mitoloji olarak nitelendiriyordu.

Ve sonra sınıfa şöyle sordum: "Kaçınız Tanrı'nın varlığına inanıyor?" Otuzunun da Tanrı'ya inandığını belirtmesi beni çok şaşırttı. Bir sonraki sorumu sordum: "Kaçınız Tanrı'yı, insanlar üzerinde iyilik yapmaları için etkili olan ruhsal bir varlık olarak tanımlar?" Hepsi böyle bir tanıma kabul ettiklerini söylediler.

Sonra şunu sordum, "Nasıl oluyor da insanları iyilik yapmaları için etkileyen ruhsal bir varlığın varlığını kabul ediyor fakat bizi kötülük yapmak için etkileyebilecek bir varlığın olabileceğini kabul etmiyorsunuz?"

Aldığım cevap kısaca şuydu: "Modern bilim, eğitilmiş insanların İblis'e inanmalarını imkansızlaştırmıştır." Bu görüşe şu soruyla karşı çıktım, "Modern bilimin hangi buluşu Şeytan kavramının gerçekliğini ortadan kaldırmıştır? Termodinamiğin ikinci yasası mı? Yoksa nükleer fizyon ya da füzyonu etkileyen prensipler mi? Nedir?"

Sorum karşısında ilk olarak soğuk bir sessizlik sınıfa hakim oldu. Hiçkimse bunu kanıtlayacak belirli bir bilimsel buluş gösteremiyordu. Sonunda öğrencilerden biri şöyle dedi: "İblis fikri sanki hayaletler ve gulyabaniler sınıfına girmiş gibi. Kırmızı kadife pelerinli, çatal ayaklı, boynuzlu ve çatal başlı asası olan

lanetli bir yaratığa kim inanır ki?"

Bu öğrenci Kutsal Kitap'ta belirtilen İblis hakkında konuşmuyordu. Kafasındaki Şeytan kavramı bir nevi karikatürden ibaretti. Onun İblis'i cadılar bayramı partisinden kaçmış bir kişiydi.

ŞEYTAN: GÜÇLÜ VE GURURLU

Kırmızı pelerinli, yabalı İblis de nerden çıktı? Bu komik Şeytan tanımının kökleri Orta Çağa uzanmaktadır. Ortaçağda İblis'i bu gibi komik kelimelerle tanımlamak çok yaygın bir şeydi. Bu çılgınlığın bir amacı vardı. Ortaçağ kilisesi Şeytanın gerçekliğine inanıyordu. Şeytan'ın, aşırı gurur yüzünden düşmüş bir melek olduğunun farkındaydılar. Gurur, Şeytan'ın en baş kötülüğüydü. Gururlu ancak düşmüş bir varlık olan Şeytan'a direnmek için zorlu bir savaş gerekliydi. Ve bu savaş da Şeytan'ın en zayıf noktası-gururu üzerine odaklanmıştı. Plan şuydu: Şeytan'ın zayıf noktasına saldır ve bizden kaçacaktır.

Şeytan'ın gururuna saldırmanın, onu kırmızı elbiseli, çatal ayaklı bir palyaço gibi göstermekten daha iyi bir yolu ne olabilirdi ki? Şeytan'ı tanımlamak için kullanılan bu saçma ve komik tasvirler kasıtlıydılar. Ne yazık ki sonraki nesiller bu karikatürleri gerçekmiş gibi algılamaya başladılar.

Kutsal Kitabın Şeytan'a bakış açısı bu karikatürlerden çok daha karmaşıktır. Kutsal Kitap'taki tasvirler arasında "ışık meleği" (2. Korintliler 11:14) ifadesi de yer almaktadır. "Işık meleği" tasviri, Şeytanın kendini *sub species boni* (iyi görünümünde) gösterme gibi kurnazca bir yeteneğinin olduğunu belirtir. Şeytan kurnazdır. Aldatıcıdır. Bahçedeki yılan "hilekar" (Tekvin 3:1) olarak tanımlanmaktadır. Şeytan, aptal biri gibi çıkmaz karşımıza. Aldatıcı bir taklittir o. Ustaca konuşur. Görünüşi muhteşemdir. Karanlığın prensi, nurdan bir pelerin giymektedir.

İkinci olarak Şeytan, yutacak birini arayarak kükreyen bir aslan gibi karşımıza çıkmaktadır (1. Petrus 5:8). Dikkat ederseniz Mesih için kullanılan *aslan* ifadesi, Mesih-karşıtı olan Şeytan tarafından da kullanılmaktadır. Karşıt-aslan yokeder. Yahuda Aslanı ise kurtarır.

Her ne kadar Şeytan'ınki kötü bir güç olsa da her iki aslan benzetmesinde de güç sembolünü görmekteyiz. Şeytan'ın gücü Mesih'inkiyle karşılaştırılmaz bile, ancak bizden çok daha güçlü olduğu kesindir. Mesih kadar güçlü değil ancak bizden daha güçlüdür.

Şeytan'ın bizleri kandırırken sıkça kullandığı iki yol vardır. Ya onun gücünü *hafife almamızı* sağlamak ister, ya da onu *gözümüzde büyütmemizi* sağlamayı

arzular. Her iki şekilde de bizi kandırır ve tuzağa düşürebilir.

Şeytan'a ilişkin genel inanç sarkacı iki uç nokta arasında salınım yapar. Bir taraftan onun var olmadığına inanan, varsa bile yalnızca kişisel olmayan bir güç, toplumun günahında köklenmiş bir nevi toplu kötülük olduğuna inanan kişiler vardır. Diğer taraftan ise Şeytan'ı bir tür düşünsel takıntı, ya da tarikat haline gelmiş bir ilgi odağı yapan insanlar bulunmaktadır. Bu aşırı ilgi aracılığıyla Şeytan, insanların dikkatlerini Mesih'ten başka yöne çevirir.

Her iki durumda da Şeytan kazançlı çıkar. Eğer insanları Şeytan'ın var olmadığına inandırabilirse, farkedilmeden veya direnişle karşılaşmadan kurnaz planlarını gerçekleştirebilir. Eğer insanları kendisiyle aşırı derecede ilgilenmeye itebilirse onları Mesih karşıtı diğer inanış ve uygulamalara yönlendirebilir.

Petrus Şeytan'ı hafife almıştı. İsa Petrus'u Kendisini inkar edeceği konusunda uyardığında Petrus şu sözlerle karşı çıkmıştı, "Rab, ben seninle birlikte zindana da, ölüme de gitmeye hazırım" (Luka 22:33). Petrus kendine fazla güveniyordu. Düşmanın gücünü hafife almıştı. Petrus'un inkarından hemen önce İsa onu uyarıyordu fakat Petrus bu uyarıyı reddetti. Ve İsa şöyle dedi, "Simun, Simun, Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır" (Luka 22:31).

Söylediği tüm sözlere rağmen Petrus, Şeytan'ın elinde oyun hamuru olmuştur. Buğdayı elekten geçirmek ne kadar kolaysa, Şeytan için de Petrus'u taciz etmek o kadar kolaydı. İsa'nın sözleri günümüz halk dilinde şöyle ifade edilebilir: "Petrus, sen Şeytan için çerezsindir. Seni çekirdek yer gibi tüketir. Gücün onunla karşılaştırılmaz bile."

Tüm bunlara rağmen, Şeytan'ın bizler üzerinde sahip olduğu güç kısıtlıdır. Bizlerden daha güçlü olabilir fakat onu yenebilecek ve yenmiş olan zaferli bir dostumuz vardır. Kutsal Yazılar şöyle demektedir, "İçinizdeki Ruh dünyadakinden üstündür" (1. Yuhanna 4:4). Yakup şu sözleri ekler, "Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, o da sizden kaçacaktır" (Yakup 4:7). Kükreyen aslana karşı Kutsal Ruh'un gücünde direnirsek, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçacaktır.

Şeytan, Petrus'u ayartmıştı ancak zaferi geçiciydi. Bu uyarıyla birlikte İsa Petrus'u şu sözlerle de telkin etmiştir: "Ama ben, imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim. Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir" (Luka 22:32).

Şeytan'ı hafife almak, bizleri yıkıma götürecek gururun hışmına uğramak demektir. Onu gözümüzde fazla büyütme ise ona hakketmediği saygı ve yüceliği vermek anlamına gelir.

Şeytan bir yaratıktır. Sonlu ve kısıtlıdır. Tanrı'ya bağımlıdır. Hıristiyanlık, eş derecedede kuvvetli ancak zıt iki baş gücün varlığını kesinlikle kabul etmez. Şeytan insanlardan kuvvetlidir fakat Tanrı'nın karşısında duramayacak kadar güçsüzdür. Bilgisi bizimkini geçebilir fakat Tanrı gibi herşeyi bilen değildir. Gücü bizimkinden fazla olabilir fakat Tanrı gibi kudretli değildir. Etki alanı bizimkinden daha geniş olabilir ancak Tanrı gibi her yerde değildir.

Şeytan aynı zamanda birkaç farklı yerde olamaz. İyi-kötü tüm meleklerin olduğu gibi o da zaman ve mekan dahilinde var olan kısıtlı bir yaratıktır. Büyük ihtimalle bu yaşantınızda Şeytan'la asla direk olarak karşılaşmayacaksınız. Onun bazı subayları ya da bir dizi öğrencisiyle karşılaşabilirsiniz fakat o, zamanını sizden ya da benden daha önemli hedefler üzerinde harcayacaktır. İsa üzerine yaptığı yoğun saldırı sırasında bile Şeytan "bir süre için" O'nun yanından ayrılmıştı (Luka 4:13).

İBLİSLERE GEREĞİNDEN FAZLA MI İLGİ DUYULMAKTA?

Günümüzde insanların Şeytan'ın işleyişine olan ilgisi tekrar uyanmaktadır. Hollywood, bilinmeyene ve Şeytansı şeylere olan açlığımızı biraz olsun gidermek için bizlere *The Exorcist*, *The Omen* ve bunun gibi bir dizi film sunmuştur. Hıristiyan çevrelerinde iyileştirme, cin çıkarma çalışmalarına karşı yeni bir ilgi duyulmaya başlanmıştır. Bu iyileştirme çalışmaları cinler ve cin çıkarma konusunda Kutsal Kitaba çok zıt olan garip görüşler ortaya atmışlardır.

Örneğin, bir cinin bir insanın bedeninden ayrılışını, o kişinin tutsak olduğu bölüme ilişkili olarak belirli bir fiziksel işaretin görülmesiyle anlayabileceğimiz söylenir. Bazı insanlar belirli bazı cinlerin kendilerine has bazı işaretlerin ortaya çıkmasına neden olduklarını söylerler. Alkol cini, depresyon cini, tütün cini vb. cinler olduğunu söylerler. Cin çıkarma ve iyileştirmeye ilgilenen ve bu alanda tanınmış kişilerin bazı kasetlerini dinleme fırsatı buldum (suçluları korumak için isimlerini açıklamayacağım), ve bu kasetlerde cinlerin insan bedenlerini terkettiklerinde bazı işaretlerin görüldüğü öğretiliyordu. İç çekmek, örneğin, tütün cinin bedeni terkettiğini gösterir. Tütün cini dumanın içe çekilmesiyle bedene girdiğinden, duyulur bir nefes vermeyle de bedenden çıkar. Aynı şekilde kusmak da, alkol cinin bedenden çıktığını gösterir. Bilinen her günahın bir cini vardır. Bu cinlerin her birinin yalnızca çıkarılması şart değil, ancak geri dönmelerini engellemek için gereklidir.

Bu öğretiye saygılı bir şekilde nasıl cevap verilir bilmiyorum. Katıksız saçmalık! Böylesine bir cin analizi hakkında Kutsaş Yazıların hiçbir yerinde en küçük bir öğreti bile bulunmaz. Bu öğretiler artık tamamen sihir alemine girer ve bunlar tarafından kandırılmış inanlılara ciddi zararlar verir. Ne yazık ki, Şeytan ve

cinlerle gereğinden fazla ilgilenmek, dikkatlerimizi Mesih'e yeterince çevirmemek demektir. Bu da Şeytanı sevindiriyor olmalı, çünkü kesinlikle Tanrı bundan hoşnut değildir.

Kutsal Yazılar Şeytan'ın bizlere baskı yapabileceğini, ayartmaya çalışabileceğini, bize yalan söyleyebileceğini, ve bizleri suçlayabileceğini öğretir. Ancak içinde Kutsal Ruh'un bulunduğu bir Hıristiyan asla cinli olamaz. Rab'bin Ruh'unun olduğu yerde özgürlük vardır. Eğer bir kişi hem Kutsal Ruh'a sahip, hem de bir cin tarafından bağımsızca yönlendirilebiliyorsa bu, bizlerin kurtuluşunun yenilgiye uğradığını gösterir.

Şeytan ve cinlere duyulan tüm bu ilgi bizlerin dikkatini çok gerçek başka bir tehlikeden uzaklaştırmaktadır-kendi günahımız. Evet, bir İblis vardır. Gerçek cinler de. Ancak aynı zamanda günah gerçeği de vardır. Şeytan bizim sürekli işlediğimiz günahlardaki suç ortağımız olabilir ancak suçu ve sorumluluğu içimizde bulunan bir cine atamayız. Sarhoş olmak için içimizde cin olması gerekmez. Bunu kendi başımıza yapmamıza yetecek kadar kötülük vardır içimizde. Asla, "Bana Şeytan yaptırttı" diyemeyiz. Şeytan tarafından tahrik edildiğimizi ya da ayartıldığımızı söyleyebiliriz fakat onun tarafından yönetildiğimizi ya da zorlandığımızı söyleyemeyiz.

Günahlarımızın bizleri kontrol eden bir cin yüzünden olduğu görüşüne ilişkin iki ciddi sorun bulunmaktadır. Birincisi, kendi günahımızda hiçbir kişisel sorumluluk üstlenmemek için ayartılmaya teslim olmamızdır. Eğer ona karşı bile koyamıyorsak nasıl sorumlu olabiliriz ki? İkincisi ise, cin çıkaran kişi olmaksızın tamamen güçsüz olduğumuz görüşüdür. Aslında suçlu olmadığımızı ve özel cin çıkarma güçleri olan bir kişi olmaksızın umutsuz olduğumuzu düşünmeye teşvik ediliriz. Bu, Kutsal Kitabın öğrettiği kutsallaşma kavramını tamamen yok eder. Cin çıkarma konusunda bir tür sözde usta kişi savaşa girmeksizin Tanrı'yı hoşnut eden bir hayat yaşayamayacağımızı öğretmek tabii ki Kutsal Kitaba aykırıdır. Bu nedenle, büyük bir endişe ve içtenlikle inanlıların bu gibi şeyleri öğreten kişilerden uzaklaşmalarını tavsiye ediyorum. Aslındaruhsal canınızı kurtarmak için koşun!

AYARTICI VE ADEM

Şeytan bize ne yapıyor? Şeytan'ın gücünü bizlere yönlendirirken yaptığı iki ana eylem vardır. Bu ana eylemler ayartma ve suçlama. Diğer bölümde suçlamayı yakından inceleyeceğiz. Buradaki konumuz şu an için ayartıcıdır.

Şeytan'ın ayartma işi en belirgin olarak Adem ile Havva'nın Tekvin kitabındaki düşüş anlatımı ve İsa'nın çölde denenmesi olaylarıdır. Bu iki bölümde de çok

çarpıcı benzerlikler ve zıtlıklar karşımıza çıkmaktadır.

Bahçede yılan, Havva'ya kullağa çok masum gelen bir soru ile yaklaşır: "Gerçek, Allah: Bahçenin hiçbir ağacından yemeyeceksiniz dedi mi?" (Tekvin 3:1).

Aslında görünüşte bu soru çok saçmadır. Şeytan, Tanrı'nın kuralları ve kısıtlamalarının çok kesin ve sert olmasına şaşırılmış rolü yapmaktadır. "Tanrı gerçekten bu bahçedeki hiçbir ağaçtan yemeyeceksiniz mi dedi?" Soru çok açıkça bir şeyi çarpıtıyordu. Havva, İblis'i hemen düzeltti: "Bahçenin ağaçlarının meyvasından yiyebiliriz; fakat bahçenin ortasında olan ağacın meyvası hakkında Allah: Ondan yemeyin, ve ona dokunmayın ki, ölmiyesiniz, dedi" (Tekvin 3:2-3).

Tanrı, Adem ve Havva'ya tek bir şey dışında bahçeyi istedikleri gibi kullanmalarına izin vermişti. Ağaçlardan birine yaklaşılmaması gerekiyordu. Geri kalan herşeye dokunabilirlerdi. Fakat Şeytan buna rağmen, "Tanrı hiçbir ağaçtan yiyemezsiniz mi dedi?" diye sordu. İşte burada Şeytanın sinsiliğini görüyoruz. Şeytanın çok ince dokunmuş önerisi şuydu ki, eğer Tanrı insanın özgürlüğüne tek bir kısıtlama koymuşsa, onun tüm özgürlüğünü kısıtlamıştır. Yılanın sorusu, bir sorunun çok ötesindeydi. Tanrı'nın adaletine ve nezaketine karşı bir haksızlıktı.

Bizler de koyduğumuz yasaklara karşı çocuklarımızın aynı şekilde karşılık verdiklerini görmekteyiz. On şey yapmak için izin isterlerse ve biz ilk dokuzuna evet, sonuncusuna hayır dersek, duyduğumuz standart şikayet şudur: "Zaten hiçbir şey yapmamıza izin vermiyorsun ki!" Yetişkinler de aynı şekilde davranırlar.

Şeytanın sorusu Tanrı'nın güvenilirliğine karşı yapılmış dolaylı bir saldırıdır. Ancak dolaylı saldırıdan, tam bir ön hücumla geçer Şeytan. Havva Şeytan'ı düzeltip, ağaçlardan sadece birinden yenmesinin yasak olduğunu ve Tanrı'nın kendilerini ölecekleri konusunda uyardığını söyleyince Şeytan cesurca söyler der: "Katiyen ölmezsiniz, çünkü Allah bilir ki, ondan yediğiniz gün, o vakit gözleriniz açılacak, ve iyiyi ve kötüyü bilerek Allah gibi olacaksınız" (Tekvin 3:4-5).

İşte buradaki ayartma koca kırmızı harflerle söylenmiş yalanın içinde yatmaktadır: "Katiyen ölmezsiniz." Şeytan çok açıkça Tanrı'nın dediğini zıttını söylemektedir. Şeytan Tanrı'yı yalancılıkla suçlamaktadır. "Ölmeyeceksiniz. Tanrı öleceksiniz diyor ama ben ölmeyeceksiniz diyorum."

Sorun şudur: kim doğruyu söylüyor? İsa Şeytan'a, "yalancıdır ve yalanın babasıdır" demiştir (Yuhanna 8:44). Şeytan'ın ayartmada kullandığı ana yol, Tanrı'nın gerçeğine saldırmaktır. Şeytan yalnızca Tanrı'yı yalancılıkla suçlamaz

fakat Tanrı'nın neden yaşan söylediğininide Havva'ya açıklar. Tanrı'yı, bir tür tanrısal kıskançlıkla suçlar. Tanrı, Adem ve Havva'nın gözlerinin açılmasını istememektedir. Kendi bilgi düzeyini kendine saklamak ister. Tanrılığını paylaşmak istemez. Ağacın meyvasının Adem ile Havva'yı Tanrı gibi yapacağından korkar. Koyduğu kısıtlama hem haksız hem de bencilcedir.

Bu aşamada Şeytan, tam güç ileri saldırıya geçmiştir. Adem ve Havva'nın o ağaçtan yemeye *haklarının* olduğunu ileri sürer. Tanrı'nın kuralları adil değildir. Yaptığı şey Tanrı'yı hoşnut etmese bile insanın istediğini yapmaya hakkı vardır ve bu hakkı kimse onun elinden alamaz.

Böylesine bire ayartma insanın karşısına tarihte son defa çıkmayacaktı. Aynı kötü düşünce zinciri insan aklında her gün geçmektedir. Her günah işlediğimde, Tanrı'nın yapmamı istediği şeyi yapmak yerine kendi yapmak istediğim şeyi yaptığım için günah işlerim. Yüreğimizin derinliklerinde Tanrı'nın yasalarının adil olmadığını söyleyen o hain düşünceden hepimiz nefret ederiz.

AYARTICI VE MESİH

Şimdi ise Mesih'in denenmesine bakalım. İlk önce, Adem'le Havva'nın ayartılmasının İsa'nın denenmesi arasındaki koşulların farklılığını ortaya koyalım. Adem'in ayartılması, cennetin ortasında oldu. Başka bir insanın varlığının verdiği rahatlık içindeydi. Karnı toktu. Mükemmel bir ziyafet sofrası vardı önünde. Adem, düşünüleebilecek her yaratığın sağladığı rahatlığa sahipti.

Buna karşılık İsa yalnızdı. Yanlızlık içersinde doğanın en ağır koşullarıyla yüzleşti. Yahudiye çölü akreplerin, dikenlerin ve birkaç tür kuşun üreme yuvasıydı. İnsan varlığından yoksun olarak, yiyeceksiz geçirdiği kırk günden sonra İsa denenmeyle yüzleşti. Yiyecek hiçbir meyva, meyvasını yemek için içlerinden seçeceği hiçbir ağaç yoktu.

Koşulların bu çarpıcı tezatlığına rağmen, denenmede yine çarpıcı bir benzerlik bulunmaktadır. Yine aynı konu tehlikedeydi: Tanrı Sözü'nün güvenilirliği. İblis İsa'ya yaklaşıp şöyle dedi, "Tanrı Oğluysan şu taşa söyle de ekmek olsun" (Luka 4:3). Dikkat edin, "Madem ki Tanrı Oğlusun," demedi Şeytan. Vurgu ilk kelimedeydi: "[Eğer] Tanrı Oğluysan" Bu *eğer* neden? Ruh O'nu çöle götürmeden önce İsa'nın duyduğu en son ses neydi? İsa'nın vaftizinde gökler açılmış ve Tanrı gökyüzünden duyulur bir şekilde şöyle demişti: "Sen benim sevgili Oğlumsun, senden hoşnudum" (Luka 3:22).

Şeytan'ın *eğer* kelimesini kullanarak sormaya sorduğu sinsice soru şuydu: "Tanrı'nın Oğlu olduğundan emin misin? Eğer Tanrı'nın o kadar çok sevdiği

Oğluysan burada ne işin var? Tanrı, kendisinden hoşnut olduğu Oğluna böyle mi davranıyor? Belki ilk önce senin Tanrı'nın Oğlu olduğundan emin olmamız gerek. Acıktın da, dimi? Şu taşlardan birkaçını ekmeye dönüştürmek Tanrı'nın öz Oğlu için pek güç olmasa gerek. Ne zararı olur ki?"

İsa cevap vermekte geç kalmadı. Tabi ki açtı, ancak doğruluğa olan açlığı ekmeğe olan açlığından çok daha fazlaydı. Yiyeceği ve içeceği Babasının isteğini yerine getirmektir. Şöyle dedi, "İnsan yalnızca ekmekle yaşamaz, fakat Rabbin ağızından çıkan herşeyle yaşar" (Luka 4:4, Tes. 8:3).

İsa, Şeytan'ın sözlerinin sinsiliğini farketmişti. İsa'nın aklında hiçbir "eğer" yoktu. Tanrı, kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu söylemişti. İsa, Tanrı'nın Sözüyle yaşadı. Adem, Tanrı'nın söylediklerinin doğruluğunu inkar etmeye sürüklenmişti. İsa, O'ndan ayrılmadı.

Şeytan, İsa'ya karşı kullandığı yöntemi değiştirdi. O'na dünyanın tüm krallıklarını gösterdi. İsa'ya şöyle dedi, "Tüm egemenlik ve görkemleriyle bunları sana vereceğim. Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan hepsi senin olacak" (luka 4:6-7).

Güç ve görkem. Bunlar çok çekiciydi. Şeytan şu deyişle silahlanmıştı: "Her insanın bir fiyatı vardır." Fakat İsa için bir bedel bulamamıştı. Bu adam, daha sonraları "İnsan dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?" (Markos 8:36) diyecek olan adamdı.

İsa Şeytan'a şöyle cevap verdi, "Çekil git Şeytan! Çünkü 'Tanrın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et' diye yazılmıştır" (Luka 4:8). Yine, konu aynıydı: Tanrı Sözüne itaat. Şeytan'ın sundukları, yalnızca İsa'nın Tanrı Sözü'nden ödün vermesiyle elde edilebilecek şeylerdi. İsa Şeytan'ı Kutsal Yazılarla itmiştir. "diye yazılmıştır" dedi İsa. Tesniye'den alıntı yaptı. Açık ki, İsa, Musa'nın ilk beş kitabına günümüzdekilerden daha fazla değer veriyordu. Daha bir kaç dakika önce insanın Tanrı'nın ağızından çıkan her sözle yaşadığını belirtmişti. Daha sonra kesinlikle ihlal edilemeyecek belirli bir söz söyledi.

Kutsal Kitap'tan alıntı yapma sırası şimdi Şeytandaydı. Yine, *eğer* kelimesini kullandı. " '[Eğer] Tanrı'nın Oğluysan, kendini buradan aşağı at' dedi. 'Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Tanrı, seni korumaları için meleklerine buyruk verecek. Ayağın bir taşa çarpmasın diye seni elleri üzerinde taşıyacaklar.'" (Luka 4:9-11).

Yukarıda Şeytan, Kutsal Yazılardan alıntı yapmıyordu. Fakat o sapık bir Kutsal Kitap yorumcusuydu. Kutsal Yazıları, Kutsal Yazılara karşı kullanmak için Kutsal Yazıları çarpıttı. Günahı haklı göstermek için Kutsal Kitabı kaynak olarak

kullandı. Kutsal Ruh'a çok aşırı bir saldırıda bulundu.

Şeytan sanki şöyle demişti, "Peki İsa, demek ki Kutsal Yazılara inanıyorsun. Öyleyse kanıtla! Tanrı'yı test et, O'nu dene. Kendini aşağı at, bakalım melekler seni tutacaklar mı?"

İsa şöyle yanıt verdi, " 'Tanrının olan Rab'bi sınama!' diye buyrulmuştur" (Luka 4:12).

İsa'nın söylediği şey çok açıktı. "Tanrı'nın vaatlerini biliyorum. Fakat beni yasakla kısıtlanmış bir vaatle ayartmaya çalışma. Kutsal Kitap aynı zamanda Tanrı'yı sınamamamız gerektiğini söylüyor (Tesniyer 6:16). Meleklerin beni koruduklarından emin olmam için tapınağın tepesinden atlamama gerek yok. Tanrı öyle söyledi ve eğer Tanrı öyle söylediyse, O'nun sözlerinin doğru olduğundan hiçbir şüphem yok."

Bu cevabın ikilemi Matta İncil'inde bulunmaktadır: "Bunun üzerine İblis İsa'yı bırakıp gitti. Melekler de gelip İsa'ya hizmet ettiler" (Matta 4:11).

İNANÇSIZLIĞA AYARTILMAK

Her iki deneme olayında, hem Adem'de hem İsa'da, üzerinde odaklanılan konu Tanrı Sözü'nün güvenilirliği idi. Eğer Şeytan, Tanrı Sözü'nün güvenilirliği üzerine gölge düşürebilirse, düşüşümüz için gerekenlerin hepsi hazırlanmış olur. Tanrı'nın söylediklerine inanmakta başarısız olmak her günahın temelidir. Tanrı'nın gerçeği bir kere kenara itildiğinde, bizleri kendi gözümüzde doğru olduğunu düşündüğümüz şey yapmaktan alı koyacak hiçbir şey kalmamıştır. "Kendi bildiğimizi okumak" itaatsizliğin özüdür. Ve dikkatimizi kendi doğru bildiğimiz şey üzerinde yoğunlaştırdığımızda Tanrı'yı hoşnut etmeye adanmış olmamız mümkün değildir.

İnançsızlık neden günahtır? Tanrı'ya inanmayı reddetmek, O'nun doğru karakterine iftira atmak demektir. Tanrı neden söz ettiğini bilmiyor ya da Tanrı'nın söylediği gerçekten de kötü. Her iki durumda da O'nun tanrısal güvenilirliğine saldırıyoruz. O'nun kudreti ya da doğruluğu tartışılmış olur.

Ama kör bir iman zayıflık demek değil midir? Gerçekten de zayıflıktır. İman ile saflık (kolayca aldanmak) arasında çok büyük fark vardır. Saflık, bölüktür. Kanıtsız, önyargıya, hurafeye dayanır. Sebepsiz bir şeye inanmak, erdem değildir. Ama Tanrı'nın istediği bu değildir. Tüm ışık ve kanıtla ağızından çıkan herşeye inanmamızı ister Tanrı. İlk önce İsa'yı mezardan çıkarmadan bizlerden Dirilişe inanmamızı istemez.

Tanrı, gelecek hakkında kendisine güvenmemizi gerçekten de ister, fakat böyle bir inanç kör iman değildir. Tanrı'nın geçmişte sergilediği mükemmel işlere dayanır. Vaatlerinin değişmeyeceğini tekrar ve tekrar göstermiştir. Aslında eğer sahtekarlıktan tekrar ve tekrar hüküm giymiş, sözlerini kesinlikle tutmayan, azıllı bir yalancı ve sahtekar birisine güvenmemiz istenseydi böylesine bir güven çok şüpheli olurdu.

Fakat Tanrı insan değildir. Bu şeylerin hiçbirinden suçlu değildir. Kendimizdeki güvensizliği asla Tanrı'ya yüklememeliyiz.

Burada dikkatimizi vermemiz gereken bir Roma Katolik öğretisi bulunmaktadır. Buna *fides implicitum* denir. Bunun anlamı, inanlının kiliseye kayıtsız olarak iman etmesi ya da kilise Hıristiyan öğretisini öğrettiği için mükemmel olduğundan kişinin kiliseye kayıtsız şekilde iman etmesi gerektiğidir.

Gerçekten de eğer kilise mükemmel olsaydı, ona kati bir şekilde iman etmek uygun olurdu. Her kim ya da her ne mükemmelse, böylesine bir güveni hakkeder. Roma Katolik kilisesinin yahut herhangi bir kilisenin mükemmel olduğuna inanmıyorum. Fakat Tanrı mükemmeldir. O'na *fides implicitum* borçluyuz.

Eğer Şeytan, Tanrı'ya olan kayıtsız güvenimizi sarsabilirse, tacizleri amacına ulaşmış demektir. İnançsızlık ayartmasına yenik düşeriz. Adem düştü. Tanrı'ya inanmadı. İsa, ikinci Adem, Tanrı'nın Sözü'yle yaşadı. Baba'ya olan güveni salsılamazdı. Ayartıcıya teslim olmadı.

İsa, denenmesinden önce Oğlu'nu tasvib eden Baba'nın sesini duymuştu: "O'ndan hoşnudum." İsa'nın denenme karşısında kazandığı zaferden de Baba'nın aynı derecede hoşnut olduğundan emin olabiliriz. İsa, yalancı Şeytan'ın sözü ile Tanrı'nın Sözü arasında iyi bir seçim yaptı. Hamlesini inançsızlık ve şüphe yerine, inanç ve güvenle yaptı. O zaman da, şimdi de Tanrı, çocukları Kendine güvendiğinde hoşnut olur.

7. SUÇLAYAN ŞEYTAN

Ayartmada olduğu kadar Şeytan, suçlamada da çok güçlü bir düşmandır. Geçen bölümde, ayartıcı Şeytan'a karşı direnerek Tanrı'yı nasıl hoşnut ettiğimize bakmıştık. Burada ise, zaman zaman günah işlememizde suçlayıcı Şeytan'ın aşağılamalarına kulak asmak yerine kendimizi Tanrı'nın merhametine bıraktığımızda Tanrı'yı nasıl hoşnut ettiğimize bakacağız.

SAPKIN SUÇLAYICI

Tanrı halkının suçlayıcısı olarak Şeytan, Kutsal Ruh kılığına bürünüp, bizleri ahlaki bir karmaşa içine boğabilir. Kendimizi suçlu hissetmemiz gerektiği zamanlarda iyi, huzurlu hissetmemiz gereken zamanlarda ise kendimizi suçlu hissetmemizi sağlayabilir.

Zekarya, Şeytan'ın suçlamasına ilişkin bir olayı anlatmaktadır:

Ve Rabbin meleği önünde durmakta olan büyük kahin Yeşuyu, ve ona hasım olmak için onun sağında duran Şeytanı bana gösterdi. Ve Rab Şeytana dedi: Seni Rab azarlasın, ey Şeytan; evet Yerusalımi seçmiş olan Rab seni azarlasın; bu adam ateşten çekilen yarı yanmış odun parçası değil midir? Ve Yeşu kirli esvap giyinmişti, ve meleğin önünde durmakta idi. Ve cevap verdi, ve önünde duranlara söyleyip dedi: Üzerinden kirli esvabı çıkarın. Ve ona dedi: Bak, senin üzerinden fesadını giderdim, ve sana ala esvap giydireceğim. Ve dedim: Başına temiz sarık sarsınlar. Ve başına temiz sarık sardılar, ve ona esvap giydirdiler; ve Rabbin meleği onun yanında durmakta idi.

Ve Rabbin meleği Yeşuya şehadet edip dedi: Orduların Rabbi şöyle diyor: Eğer benim yollarımda yürürsen, ve bekçiliğimi tutarsan, o zaman da evime sen hükmedersin, ve avlularımı sen korursun, ve şu duranların arasında içeri girmek serbestliğini sana veririm.

Zekarya 3:1-7

Yeşu, kirli giysiler giymekteydi. Yeşu Tanrı'nın önünde durmaktayken Şeytan, onun giysilerinin kirliliğini dikkat çekti. Düşman, Yeşu'yu Rabbin önünde suçlamıştı. Giysileri gerçekten de kirliydi. Şeytan zayıf bir noktadan saldırmıştı. Fakat Rab, seçilmişini savundu. "Bu adam ateşten çekilen yarı yanmış odun parçası değil midir?"

Her Hıristiyan ateşten çekilen yarı yanmış bir odun parçasıdır. Zarar görmüş

odun parçası, ateşten kurtarılmıştır. Ateşin ortasından alındıktan sonra artık ateş o parçaya daha fazla zarar veremez. Bir süre için tütmeğe devam edebilir ancak kurtulacaktır. Tütmekte olan bir odun parçası pistir. Eğer onu elinize alırsanız elinizde kara lekeler bırakır. Yanmış yüzeyi katran ve külle kaplıdır.

İşte biz buyuz. Rab'bin eliyle ateşten çekilip, çıkarılmış olan Tanrı'nın kurtarılmışları halen küllerle kaplıdır. Halen kömürle kaplıyızdır. Üzerimizde külün lekeleri bulunmaktadır. Bizler kurtarıldık fakat tamamen günahsız değiliz. Şeytan ise bu kirliliğe dikkat çekmekte gecikmemektedir. Tanrı'nın merhametinden çok kendi günahımızı görmemizi ister.

Şeytan'ın suçlamaları, buna karşılık, Tanrı'nın azarlamasıyla karşılık bulur: "Yeruşalimi seçmiş olan Rab seni azarlasın!" Şeytan'ın çenesini Tanrı kapatır. Bizleri savunmak için ayağa kalkan Mesih'tir. Şeytan bizleri suçlarken, Mesih oturduğu yerden kalkıp, "İtiraz ediyorum, sayın hakim! Ateşten çıkarılmış odunlarımdan biridir bu adam" diyendir. Yargı kürsüsünde oturmakta olan Tanrı da şöyle cevap verir: "İtiraz kabul edildi!" Yüce Allah'ın mahkemesinde Suçlayının ağazı kapatılmıştır.

Rab'bin meleği Yeşu'nun üzerindeki kirli giysileri çıkartıp, yerine temiz ve zengin giyecekler verdi. Başına temiz bir sarık sarılmıştı. İşte Mesih, kurtardıklarını da böyle giydirmektedir. O'nun doğruluğu bize giydirildiğimizden artık Tanrı'nın önünde utanmamıza gerek kalmamıştır.

Doğru giysileri giymek gerçekten de çok önemlidir. Geçenlerde Florida valisinin verdiği bir davete katıldım. Oldukça ciddi, gidilirken smokin giyilmesi gereken bir yerdi ve benim davetiyem son anda elime ulaştı. Smokin ısmarlamak smokin kiralayabileceğim bir yere gittim. Oradan çalışan kişi benim için acele istek formu doldurdu fakat smokinimin zamanında gelmeyebileceğini söyledi. O akşam rüyamda toplantıya smokinsiz gittiğimi gördüm. Toplantıdakiler arasında giysisi uygun olmayan tek kişi bendim. Soğuk terler dökerek uyandım ve bunun sadece kötü bir düş olduğunu farkedince rahatladım.

Valinin önünde uygunsuz bir kıyafetle çıkarak sosyal bir hata yapmak başka bir şey, Tanrı'nın önüne pislik içinde çıkmak çok başka bir şeydir. Haklı olarak Tanrı'nın bulunduğu yerde uygunsuz giyinmekten korkarız.

Fakat Tanrı'nın kendisine ait özel bir smokin mağazası vardır. Bizlerin üzerine giydirdiği giysiler kiralık değildir. Geçici değil, kalıcı olarak bizlere verilir. Herşeyi güvence altına almak için, kirli çamaşırlarımızı kapatarak, uygun şekilde üzerimizi kaplar. Bir kere bu giysileri giyindiğimizde, artık asla utanç duymayacağız. Bu giysiler asla eskimez; modası hiçbir zaman geçmez.

İlk giysileri yapan Tanrı'ydı. Tanrısal merhametin ilk kayda geçirilmiş gösterimi, Tanrı'nın Adem ile Havva'nın çıplaklıklarını örtmek için onlara giysiler vermesidir. Duydukları utanca merhamet etti ve bunu gidermek için harekete geçti (Tekvin 3:21). Tanrı halen sevgili fakat günahla lekenlenmiş halkına giysiler sağlamaya devam etmektedir.

Zekarya'nın anlatımına göre Rab, Yeşu'nun günahını kaldırıp, ona temiz giysiler verdikten sonra Yeşu'ya sevgi dolu ve şefkatle bazı uyarılarda bulunmaktadır. Bu kısa bölümde Yeşu hem Şeytan'ın suçlamasını hem de Tanrı'nın uyarısını duymuştu. Bu da biz Hırsitiyanların yaşadığımızdan çok da farklı bir deneyim değil. Günah işlediğimizde hem Şeytan'ın suçlayışını hem de Kutsal Ruh'un yüreklerimizde bu günahı gösterişini hissederiz.

Peki aradaki fark nedir? Şeytan'ın suçlamalarının amacı bizlere zarar vermektir. Bizleri Tanrı'dan uzaklaştırmak ister. Ruh'un günahı gösterişinin amacı ise bizlerin günahattan dönmemiz içindir. Günah bilincimizin bizi Tanrı'ya yaklaştırmasını ister. Şeytanın elinden gelse bizi suçluluk duygusu içinde öldürür. Her ikisi de aynı günaha dikkat çekebilirler fakat amaçları birbirinden tamamen farklıdır.

TATLI BİLİNÇ

Şeytanın suçlamaları bizi üzüntüye iter, fakat Kutsal Ruh'un bu günahları bilincimize göstermesinde bir tatlılık vardır. Suçluluğumuzu bize gösterdiğinde, bununla birlikte bağışlama ve yenileme de sunar.

Kaybolan oğul benzetmesini hatırlayın. Tüm mirasını yiyip, bitirdikten sonra domuz bakıcılığına kadar düşüp, domuzların yediği keçiboynuzları için canatar olmuştu. Bundan sonra Kutsal Yazılar şöyle yazar: "Akli başına geldi" (Luka 15:17).

Kişinin kendine gelmesi demek, içinde bulunduğu ümitsiz durumun farkına varmasıdır. Vicdanın uyanmasıdır. Vicdanın geçici bir süre için uyumakta olan kısmının aniden kaldırılmasıdır. Bir nevi ahlaki uyanıştır. Bunları takip eden sözler, gerçek bir pişmanlığı ve kötülükten vazgeçme kararını gözler önüne sermektedir. Benzetme olayı şu şekilde anlatır:

Akli başına gelince şöyle demiş: "Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim ve ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et."

Böylece kalkıp babasının yanına dönmüş. Kendisi daha uzaktayken babası onu görmüş, ona acımış, koşup boynuna sarılmış ve onu öpmüş.

Luka 15:17-20

İşte burada, Kutsal Ruh'un verdiği günah bilincinin yarattığı sonucu görmekteyiz. Ruh bize bir günahımızı gösterdiğinde, bizleri tövbeye ve yenilenmeye yönlendirir. Günah gerçeğini farketmek ilk anda acı verebilir fakat bizleri üzüntüye sürüklemez. Tersine, bizleri kucaklamaya can atan Baba'ya yönlendirir. Baba, besili danayı öldürür, bizleri en iyi giysiyle giydirir, su toplamış ayaklarımıza çarık verir, ve parmağımızı aile yüzüğüyle süsler. Tabi ki bu benzetme, bizlerin günahımız için duyduğumuz yürekte üzüntü ve bundan dönmemizden çok Baba'yı hoşnut eden başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Ruh'un verdiği bilinç, kişiyi özgür kılar. Şefkatli ve yumuşak huyludur. Yargı, merhametle beraber gelir. Tövbekar yüreklerle gelenler için "hoşgeldin" yazısı çok parlak olarak gösterilir. Acılıkla dolu intikam alma zamanı değil, tanrısal sevinç zamanıdır. Melekler arasında büyük coşku ve Tanrı'nın yüreğinde büyük sevinç vardır. Benzetmedeki babanın sevincine bakın:

"Besili danayı getirip kesin, yiyelim ve eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu. Böylece eğlenmeye başlamışlar."

Luka 15:23-24

Şeytanın suçlamalarının amacı yenileme değil, yok etmedir. Görmek istediği son şey bizlerin tövbe etmesidir. Bir günahkar kendine gelip, günahından döndüğünde Şeytan'ın teğmenleri arasında sevinç yoktur. Tersine Şeytan, günaha teslim olmamızı ister. Herkesin domuz ağılında görmek ister. Çektirdiği işkenceler, günahkarı Tanrı'ya karşı acı ve düşman yapmayı amaçlar. Günahkarın kendine acımasını ve bu durumdan da Tanrı'yı sorumlu tutmasını arzular. Oğulun domuzları lanetlerken, Tanrı'yı da lanetlemiş olmasını isterdi. Kaybolan o oğulun şöyle demesini duymak istedi, "Babam bana yeteri kadar miras bırakmadı. Burada domuzların arasında açlık çekmeme izin vererek Tanrı hiç adil davranmıyor."

Şeytan tavrı, ağabeyin tavrında ortaya gösterilmektedir:

Babanın büyük oğlu ise tarladaymış. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duymuş. Uşaklarından birini yanına çağırıp, "Ne oluyor?" demiş.

O da ona, "Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti" demiş.

Büyük oğul öfkelenmiş, içeri girmek istememiş.

Luka 15:25-28

Burada, büyük oğulun, babasının merhametine karşı duyduğu öfke ve kıskançlığı görmekteyiz. Şeytan'ın Eyüb'e karşı tavrı da bunun aynıydı. Bağışlamak yerine suçlamak isteyen İblis'in kafa yapısıdır bu. İşte bu yüzden eleştirici, yargılayıcı bir ruh, bir Hıristiyan için uygun değildir. Pavlus'un, Mesih'teki güvencemiz hakkında bu denli hararetle konuşmasının nedeni de budur:

Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.

Romalılar 8:33-34

Pavlus'un bu soruları, cevap beklemeyen sorulardır. "Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak?" dediğinde, "Kimse buna cürret etmesin!" demektir. Tanrı'nın akladığını suçlamak, müjdeyi aşağılamaktır. Mesih'in kendisi için öldüğü ve aracılık ettiği birini suçlamak tamamen kötü bir davranış olduğu kadar aptalcadır da.

Şeytanın suçlamalarına karşı savunmamız, müjdedir. O, müjdeden nefret eder. Müjdeyi reddeder. Aklanmayı, bizleri yetkin doğrulukla giydiren Mesihimizden başka yerlerde aramamızı ister. Bizi suçlayacaktır. Kulağımızın dibinde bağıra bağıra giysilerimizin pis olduğunu ve doğru bir Tanrı'yı asla hoşnut edemeyecek kadar günahkar olduğumuzu söyleyecektir. Fakat, bizler Mesih İsa'da şu cevabı veririz: "Çekil git Şeytan! Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Kurtarıcım beni bağışladı. Günahımı kaldırdı. Şu anda bile benim için dua etmektedir. Mesih'in benim için ettiği duaları duymak istemiyorsan kapat ellerinle kulaklarını ey Şeytan. Mesih benim doğruluğumdur. Onun kazandıkları benimdir. O'nun sevgisinden beni hiçbir şey ayıramaz."

Ayartılma karşısında direnip, günah işlemediğimizde Tanrı'yı hoşnut ederiz. Rab'deki olgunlaşmamızın bir bölümü de tabi ki buna daha da fazla yapmakla gerçekleşecektir. Ancak günah işleriz, tekrar ve tekrar günah işleriz ve Rab'de olgunlaştıkça O'na ve başkalarına karşı günah işlemek için ne kadar değişik yollar bulabildiğimiz bilincine ulaşırız. Olgunlaşmamızın bir bölümü, Tanrı'nın bizleri kabul ettiğinden gün geçtikçe daha da emin olmakla gerçekleşir. Bizleri

lekesiz yaşamlar sürdüğümüz için değil, Mesih'in doğru giysilerini giymiş olduğumuz için kurtarır. Günahlığımızın bilincinde olmak gerçekten de acı verir fakat bizleri aynı zamanda da seven Babanın kollarına yönlendirir. Şeytan'ın isteğinin tersine, O'nun yanından ayrılmadığımızda O'nu hoşnut ederiz. O'na geri döndüğümüzde de O'nu hoşnut ederiz, ki suçlayan Şeytan'ın en büyük çabayla engellemeye çalıştığı şeydir bu. Şeytan, inanlının kulağına, "Sen, tüm bu günahlarınla, Tanrı'yı hoşnut ediyor olamazsın" diye fısıldadığında, inanlı şöyle cevap verir, "Evet, ama ediyorum. Tanrı'ya yücelik olsun."

8. KORKU VE SUÇLULUK FELCİ

Roosevelt yönetiminin sorunlu döneminde başkan, "Korkudan başka korkacak birşeyimiz yok!" sözüyle tüm ulusu bir araya getirmişti. Başkan Franklin Delano Roosevelt, korkunun çok etkili bir güç olduğunu anlamıştı. İnsanları felç edip, sımsıkı bağlayarak tutsak yapar korku.

Korku bir çok farklı şekilde karşımıza çıkar. Fiziksel zarar görme korkusu, başarısızlık korkusu yahut daha fazla sorumluluk ve beklentiyi beraberinde getiren başarı korkusu bunlar arasında sayılabilir. "Korkudan donup, kaldım" sözünü sıkça duyarız. Korkudan donup kalmak ifadesi, buz parçacıklarının bir ırmağın doğal akışını engellemesi gibi bizim bedensel ve düşünsel işlevlerimizin de doğal akışının felce uğrayarak, tıkanması ya da donmasını belirtir.

Bizler fobik insanlarız. Son zamanlarda yapılan bir araştırmada Amerikan halkının ilk on fobisi belirlenmiştir. Bu listenin içinde, ölüm korkusu (thanatofobi), yükseklik korkusu (akrofobi), kapalı yerde kalma korkusu (klostrofobi), yabancı korkusu (ksenofobi) ve diğer birkaçı. Bu listenin en başında, topluluk önünde konuşma korkusu yer almaktadır. Bunu çok iyi anlayabiliyorum. Miğdeniz büzülür, elleriniz terler, boğaz kaslarınız gerilir. Bunlar öylesine ciddi boyutlara ulaşabilir ki, insanlar konuşmaları istendiğinde "donup kalabilirler". Düşünüşleri iflas eder. Hafızaları sıfırlanır. Ağız açılır ancak hiçbir kelime çıkmaz. Bu korkunun kökünde belki de, aptalca birşey söyleme ya da yapma korkusu yatmaktadır. İlginçtir ki, korkunun kendisi bunlara sebep olur.

Hiçkimse bir kalabalığın önünde aptalca bir şey yapmak istemez. Kalabalık toplulukların önünde hissedilen baskı çok büyük boyutlara ulaşabilir. Sporcu kişi, böylesine bir baskının altında "tutukluk yapmaktan" korkar. Bir süre önce, bir gazeteci son deliğe kadar oyunu önde götürmekte olan bir golfçüyle röportaj yapmıştı. Son delikte, oyuncun tüm herşeyi mahvoldu. Basın çadırındaki bir gazeteci şu soruyu sordu, "Ne oldu?" Golfçünün cevabı çok sadeydi, "Kollarım tutukluk yaptı".

Oyuncunun bu dürüst cevabını duymak güzeldi. Gazeteci şu cevapları duymaya alışmıştı, "Konsantrasyonum bozuldu", ya da "Fotoğraf makinesinin deklanjörünün sesi dikkatimi dağıttı", ya da "Topum bir yere takılıp yolundan çıkarak, beklenmedik bir yere gitti". Profesyonel sporcular genelde, "Kollarım tutukluk yaptı" diye cevap vermezler.

Fakat en başarılı kişiler bile bunu yaşarlar. Hepsi bunun nasıl birşey olduğunu

bilirler. Korku üzerlerine öylesine çökerki tüm kaslarını sıkıştırıp, kasar. Golf vuruşunun yumuşak salınımının akışı, kaskatı ve çarpık çurpuk oluverir, ve sonunda çok kötü sonuçlar ortaya çıkar.

Peki buna sebep olan şey nedir? Cevap çok açıktır: Arzulanan ve peşinden büyük azimle gidilen amaca ulaşamama ya da kaybetme korkusu. Kötü bir oyun sergileyerek herkesin önünde küçük düşme korkusu, bu kötü oyuna sebep olan etkenin ta kendisi olabilir.

Ancak korku daha da karmaşık olabilir. Çoğu sporcu kazanmaktan korkar. Eğer bir kişi kazanırsa artık yeni bir seviyeye çıkar. Artık yeni bir beklenti seviyesi ve onun getirdiği baskılarla karşı karşıyadır. Bir kimse ayrıca kazanmaktan suçluluk duyabilir çünkü zaferli olmayı hakketmediğini düşünüyordur. İşte, korku ile rahatsız edici suçluluk duygusu arasındaki görülmeyen ilişki burada yatar. Suçluluk hakkında biraz sonra konuşacağız.

DEĞİŞİM KORKUSU

Şu an için, statümüzün değişmesi korkusu üzerinde biraz duralım. Bizler, o ana dek ulaştığımız başarı düzeyinde rahat hissederiz kendimizi. Bu seviyenin altına düştüğümüzde kendimize olan güvenimiz azalır. Bu da rahatlık düzeyimizi etkiler. Buna karşın, normal başarı düzeyimizin üzerine çıktığımızda da rahatsızlık duyarız. Artık yabancı ve yeni bir dünyadayızdır. Ne beklememiz gerektiğinden emin değilizdir. Yeni bir sorumluluk alanına gireriz.

Yaşantımızın farklı kısımlarına ait hepimizin birçok rahatlık bölgeleri vardır. Bu rahatlık bölgeleri sporun çok ötesine uzanmaktadır. Ekonomik, akademik, sosyal ve bunun gibi birçok rahatlık bölgelerimiz vardır. Ayrıca bir de ruhsal rahatlık bölgemiz bulunmaktadır. Çok hızlı gelen büyük bir değişim felç noktasına varacak kadar travmatik olabilir. Değişime dayanabiliriz fakat çok fazla değişimle uğraşmak istemeyiz. Ayrıca, şu andaki durumumuzdan da memnun olmaya yatkınsınız. Bu ise profesyonel bir sporcunun-ve Hıristiyan kişinin-daha azimle ve güçle çalışmasını engeller.

Bizler hep "iyi uyum sağlamış" olmaktan söz ederiz. Peki bu ne demektir? Uyum sağlamak, yaşantılarımızda olan herhangi bir çeşit değişime yanıt vermiş olmaktır. Orta okuldan Lise'ye geçen bir çocuk uyum sağlamak zorundadır. Bekar kişi evlendiğinde uyum sağlamak zorundadır. Terfi eden bir iş adamı uyum sağlamak zorundadır. Yeni ortamlara yaratıcı ve üretken olarak uyum sağlayan insanlara gıpta ederiz. Belki de ne kadar zor olduğunu bildiğimizden uyum sağlamaya gıpta ederiz. Uyum sağlamak, rahatlık bölgelerimizde değişiklik gerektirdiğinden kolay değildir.

Fakat her Hıristiyan değişime çağrılmıştır. Ruhsal yolculuğumuzda ileri doğru hareket etmemiz buyrulmuştur. Tanrı hareketsiz, sabit değildir ve bizim de böyle olmamızı reddeder. Ancak değişimin beraberinde korku da gelir. İbrahim'in örneğini bir düşünün:

Ve Rab Abrama dedi: Memleketinden, ve akrabasının yanından, ve babanın evinden, sana göstereceğim memlekete git; ve seni büyük millet edeceğim, ve seni mubarek kılacağım, ve senin adını büyük edeceğim; ve bereket ol; ve seni kılanları mubarek kılacağım, ve sana lanet edene lanet edeceğim; ve yeryüzünün bütün kabileleri sende mubarek olacaktır. Ve Abram Rabbin kendisine söylediği gibi gitti; ve Abram Harrandan gittiği vakit, yetmiş beş yaşında idi.

Tekvin 12:1-4

Tanrı İbrahimi bulunduğu yerden ayrılmaya, hareket etmeye çağırdı. Rahatlık bölgesini terketmek zorundaydı. Yaşadığı şehri, vatanını ve ailesini bırakmak zorundaydı. Köklerini, güvende olduğu yeri, tanıdığı, bildiği toprakları terkedecekti. Emeklilik yaşını on yıl geçmişti. Yeni şeyler öğrenmesi gerek eski bir çınardı.

Tanrı'nın İbrahime yaptığı çağrı bir yücelik çağrısıydı. "Seni büyük millet edeceğim" di bu vaat. Daha sonra İbraniler kitabının yazarı İbrahim'in bu korkunç çağrıya nasıl cevap verdiği hakkında konuşmaktadır:

İman sayesinde İbrahim, miras olarak alacağı ülkeye gitmek üzere çağrıldığı zaman Tanrı'nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı. İman sayesinde, bir yabancı olarak vaat edilen ülkeye yerleşti. Aynı vaadin ortak mirasçıları olan İshak ve Yakup'la beraber çadırlarda yaşadı. Çünkü mimarı ve yapıcısı Tanrı olan sağlam temelli kenti bekliyordu. İman sayesinde, Sarâ'nın kendisi de kısır ve yaşı geçmiş olduğu halde vaat edeni güvenilir saydığından gebe kalmaya güç buldu. Böylece tek bir adamdan, üstelik ölüden farksız birinden gökteki yıldızlar kadar, deniz kenarındaki kum taneleri kadar sayısız torun meydana geldi.

Bu kişilerin hepsi, ölünceye dek imandan ayrılmadılar. Vaat edilenlere kavuşmamış, ama bunları uzaktan görüp selamlamış olarak yeryüzünde yabancılar ve konuklar olduklarını açıkça kabul ettiler.

İbraniler 11:8-13

İbrahim artık bir yolcuymuştu. Tanrısal bir çağrıya itaat etme arzusundan harekete geçmiş bir adamdı. Aynı şey Musa, Yeşu, Davut, Pavlus ve özellikle Mesih için de söylenebilir. Onlar Tanrının gitmelerini istediği yere gittiler. Güvenlikleri

belli bir dereceye kadar tehlikede olmasına rağmen yine de Tanrının gitmelerini istediği yere gittiler. Aynı şekilde de Hıristiyan kişi bu dünyadaki güvende olma duygusunu aşmaya çağırılmıştır-esas güvenlik (Tanrı'nın sevgisi) dünyanın güvenliğinin yerini alabilmek için fazlasıyla yeterlidir.

KORKU VE SUÇLULUK ARASINDAKİ İLİŞKİ

Tüm bunların suçlulukla ilişkisi nedir? Demin de söylediğim gibi korku ve suçluluk arasında çoğu zaman oldukça yakın ancak ince ilişki bulunmaktadır. Her ikisinde kişiyi çok ciddi bir şekilde felç etme gücüne sahiptir. Her ikisi de bizleri, ruhsal yolculuklarımızda durdurmaya hata geri çekilmemize sebep olmaya yeterli güçtedir. Her ikisi de Tanrı'ya uzanmamızı engelleyebilir. Her ikisi de Tanrı'yı hoşnut etmek gibi önemli ve yüce bir amaçtan dikkatlerimizi başka yöne çevirebilir.

Korku ve suçluluk arasındaki farkı çoğu zaman görebilsek bile bunları birbirinden her zaman ayırt edemeyiz. Felç eden korku, çoğu zaman çözümlenmemiş suçluluğun direk sonucudur. En büyük korku, Tanrı'nın ellerinde cezalandırılma korkusudur. Toplum tarafından, anne-babamız tarafından dışlanmaktan, ya da yaşıtlarımızın bizleri yargılamasından korkarız. Polisden yahut IRS'den korkabiliriz. Ancak en dehşet verici şey, diri olan Rabbin ellerine düşmektir. Çoğu kişi bunu kabul etmek istemese bile, yaşam tarzlarının evrenin Yaradıcısını kızdırdığından korkarlar. Günah bilinci evrenseldir, yani, Hıristiyan ya da değil, herkes Yüce Tanrı'nın başarısızlıklarımızdan hoşnut olmadığını bilir ya da sezer.

Bir keresinde bir psikolok beni gündelik randevularında yanında olmam için davet etti. Tam olarak dindar bir kişi değildi fakat bir gün şöyle bir şey söyledi, "Hastalarımın büyük çoğunluğunun bir doktordan çok, rahibe ihtiyacı var. Büyük çoğunluğu, kökünde suçluluğun bulunduğu problemlerden acı çekiyorlar."

Bir psikolok olmak uzun yıllar boyu süren akademik çalışma gerektirir. Bir psikolok ilk önce tıp okumak zorundadır sonra kendi uzmanlık dalında çalışma yapabilir. Fakat bunca yıllık akademik çalışma içerisinde çok az ya da hiç teolojik eğitim almaz.

Suçluluk ise kökte, teolojik bir problemdir. Derin teolojik bilgisi olmaksızın bir psikolog, suçluluk içinde yaşayan insnalara yardım edemez, eli kolu bağlıdır. İnanlı olmadığı taktirde, gerçek insanlar kendi davranışları ve tavırlarından suçluluk duyduğundan, suçluluk çok gerçek bir şey olduğunu anlayamaz.

Terapistler günah ve suçluluk hakkında çok ya da hiçbir şey bilmiyor

olabilirlerken ne yazık ki bir çok kişi yakınmalarını dinlemesi için bu gibi profesyonel para ödüyorlar. Büyük oranda Psikolojik gibi gözükken problemlerin kökünde suçluluk olabilir. Birçok evlilik danışmanı, evlilik birliğini tehdit eden cinsel sorunlarla karşı karşıya olan kişilerle uğraşırlar. Sözde "soğukluk" ve "iktidarsızlık" problemlerinin temelinde, *herzaman* bir nevi suçluluk yahut korku yatmaktadır. Sorunun yalnızca "mekanik bir hata" olduğunu söylemek hastaya yapılmış bir haksızlıktır.

Tanrı seven ve bağışlayandır. Tanrı, aynı zamanda evreni Yaratan ve onun devamını Sağlayandır. Dikkate alınması gereken bir güçtür. Tanrı hakkında çarpık çurpuk düşünceleri olan insanlar bile (artık *Tanrı* kelimesini kullanmasalar da) Tanrı'nın, sorunlu dünyamız karşısında hayal kırıklığı yaşayan ahlaki bir varlık olduğunu hisseder gibidirler. Bu güçlü Varlık, hem Hıristiyan hem de Hıristian olmayan kişi için ürkütücüdür. Sina dağında Tanrı'nın varlığını gördüklerinde Musa ve İsrail'in verdiği tepkiyi hatırlıyoruz. Yaşadıkları deneyim öylesine korkunçtu ki O'nun varlığında durmaya dayanamamışlardı ve Musa da "Çok korkuyor ve titriyorum" demişti.

Günümüz insanı kendini Tanrı korkusununa ilişkin her türlü düşünceden arındırmak için elinden geleni ardına koymuyor gibi gözükse de vicdanını bu gibi korkulardan tamamen özgür kılmaya gücü yetmez. Tanrısız kişi bir yaprak hışırtısından halen korkar; kötüler, kovalayan olmasa bile kaçır. Geriye, rahatsız edici, çoğunlukla farkedilmeyen, fakat her an üzerimize atlamak için bekleyen bir Tanrı olduğu hissi kalır. Geceleri ani hareket eden şeylerden halen korkarız.

Kısa bir süre önce kilise ihtiyarlarımız beraber vakit geçirmek için hafta sonu kamp yapmaya gittiler. Cuma akşamı bir dağ evine vardılar. Ayrıca dört çekerli motorsikletle akşam gezintileri de planlamışlardı. Fakat yeterli sayıda motorsiklet olmadığından maceracı bir önder sürülebilir türden bir çim biçme makinasına atladı. Diğerlerine katılmak için yavaş yavaş ilerliyordu gecenin sessizliğinde. Aniden korkunç bir çığlık attı. Arkasında hareket eden bir şeyin gölgesini gördü ve yabancı bir nesnenin tüyler ürpertici bir şekilde boğazına dayandığını hissetti. Ve çığlık attı. Arkadaşları ona yardım etmek için koşup yanına gittiklerinde korkudan donmuş olan adamı görünce gülmekten yere düştüler. Makinanın çim toplama kolu, adamın arkasından ona saldırmış ve onu kısıvrak yakalamıştı. Belki bizlerin ezeli karanlık korkumuzun kökünde Tanrı korkusu, (korkarız ki) sonunda günahlarımızın bizi yakalamasına izin verecek bir Tanrı korkusu yatmaktadır.

Kimse Tanrı'ya sırtını dönmeye cürret edemez. O'nun her hareketimizi gördüğünü ve her düşüncemizi bir kenara yazdığını biliyoruz. Cezalandırılma korkusu, suçluluğun pençesinde olan kişilerce hiçbir zaman tamamen yok edilemez.

Suçluluktan bahsederken, suçluluk ile suçluluk *duygusu* arasındaki ayırımı iyi yapmalıyız. Suçluluk duyguları, öznedir. İçimizden kaynaklanırlar. Ortada bir suç olmadığı zamanlarda bile kendimizi suçlu hissedebiliriz. Buna karşılık suçluluk, nesnedir. Gerçek davranışları içerir. Her günah işlediğimizde suçluluk ortaya çıkar. Suçluluk, Tanrı'yla bir nevi alacaklı-verecekli ilişkisi içerir.

Westminster İnanç Açıklaması günahı, "düşünen varlığa kural olarak verilen Tanrı'nın Yasasının çiğnenmesi ya da bu Yasadan taviz verilmesinin istenmesi" olarak tanımlar. Bu çok ustaca bir tanımdır. Hem yetersizlik hem de sorumsuzluk günahını içine alır. Tanrı'nın Yasasına uymada başarısız olduğumuzda, Tanrı'nın gerektirdiklerini yapmamış oluruz. Bu sorumsuzluk günahıdır. Tanrı'nın Yasasına karşı günah işlediğimizde, Tanrı'nın yasakladığı bir şeyi yapmış oluruz. Bu da yetersizlik günahıdır.

GERÇEK SUÇLULUKLA YÜZLEŞMEK

İster yetersizlik, ister sorumsuzluk yoluyla olsun, günah işlediğimizde üzerimize suçluluk getiririz. Bu suçluluk gerçek ve nesnedir. Aynı zamanda büyük zararlar verir. Uygun suçluluk duygularının beraberinde suçluluk olabilir ya da olmayabilir. Suçluluk duygularının bizleri rahatsız ettiğini biliriz. Kendimizi bu duygulardan kurtarmak için bir dizi araçlara başvururuz. Bahaneler yaratırız. Kendimizi haklı çıkarmaya çalışırız. Suçu başkalarına ya da içinde bulunduğumuz koşullara atarız. Toplumı suçlarız. Çevremizi suçlarız. Anne-babamızı suçlarız. Kişisel sorumluluğu ortadan kaldıracak herşeye başvururuz. Her türlü ret mekanizmasını kullanırız çünkü suçumuz gerçekten de büyüktür. Onunla doğru bir şekilde yüzleşmedikçe-yani, Mesih'in kurtarıcılığına sığınmadıkça-bizim için çok fazladır ve bundan kaçmak için değerli zamanımızı ve enerjimizi harcarız.

Yüreklerimizi nasıl katılaştırabileceğimizi öğrendik. Utancımızı da kaybedebiliriz. Yeremya peygamber, Yahuda'ya Tanrı Sözü'nü bildirmişti: "Senin yüzün fahişe yüzü idi, utanmak istemedin" (Yeremya 3:3).

Burada, tövbe etmeyi reddetmenin, suçluluk duygularının kişiyi ezmesiyle ilişkilendirildiğini görmekteyiz. Yahuda halkı Tanrı'nın Yasası'nı durmadan ihlal ettiği halde, masum olduğunu söylüyordu. Tekrar ve tekrar günah işleyerek yüzlerini bir fahişeninkine benzettiler, yani utanmayı unuttular.

Buna rağmen, suçluluk duygusunun yokluğu gerçek suçu haklı çıkarmaz. Cinayetten yargılanan bir kişi savunmasını "Ama kendimi suçlu hissetmiyorum" diye yapsaydı, bu çok zayıf bir savunma olurdu. Yaptıklarından hiçbir şekilde pişmanlık duymayan psikopat katiller vardır. Fakat pişmanlık duymamak, o

kişilerin yaptıklarını haklı çıkarmaz.

Günümüz psikolojik ya da danışmanlarının, insanın suçluluktan ileri gelen problemlerini çözmeye suçluluk duygularını ortadan kaldırmaya yönelmeleri üzücüdür. Suçluluklarını ortadan kaldırmak için insanlara içinde buldukları ortamın ve modası geçmiş dinin baskıcı ahlaki standartlarının kurbanı oldukları söylenir. Bu yalnızca Hıristiyan olmayanlar için değil, Hıristiyanlar için de geçerlidir. Birçok Hıristiyan geçmiş ya da şimdiki günahlarından duydukları suçlulukla gidip terapistlere dert yarılar ve o terapistlerin onlara verdikleri cevap aslında şudur: "Yaşamak zorunda olduğun hayatı gözönüne alırsak, böyle davranmış olmana şaşmamalı. Bunu anladığın sürece gerçek bir sorunun olmaz." Fakat bu doğru değil, dimi? Sorunu açıklamış olmak, o sorunu ortadan kaldırmaz. Suçluluk, yalnızca Tanrı'yla aramızdaki sorunlar çözüldüğünde ortadan kalkar. Ve bu çözüm her an erişebileceğimiz şekilde mevcuttur çünkü bağışlayan bir Tanrı'ya kulluk etmekteyiz. Fakat Tanrı, çocuklarının Kendisinden af dilemeleri için onları zorlamaz. Onlar bunu isteyerek yaparlar, aksi takdirde terapistlerin hemen açıklayıp, bir kenara atamayacakları türden bir suçlulukla kendilerine işkence ederler.

Halinden oldukça huzursuz olduğumu anladığım, evlenmek üzere olan nişanlı bir bayan üniversite öğrencisi yanıma geldi. Nişanlısıyla bir süredir cinsel ilişkide bulunduğunu ve kendisini çok suçlu hissettiğini söyledi. Üniversite danışmanına gittiğini ve kendisinin ona şöyle söylediğini anlattı: "Kendini suçlu hissetmenin sebebi Victorian ahlak anlayışının ya da bir nevi Sofu tabusunun kurbanı olduğun içindir. Yapmış olduğun şeyin tamamen normal olduğunu anlamalısın. Kendini olgun bir şekilde ifade etmenin ve evliliğe hazırlığın doğal bir bölümüdür bu."

Bayan öğrenci sonra bana şöyle dedi: "Ama Profesör Sproul, kendimi hala suçlu hissediyorum!" Ona şöyle söyledim, "Böyle hissetmenin sebebi belki de *gerçekten* suçlu olduğun içindir. Evlilik öncesi cinsel ilişki yasağı ne Kraliçe Victoria ne de Sofular tarafından icad edilmiştir. Bunu yasaklayan Tanrıdır. Tanrı'nın Yasalarını çiğnediğimizde üzerimize gerçek bir suçluluk getiririz. Gerçek suçluluğun bildiğim tek çaresi gerçek bağışlanmadır.

Genç bayana gerçek bağışlanmanın bedelinin gerçek tövbe olduğunu açıkladım. Bunu kişinin kendisi yapmalıdır. Benim yerime kimse tövbe edemez. Ben de kimse için tövbe edemem. Genç bayanı Tanrı'yla başbaşa kalması, O'nun önünde diz çökmesi için teşvik ettim. Bensiz. Hiçbir danışman olmaksızın. Tanrı'nın gözünde günahının kaldırılacağı ve O'nun gözünde yeniden bir bakire olacağı konusunda ona söz verdim, hatta bunu garanti ettim. Böylece suçluluğun getirdiği korku ve tutsaklıktan özgür olacaktı.

Hıristiyanlar olarak nasıl yaşantılar sürdüğümüzü iyi tartmalıyız. Kendimize iki temel soru sormalıyız: Hangi alanda ruhsal gelişmem felce uğradı? Neden felç oldum? Bu iki sorunun cevabını bulabilirsek, çözümlenmesi gereken o korku ve suçluluk alanlarını tanımlama olasılığımız çok yüksek olacaktır. Tanrı'nın lütfu- özellikle bağışlama lütfu-bu felçten kurtulmamız için mevcut olan en etkili kuvvettir.

Tanrı bizim felçli olmamızı istemiyor. Dünyadan ya da dünyadaki güçlüklerden korkmamıza gerek kalmayacak derecede O'nda kendimizi güvende hissetmemizi istemektedir Tanrı. Günahlarımızın farkında olmamızı istiyor fakat suçluluğun bizleri tutsak almasından hoşlanmıyor. Diğer herhangi bir anne-baba gibi Tanrı da doğru ve hoşnut edici olan şeyleri yapmakta özgür olmamız için bizleri korku ve suçluluk dolu bir yaşamdan çekip, çıkarmayı arzular. Bizlere sunulan bağışlama ne yücedir! Suçluluktan özgürlük, korkudan özgürlük, tüm varlığımızla Tanrı'yı hoşnut *etme* ve O'na hizmet *etme* özgürlüğü. Dünya üzerinde hiçbir terapist bizlere böylesine bir hayat sunamaz.

9. GERÇEK BAĞIŞLAMA

Çözümlememiş suçluluğun ne denli felç edici olduğunu hepimiz gördük. Suçluluk gerçeği bir kimse için sırtta taşınması çok ağır ve eziyetlidir. *İnanlının Yolculuğu*'ndaki kahramanın o korkunç ağırlığı gittiği her yere nasıl taşıdığını hatırlıyoruz. Pavlus'un sözünü ettiği o "ölüme götüren bedeni" yine hepimiz hatırlıyoruz. *The Mission* adlı Hollywood yapımı olan filmi seğredenler tövbekar lejyonerin sırtına bağlı bir teneke yumağını dağın tepesine çıkarırken çektiği eziyeti gözlerinin önünde canlandırabilecekler.

Bu yükü atmak, özgürlüğün ne tatlı olduğunu bilmektir. İşıyanın duyduğunu duymak-"Suçların bağışlandı"-özgürlüğün hoş melodisini duymaktır. Çağlar boyu Roma Katolikleri, günah çıkarma hücreindeki rahibin *Te Absolvo*- "Seni bağışlıyorum" deyişini duydukları an özgürlüğün verdiği o hazzı hissetmişlerdir.

Roma Katolikliğinde günah çıkarmak[3] kefarete etme sakramentine aittir. Bu sakrament, Reformasyon döneminde Protestan kiliselerinin büyük bir çoğunluğu tarafından reddedilmiştir. Sonuç olarak birçok Protestan bir Roma Katolik uygulaması olan günah çıkarmaya önyargılı ve düşmansı bir tavırla yaklaşırlar. Bu gibi sözlerle ifade edilen protestoları oldukça sık duyarız, "Günahlarımı neden bir rahibe itiraf ediyim ki? Mesih, Baş Kahindir. Günahlarımı direk olarak O'na itiraf edebilirim. Dünyasal bir kahine (rahibe) ihtiyacım yok!" Bu gerçekçi mi yoksa yalnızca anti-Katolik bir önyargıyı haklı çıkarmaya mı çalışıyoruz?

Çoğu Protestanın neyi protesto ettiğini bilmemesi kilise tarihinin üzücü bir gerçeğidir. Zaman aşımı, esas protesto edilen noktayı derinlere gömmüştür. Geriye kalan şey ise önemsiz şeyler üzerinde duran Roma'ya karşı ne olduğu belirsiz bir önyargıdır.

KEFARET ETME VE PROTESTANCILIK

Tartışmayı uygun bir bakış açısına oturtmak için ilk önce Reformcuları kışkırtan tarihsel olaylara kısaca bir bakalım. Reformasyon hareketi, kefarete etme sakramenti etrafında oluşan yanlış bir uygulama sonucu başlamıştır. Kefarete etme, ölümcül günah işlemiş kişiler için kurtaran lütfun yenilenmesinde Roma tarafından gerekli görünen bir adımdı. Roma, kefarete etme sakramentini şöyle tanımlıyor: "canlarını hurdaya çevirmiş olanlar için ikinci bir aklanma katmanı".

Neden "ikinci bir aklanma katmanı"? Roma teolojisinde ilk aklanma katmanı vaftiz sakramentidir. Aklayan lütf, vaftiz aracılığıyla insanın canına işlenir. Vaftiz olmuş kişi, ölümcül bir günah işleyinceye dek ya da işlemediği sürece bir

lütuf konumunda kalır. Ölümcül günaha "ölümcül" denir çünkü kurtaran lütfü öldürür yahut yok eder. Ölümcül günah işleyen bir kişinin, yeniden aklanmaya ihtiyacı vardır. Yeni aklanma ise kefarete sakramenti aracılığıyla gelir.

Kefarete sakramenti birkaç bölümden oluşur. İtiraf, tövbe, rahibin bağışlaması ve tatmin işleri. Roma Katolik kilisesi kefarete etmeyi, bir tür hisden ziyade eylem olarak tanımlar. Kişinin *yaptığı* birşeydir. Kutsal Kitabın Protestanlarca yapılan tercümelerinde, orijinal metinden *tövbe etmek* olarak çevrilen kavram, Kutsal Yazıların Katolik versiyonlarında "kefarete etme" olarak çevrilir.

Reformasyon görüşü kefaretin tek bir bölümü etrafında odaklanmıştı-*tatmin işleri*. Günümüze uyarlasak bu kavram şöyle işlemektedir. Kişi özel hücreye girerek rahibe günahlarını itiraf eder. İtiraf dusını eder ve rahibin onu bağışladığını söylemesini bekler. Daha sonra rahip, bu kişinin yapması için bir kefarete işi belirler. Kişiden belirli sayıda "Yüce Meryem" ya da "Göklerdeki Babamız" ya da diğer törensel duaları söylemesi istenebilir. Zaman zaman daha güç şeylerin yapılması istenir. Bunlara tatmin işleri denir. Tanrı'nın gerektirdiklerini "tatmin ederler" ve Tanrı'nın tövbekar kişiyi yeniden aklamasını yasal ya da "uygun" kılar.

Orta Çağda, zekat vermek geçerli bir kefarete işi olarak kabul edilirdi. Kilise, kurtuluşun satılık olmadığını belirtmeye çok özen gösteriyordu. Bir kimse, fakire ya da kiliseye para vererek bağışlanmayı "satın alamaz". Buna karşılık zekat vermek, hakiki bir tövbe ruhu ve Tanrı sevgisiyle yapıldığında uygun bir tatmin işi olarak kabul görüyordu.

16.yy'da özellikle bununla ilgili büyük bir sorun patlak verdi. Roma, St.Peter sarayını inşa etmek için muazzam bir inşaat projesi yürütmekteydi. Kilise, bu projeye içten ve tanrısal bir yürek ile maddi katkıda bulunan kişiler için Papa tarafından onaylanmış endüljanslar çıkardı. (Endüljans, işlenen günahlar için gereken geçici cezaların kaldırılması anlamına gelirdi.)

Almanya'da, William Tetzal adlı Roma'nın ahlaksız bir temsilcisi bunlar uygun bir yürekle alınması şart değilmiş gibi özellikle fakir köylülere endüljans satmaya başladı. Diğer bir deyişle, kişi para karşılığı günahlardan aklanmaya sahip olabilirdi. Ne gerçek bir tövbeye ne de toplum yararına yapılan kefarete işlerine gerek vardı. Baş pazarlamacı Tetzal, kefarete etme sistemini beş paralık yaptığı için Martin Luther'in öfkesini uyandırdı. Ünlü Doksanbeş Tez, bu kötü kullanımlara cevap olarak yayınlanmıştı.

Endüljans skandalı yüzünden insanlar ve yaptıkları çok çirkinleştirdi. Tartışma

büyüyerek aklanma öğretisi sorgulanmaya başlandı. Sonunda Luther yalnızca imanla aklanma öğretisini ortaya koydu. Kefaret etme sakramentine tatmış işleri açısından saldırdı.

Günahlarımız için gereken kefaretin tümünün Mesih tarafından sunulduğunu savundu Luther. Bu tatmin edişe hiçkimse hiçbir şey ekleyemez. Tatmin işleriyle elde edilen sözde "uygun (yasal) kazanç" (*meritum de congruo*) da dahil olmak üzere, hiçbir insan, herhangi bir insan çabası ya da kazancıyla Mesih'in tamamladığı işe birşey ekleyemez. Aklayan lütuf, günahlarını gerçek bir yürekle itiraf edip, imanla Mesih'i kucaklayan herkese karşılıksız sunulur.

Luther, herşeyin merkezindeki yalnızca imanla aklanma öğretisinin yanında diğer meseleleri "önemsiz" olarak nitelendirmiştir. Luther, yalnızca imanla aklanmayı, "her bir inanlının varoluşunun ya da yokoluşunun dayandığı tek madde" olarak tanımlar.

Sonuç olarak Protestan Hıristiyanlarında artık itiraf diye birşey yoktur. Hemen hemen hiçbir insandan *Te Absolvo* sözlerini duymayız.

Protestanlar çoğu zaman bir rahibin "Seni bağışlıyorum" demesi düşüncesi karşısında huzursuz olurlar. Burada Roma'yı savunmak gerekirse, kilise hiçbir şekilde bir rahibin kendi içinde bizlerin günahlarını bağışlama hakkının olduğunu söylemeye çalışmamaktadır. Roma'nın bakış açısına göre rahib, İsa'nın şu sözleriyle öğrencilerine verdiği yetkiyi kullanmaktadır, "Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış kalır" (Yuhann 20:23). Bu uygulama, Protestan vaizlerin Pazar sabahı kürsüye gelip "Bağışlanma Güvencesi" konulu vaaz vermesinden pek farklı birşey değildir.

GÜVENCEYE DUYULAN DERİN İHTİYAÇ

Ne yazık ki çoğu Protestan, günahlarının bağışlandığından emin olamamaktadırlar. Sürekli onları rahatsız eden suçluluk duygularının hışmına uğramışlardır. Çarmıh sanki hiç olmamış gibi yaşarız. İsa'nın Kefaretinin sanki bizim günahlarımızı kapatmaya yeterli olmayacağı gibi artık huy haline gelmiş, durmadan içimizi yiyip bitiren bir düşünceyi kafamızda barındırırız. Lütuf, diğer insanların ihtiyacı olduğu birşeydir. Biz, kendi günahımızın bedelini kendimiz ödemek isteriz. Bir şekilde suçumuzun bedelini ödememiz gerektiğini düşünürüz.

Bir keresinde bir bayan bana şöyle söyledi, "Günahlarımın bağışını nasıl elde edebilirim? Günahlarımı bağışlaması için Tanrı'ya tekrar ve tekrar dua ettim ama kendimi halen suçlu hissediyorum."

Bu bayan teolojik bir tavsiye arıyordu aslında. Bağışlandığından emin olmasını sağlayacak bir tür sihirli araç sunmamı bekler gibi bakıyordu yüzüme. Ona şöyle cevap verdim, "Bence bir kere daha bağışlanmak için dua etmelisin."

Cevabım bu bayanı yalnızca hayal kırıklığına uğratmamıştı ama aynı zamanda da kızdırmıştı. "Ne dediğimi duymadınız mı? Tekrar tekrar dua ettim. Bir kere daha etmenin ne faydası olacak ki?" dedi.

"Bu sefer Tanrı'dan gururlu tavrın için af dilemeni istiyorum" diye cevap verdim.

Kadın iyice sinirlendi. "Gurur mu?! Ne gururu? Ne demek istiyorsun?! Kendimi defalarca dua ederek alçalttım. Gurur bunun neresinde?"

Eğer günahlarımızı itiraf edersek Tanrı'nın günahlarımızı bağışlayacağını açıkladım ona. "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her türlü kötülükten arındıracaktır" (1. Yuhanna 1:9).

Suçlulukla suçluluk duygusu arasında nasıl çok önemli bir fark varsa, bağışlanma ile de bağışlanma duygusu arasındaki fark da o denli önemlidir. Suçluluk nesnel; suçluluk duygusu öznedir. Bağışlanma nesnel; bağışlanma duygusu öznedir.

Eğer Tanrı bir insanı bağışlanmış ilan etmişse, o kişi gerçekten, nesnel olarak ve tamamıyla bağışlanmıştır. Bağışlanmışlık artık bir gerçektir. Bağışlanmışlık gerçeğinden sıcak, huzur duyguları akıyorsa bu çok tatlı ve harika bir artıdır. Fakat bağışlanmışlığın nihai kıstası değildir.

Bu iki ağazı olan bir kılıçtır. Kişi, bağışlandığı zaman bağışlanmışlık hisleri duyabilir. İnsanların, Tanrı'nın kesinlikle yasakladığı bazı şeyleri yapmaları için Tanrı'nın kendilerine "esenlik" verdiğini söylediklerini duydum. Zina yapmaları için Tanrı'nın kendilerine vicdan huzurluğu verdiğini söyleyenleri duydum. Bu gibi sözler kesinlikle Kutsal Ruh'u kederlendiriyor olmalı.

Tanrı, tövbe karışiyi karşılıksız bağışlar. Tövbe karışiyi olmayan kişinin hissettiği huzurun yazarı Tanrı değildir. O huzur sahte huzurdur, yalancı huzurdur.

Bayandan gururluluğu için af dilemesini istememin sebebi şuydu: Eğer yürekten tövbe eder, günahlarımız itiraf ederek O'na dönersek Tanrı, günahlarımızı bağışlayacağına dair söz vermiştir. Tanrı'nın vaatleri güvenilirdir. Kendimiz dahil olmak üzere Tanrı'nın bağışladığı bir kişi bağışlamayı reddetmek gururlu bir davranıştır. Pavlus'un şu sözlerine dikkat edin: "Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkararak da, suçlu çıkararak da kendi efendisidir. Kul haklı çıkacaktır. Çünkü Rab'bin onu haklı çıkarmaya gücü vardır" (Romalılar

14:4).

Burada elçi, Mesih'in kabul ettiği diğer insanları yargılamamız konusunda bizleri uyarmaktadır. Eğer Tanrı'nın bağışladığı diğer insanları yargılamamıza izin verilmiyorsa, Tanrı'nın bağışladığı kendimizi yargılamamıza da ne kadar fazla izin verilmez?

Tanrı bir insanı bağışladığında, kendini bağışlanmış hissetse de hissetmese de o kişi bağışlanmıştı. Duygusal Hıristiyan hislerine göre yaşar. Ruhsal Hıristiyan Tanrı'nın Sözü'ne göre yaşar. Eğer Tanrı beni bağışlanmış ilan ediyorsa, kendimi bağışlamayı reddetmek kibirlilikten başka hiçbir şey değildir.

Danışmanı olduğum bayan kendini bağışlanmış hissetmedi çünkü belki de Tanrı'nın vaatlerinin doğruluğundan şüphe duyuyordu. Ya da başka birşeydi. Belki de lütfu karşı tepki veriyordu. Yine tekrarlıyorum, lütuf diğerleri için iyi birşeydir fakat bu bayan lütfu kabul etmek istemeyecek kadar kibirliydi. Bağışlanmasını kendisi *kazanmak* istiyordu. Aklanmayı eski usülle, Smith-Barney metoduyla arıyordu: onu *kazanmak* istiyordu.

İsa, düşünüşümüzle kolayca anlayabildiğimiz fakat içimize işlemesi zor olan bir benzetme anlatmıştır:

Hanginizin çift süren ya da çobanlık eden bir kölesi olur da, tarladan dönüşünde ona, "Çabuk gel, sofraya otur" der? Tersine ona, "Yemeğimi hazırla, kuşağını bağla ve ben yiyip içerken bana hizmet et. Ondan sonra da sen yiyip içersin" demez mi? Verdiği buyrukları yerine getirdi diye köleye teşekkür eder mi hiç? 10Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, "Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık" deyin.

Luka 17:7-10

Biz değersiz kullarız. Tanrı'nın bize emrettiği her bir şeyi yapmış olsak dahi övünecek hiçbir şeyimiz olmaz. Yükümlülüğümüz, kusursuz itaattir. Ek kazanç talep etme hakkımız yoktur.

Gerçek şu ki, bizler Tanrı'nın emrettiği her şeyi yapmadık. Nasıl olur da bunu telafi edebiliriz? Bize buyurduğu her şeyi yapmış olsak bile değersiz kullar isek, eksikliğimizde nasıl değerli olabiliriz? Açıkça, olamayız. İşte bu yüzden her birimizin kesinlikle lütfu gereksinimi vardır.

Borçlarını ödeyemeyen borçlularız bizler. Bizler, hesap vermeye çağrıldığında kendi kendine şöyle diyen kurnaz kahya gibiyiz, "Ne yapacağım ben? Efendim kahyalığı elimden alıyor. Toprak kazmaya gücüm yetmez, dilenmekten utanırım"

(Luka 16:3).

İçinde bulunduğumuz çelişki budur. Kazmaya gücümüz yetmez ve dilenmeye utanırız. Fakat dilenmek zorundayız. Borcunu ödeyemeyen borçlunun yapabileceği tek şey budur.

Bizler lütufla yaşar, bağışlanmayla yürürüz. Günahlarımızı itiraf ettiğimizde Tanrı'nın onları bağışlamak için verdiği vaatin güvenilirliğinde seviniriz.

BAĞIŞLAMAK VE UNUTMAK

Kutsal Kitap, Tanrının bizi bağışladığında, doğu batıdan ne kadar uzaksa günahlarımızı da bizden o kadar uzaklaştırdığını söyler:

Bize günahlarımıza göre davranmaz, suçlarımızın karşılığını vermez. Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yüksekse, Kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür. Doğu batıdan ne kadar uzaksa, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı.

Mezmun 103:10-12

Tanrı günahlarımızı bağışladığında onları Unutulmuşluk Denizi'nin derinliklerinde gömer. Yeremya bu vaadi açıklar: "Fesatlarını bağışlayacağım, ve artık suçlarını anmayacağım" (Yeremya 31:34). Tanrının artık günahlarımızı anmayacağını söylediğinde Kutsal Kitap ne demek istiyor? Tanrı günahlarımızı ne açıdan bağışlıyor ve unutuyor? Bu kelimelerin, insansal benzetmeler olarak kullanıldığını burada not etmek önemlidir. Kadir Tanrı'nın, herşeyi bilen Egemen ve yüce Allah'ın aniden hafızasını yitirdiği sonucuna varmamalıyız. Tanrı benim hayatım hakkında herşeyi bilir. İşlediğim her günahın farkındadır. Suçumu kaldırdığında, ona ilişkin bilgisini kaybediyor değildir. Onu kayıtlardan kaldırır. Bana hiç günah işlememişim gibi davranır. Günahımı Mesih'in doğruluğuyla örter.

Tanrı'nun unutmaması, ilişkiyel bir unutmadır. Yani, artık o suçu bana karşı kullanmamak üzere unuttur, hatırlamaz. Tanrı günahımı bağışladığında onu bana karşı kullanmaz. İçinde bana karşı bir öfke beslemez. Düşmanlık barındırmaz. Onunla olan ilişkin bütünüyle yenilenmiştir. İşaya kitabında vaat ettiğini benim için gerçekleştirir: "Rab diyor: Şimdi gelin de davamızı görelim; suçlarınız kırmızı gibi olsa da, kar gibi beyaz olur; kırmızı böceği gibi kızıl olsa da, yapağı gibi olur" (İşaya 1:18).

DİĞER İNSANLARI BAĞIŞLAMAK

Rab'bin duasının en ürkütücü öğelerinden biri şu istektir: "Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla" (Matta 6:12). Diğer insanları bağışlamada Tanrı kadar cömert olamıyoruz. Bize karşı suç işleyenlere karşı davrandığımız gibi Tanrı da O'na karşı olan suçlarımızı bağışlamada isteksiz ve çekingen olsaydı, başımız büyük belada olurdu.

Hıristiyanlar olarak bizler, bağışlanmış kişileriz. Aynı şekilde de bağışlayıcı kişiler olmaya çağırıldık. Başkalarını bağışlamanın anahtarı İsa'nın öğretisindedir:

Yaşayışınıza dikkat edin! Kardeşiniz günah işlerse, onu azarlayın; tövbe ederse, bağışlayın. Günde yedi kez size karşı günah işler ve yedi kez size geri gelip, "Tövbe ediyorum" derse, onu bağışlayın. Elçiler Rab'be, "İmanımızı artır!" dediler.

Luka 17:3-5

Hıristiyan kişinin diğer insanları bağışlama sorumluluğuna ilişkin pek çok karmaşıklık mevcuttur. İki ana konunun açıklanması gerekir. Bunlar: Kimi bağışlamamız istenir? Bağışlama neyi gerektirir?

Kimi bağışlamamız gerektiği konusuna ilişkin Hıristiyan çevrelerinde çok yaygın bir yanlış anlama vardır. Nereden geldi ya da nasıl olduysa Hıristiyanlar, kendilerine karşı günah işleyen herkese kayıtsız, şartsız bağışlama sunma zorunluluğu altında oldukları düşüncesine kapılmışlardır. Örneğin bir kişi benim karakterimi aşağılayıcı bir davranışta bulunduğu zaman, bu davranışı ve sebep olduğu acıyı sineye çekmem ve o kişiyi hemen affetmem gerektiği düşünülür.

Böyle bir fikir nereden çıktı ki? Belki İsa'nın öğretilerinde bulunmaktadır bunun için küçük bir işaret. Çarmıhtayken İsa'nın kendisini öldürenler için şu şekilde dua ettiğini görüyoruz: "Baba, onları bağışla. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar" (Luka 23:34). İsa, dağdaki vaazında şöyle demektedir, "Ne mutlu merhametli olanlara! Onlar merhamet bulacaklar" (Matta 5:12). Yine, İsa'nın şu sözleri söylediğini görmekteyiz, "Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin" (Matta 5:39).

İsa çok açıkça bir iyilik ahlakı ortaya koymaktadır. Bizlere karşı zulmedenlere, kötü davrananlara karşı katlanışlı ve sabırlı olmaya çağırıldık. Tartışmacı, acılık dolu ve sinirli bir ruhun Tanrı'nın egemenliğinde hiçbir yeri yoktur.

İsa bize "öbür yanağınızı da çevirin" derken, aşağılanmaya katlanmak anlamını içeren bir Yahudi deyimini kullanmaktadır. Dikkat edersek, metinde İsa, eğer biri

sağ yanağımıza tokat atarsa diğer yanağımızı da çevirmemizi söyler. Çoğu zaman bu söz, eğer bir kimse suratımızın bir tarafına vurursa, diğer tarafını da ona sunmalıyız şeklinde anlaşılır. Fiziksel bir saldırıya uğradığımızda, kendimizi korumak için hiçbir şey yapmaya hakkımız olmadığını öğretir gibi görünür bu söz. Bizi ezip geçmek isteyen herkes için paspas olmalıyız.

Bunu nereye kadar götürmeliyiz? Bu sözler, eğer birisi kızımızı kaçırsa, o kişiye oğlumuzu da mı vermemiz gerektiğini söylüyor bizlere? Hiç zannetmiyorum. İsa'nın kullandığı kelimelere bir bakın. *Sağ yanağa* vurulmasından bahsetmektedir. Farzedin ki bir kişiyle yüz yüze durmaktasınız ve o kişi sizin sağ yanağınıza tokat atmak istiyor. Bunu nasıl yapabilir? Şu iki yoldan biriyle. Kişi size ya sol eliyle vurmali ya da sağ elinin *tersiyle*. İnsanların büyük çoğunluğu sağaktır. Sağak bir insan tokat atmak için normalde sol elini kullanmaz (tabi, çok iyi eğitilmiş bir sol yumruğu yoksa).

Yahudi deyiminde, kişinin sağ yanağına tokat atılması, elin tersiyle atılan aşağılayıcı bir tokatla küçük düşürülmek anlamını taşır. Orta Çağda, duelloya kışkırtmak için bu yolu kullanırdı insanlar. Kişi eldivenini çıkarıp, eldiveniyle size ters bir tokat atabilirdi. Çok eskilerden gelmektedir bu aşağılama deyimini. İsa bu sözleri söylediğinde, çok büyük bir ihtimalle, onu dinleyen kişiler şunu anlamışlardı: eğer bir kimse seni aşağılar, sana hakaret ederse, o kişiye aynı şekilde cevap vermemelisin. Kötülüğe, kötülükle karşı vermememiz gerekir. En önemli olan şey, sözel hakaretlere esenlik dolu özdenetim ve saldırgan olmayan tavırlarla tepki göstermektir. Yargılanması sırasında İsa aşağılanmış ve tokat yemiş olduğu ve isteseydi binlerce meleği yardımına çağırabileceği halde, bu hakaretlere sessizlikle katlanmayı seçti. Ona lanet edenleri kutsadı ve O'ndan nefret edenlere karşı iyilik yaptı. Yani, düşmanlarına karşı sevgi gösterdi.

NEREYE KADAR BAĞIŞLAMALI

Fakat bu söylediklerimizin hiçbiri, haksız zarara uğranılan durumlarda adaletin sağlanması için Kutsal Kitap Yasası'nın farklı prensipler içerdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Her bir Hıristiyan kilisesinde, kilise mahkemelerinin uygun şekilde kullanılması aracılığıyla, kilise içindeki sorunlarla ilgilenmesini sağlayan ve bu süreci düzenleyen belli başlı bazı kurallar belirlenmiştir. Ayrıca, çok ciddi sorunları çözüme bağlamak için devlet mahkemelerinin kullanımını düzenleyen prensipler de mevcuttur.

Öyleyse, vardığımız ilk sonuç şudur: Eğer bize karşı günah işlenmiş ise, tek taraflı bir bağışlama sunabiliriz, fakat bu, her durumda kesin bir yükümlülük değildir. Burada, *yapabilmekle yapmak zorunda olmak* arasındaki çok önemli farkı görmekteyiz. İsa'nın, bağışlanma üzerine Luka 17. bölümde ek olarak

söylediği sözlerde şunları görmekteyiz, "Kardeşiniz günah işlerse, onu azarlayın; tövbe ederse bağışlayın." Burada günah işleyen kişi kardeşlerden biridir. Bu buyruğun, bize karşı günah işleyen herkesi kapsamaması mümkündür. Herkese *komşumuz* gibi davranmalıyız, fakat herkes *kardeşimiz* değildir. Kardeş kelimesi, belirli ve özel bir anlamda, Hıristiyan olan bir kişiyi belirtir. En azından Hıristiyan bir kardeş tarafından bize karşı günah işlendiğinde kesin direktiflerimiz var. İlki, bu kardeşi *azarlamaktır*. Bu nedenle, tüm günahlara sessizlik içinde katlanmamız buyrulmaz. İsa, suçlu olan tarafı azarlamak ya da uyarmak için çok açık bir şekilde bizlere direktif vermektedir. Bunu takip eden şey ise hayati önem taşır. İsa diyor ki, "tövbe ederse bağışlayın." Bu şartlı bir cümledir, "tövbe ederse." Bu demek ki, eğer bir kardeş tövbe etmezse, ona tek taraflı bir bağışlama sunma yükümlülüğü altında değiliz. Tanrı nasıl bizleri bağışlamadan önce tövbe etmemizi gerektiriyorsa, bizler de aynı şartın sağlanmasını bekleyebiliriz.

Tövbe etmese de, o kişiyi tabi ki bağışlamak *isteyebiliriz* fakat bu demek değildir ki tövbekar olmayan kişiyi bağışlamak *şarttır*. Buna karşılık, eğer kişi tövbe etmişse o zaman onu bağışlamak zorundayız. Eğer bir kardeş tövbe ederse, o kardeşi bağışlamak *zorundayız*. Tövbekar bir kişiyi bağışlamayı reddetmenin kendisi de bağışlanmaya ihtiyacı olan bir günahıdır.

İlahiyat okuluna gittiğim sıralarda küçük bir kilisede hizmet ediyordum. O kilisenin ileri gelenlerinden olan bir kadının kızına hakaret ettim. Kız aşırı derecede öfkelenmişti. Gidip kendisinden büyük bir içtenlikle özür diledim. Fakat beni bağışlamayı reddetti. İki kere daha gidip, gerçekten ağlayarak ondan özür diledim. Yeni de bağışlamayı reddetti.

Bağımlı olduğumuz genel kurulun başkanı olarak atanmış pastörle aylık birebir görüşme zamanımız için bir araya gelmiştik. Pastörlük eğitimim süresince benim gözetmenimdi. Hayatının beş yılını komünist bir hapisane kampında ve elli yılını orta Çin'de geçirmiş seksenbeş yaşında emekli bir misyonerdi. Eşine pek rastlanmayan derecede tanrısal bir adamdı. İlk pastörlük deneyimimde yaptığım rezaletten duyduğum derin utançla kendisine gittim. Yaptıklarımı anlattım. Beni dikkatle dinledikten sonra sakın bir ses tonuyla şöyle cevap verdi: "Genç adam çok ciddi iki hata yapmışsın. Birincisi bariz, kızını öyle aşağılamamalıydın. İkinci hatan ise şu: Üç kere özür dilememeliydin. İlk özür dileyişinden itibaren topu ona atmıştın. Eğer seni bağışlamayı reddetmişse, kendi üzerine yargı getirecektir."

Yaşlı azizin sözlerinde bilgelik vardı. Bir kimseye karşı günah işlersek, tövbe etmeliyiz, ve artık olay bizim için kapanmıştır. Aynı şekilde eğer bir kardeş bize karşı günah işler ve tövbe ederse, onu bağışlamalıyız. Bu da bir sonraki önemli

soruya götürür bizi. Bağışlama neyi gerektirir?

Tanrı bizleri bağışladığında artık günahlarımızı bizlere karşı kullanmadığını daha önceden söylemiştik. Artık bu günahları bizi yargılamak için kullanmayacağı anlamında bir unutmadır bu. Fakat tüm bunlar, yapılan günahın telafi edilmesinin gerekmediği anlamına gelmez. Telafi, Roma Katolik kefarete sakramentindeki tatmin işleriyle aynı şey değildir. Telafi, borçlu olduğumuz şeyi ödemek demektir.

Örneğin, patronumdan para çaldıktan sonra, bunu itiraf edip, özür dilemem yeterli değildir. Parayı geri vermeli ve gereken cezaları ödemeliyim. Zakay'ın İsa'ya söylediği şu sözlerinde, telafi prensibini kavradığımızı görmekteyiz: "Rab, işte malımın yarısını yoksullara veriyorum. Bir kimseden haksızlıkla birşey aldımsa dört katını vereceğim" (Luka 19:8).

Tövbe ettiğimde, halen borcum olanı ödemek zorundayım. Davranışlarımın sonuçlarını kabul etmeye ve gereken cezaları çekmeye istekli olmak anlamına gelir bu. Dünyasal ya da geçici suçluluk ile göksel ya da ebedi suçluluk arasındaki farkı ortaya koymalıyız. Eğer dünyasal yasayı ihlal eder ve Tanrı'dan beni bağışlamasını istersem, Tanrı'nın ebedi bağışlamasını alabilirim ancak dünyasal günahımın cezalarını halen çekmek zorundayım.

Eski Hollywood gangster filmlerinde çoğu zaman gördüğümüz bir sahne vardır: idam mahkümü dar ağacına ya da elektrikli sandalyeye doğru ilerlerken yanında bir rahip onun bağışlanması için dua eder. Dar ağacı ile Kutsal Kitap yan yana getirildiklerinde oldukça çelişkili bir manzara ortaya çıkar gibi gözükmektedir.

Fakat Kutsal Kitap, yasayı ihlal edenler için, tövbekar olsalar bile, gerçek cezaların uygulanmasının gerektiğini belirtir. Yerel makamlar yargıyı merhametle hafifletebilirler ancak suçlu tövbe etmiş olsa bile hakettiği cezaları kaldırmak gibi Tanrı tarafından belirlenmiş bir yükümlülük altında değillerdir. Tövbekar insan, duyduğu pişmanlıkla Tanrı'yı hoşnut eder fakat toplumun, adaletin yerine gelemesini talep etme hakkı vardır.

BAĞIŞLAMA VE TEKRARLANAN GÜNAHLAR

Evlilik yeminlerinin bozulduğu durumlara bağışlama nasıl uygulanmalıdır? Diyelim ki bir adam zina yaptı ve suçu ortaya çıktı. Suçunu itiraf etti, derin bir utanç ve pişmanlık gösterdi ve eşinden kendisini affetmesini istedi. Böyle bir durumda eşin, ahlaki sorumluluğu nedir?

Bu sorunun hem kolay hem de karmaşık bir cevabı vardır. İsa, bizlere karşı günah işleyip, günahlarından tövbe eden kişileri bağışlamamızı buyuruyor. Bu nedenle

eş, tövbekar kocasını *bağışlamalıdır*.

Karmaşık olan cevap ise şudur: Böylesine bir bağışlama ne demektir, yani, neyi içerir? Bununla ilişkili başka bir soru da şudur: Kadın, kocasını affedip yine de boşayabilir mi?

İlk bakışta böyle bir soruyu sormak bile saçma gözükebilir. Bağışlama, herhangi bir boşanma fikrini ortadan kaldırmalı gibi gözüktür. Ancak herşey o kadar basit değildir. Tövbekar zinacı durumunda temel olarak uygulanabilecek üç yaklaşım vardır.

Birinci yaklaşım: Sebebi her ne olursa olsun, boşanmanın kesinlikle haklı çıkarılmayacağına ikna olmuş birçok Hıristiyan vardır. Bu grup için çözüm basittir. Erkek tövbe etmese bile kadın onu boşamayıabilir.

İkinci yaklaşım: Bu yaklaşımda, zina halinde boşanmaya izin verilir. Erkek tövbe etmemişse, kadın onu haklı olarak boşayabilir. Ama eğer tövbe edilmişse, kocasını bağışlayıp, onunla evli kalması kadının sorumluluğudur.

Üçüncü yaklaşım: Bu yaklaşım da, zina durumunda boşanmanın yasal olduğunu söyler. Boşanmayı şart koşmaz fakat buna izin verir. Buradaki bakış açısı, erkek tövbe etse bile kadının kocasını haklı olarak boşayabileceğidir. Kocasını bağışlamalı ve onu Mesih'teki bir kardeşi olarak kabul etmelidir. Fakat onunla evli kalmak zorunda değildir. Evlilik haklarından vazgeçilmesi, bu gibi bir suçta uygulanabilecek yasal cezaların bir parçası olarak görülür.

Bu gibi olayların çözümlenmesi oldukça güç olsa da, bir şey çok açıktır. Bağışlama, hiçbir cezanın ya da telafinin gerekmediği anlamına gelmez. Bağışlama ile kastedilen, hiçbir düşmanlık olmaksızın kişisel ilişkinin korunmasıdır. Aynı zamanda bu günahın bu kişisel ilişki içerisinde tekrar huzursuzluk yaratmak için ortaya çıkarılmaması anlamına gelir.

Luka 17. bölümde İsa, bir kardeşin size karşı bir günde yedi kere günah işleyip, yedi kere tövbe etmesi durumunda, "Onu bağışlayın" demektedir.

İsa "Üç hatadan sonra elenirsin" mentalitesine izin vermemektedir. Eğer bir kardeş bana karşı günah işler, tövbe eder, bağışlanır ve aynı şeyi tekrar yaparsa, ona "Bu iki etti!" dimeye hakkım yok.

Bana karşı yapılan kötülüklerin hesabını tutamam. Eğer kardeşin ilk günahını bağışlamış ve artık onu bir kenara koymuşsam, işlediği günahı artık kendisine karşı kullanmayacağıma dair o kardeşe söz veriyorum demektir bu. Eğer tekrar günah işlerse, "Bu ilkti!" demek zorundayım çünkü birinci günahın ikincisi

üzerinde artık bir etkisi yoktur.

Bunlar yapılması güç şeylerdir tabi. Özellikle tekrarlanan günahlar söz konusu olduğunda merhametli olmakta büyük güçlük çekeriz. Şöyle deriz: "Beni bir kere kandırdın, yazıklar olsun sana. İkinci kere yaptın, yazıklar olsun bana!"

Aynı hatayı iki kere affetmek oldukça zor bir şeydir. Yedi kere bağışlamak, merhamet gösterme yetimizi gerçekten en uç noktaya kadar zorlamaktır. İsa'nın verdiği buyruğa öğrencilerinin şöyle cevap vermiş olmalarına şaşmamalı: "İmanımızı artır" (Luka 17:5).

GEÇMİŞ GÜNAHLARI BAĞIŞLAMAK

Kişi Hıristiyan olmadan önce işlediği günahlar için bağışlanabilir mi? Açıkça, evet. Eğer cevap hayır olsaydı, bizler halen Tanrı yargısının laneti altında olurduk. Ancak, Mesih'in kefareti, işlediğimiz tüm günahlar içindir.

Bir sonraki sorunun cevabında, bunun gibi geniş kapsamlı fikir birliği olmayacaktır. Bir Hıristiyan, Hıristiyan olmadan önce işlediği günahlardan sorumlu mudur? Yine, cevap ilk bakışta evetmiş gibi gözükür. Telafi prensibi geçerli olmalıdır.

Bu soruya hayır diyen kişiler, bu düşüncelerini belirli bir yaklaşıma dayandırır. Yine, göz önüne alınan şey evlilik ve boşanma konusudur. Diyelim ki bir adam karısını yasal olmayarak, yani Kutsal Kitabın izni olmadan boşadı. Beş yıl sonra Mesih'e iman etti. Hıristiyan bir bayana aşık oldu ve onunla evlenmek istedi. Kilisenin tavrı ne olmalıdır? Bu adam eski karısıyla barışma yoluna mı gitmelidir yoksa özgürce yeni bir evliliğe adım atabilir mi?

Adamın eski eşiyle hiçbir şekilde barışma zorunluluğu olmadan yeni bir evliliğe girebileceğini savunan kişiler, bu düşüncelerini adamın Mesih'te artık "yeni bir yaratık" olduğuna dayandırır. Yeniden doğmuş olarak bu adam, Hıristiyan olmadan önce yaptığı şeylerden hiçbir şekilde sorumlu değildir çünkü o zaman ki adamla, şimdi olduğu kişi aynı değildir.

Kutsal Kitap prensibinin çok zavallıca bir saptırılmasıdır. Mesih'te yeni bir yaratık olsam bile, yeni yaratık olan "Ben'im", R.C. Sproul. R.C. Sproul yeniden doğmuş olabilir ancak eski R.C. Sproul ile yeni R.C. Sproul arasında bire süreklilik bulunmaktadır. Ve yeni R.C. Sproul, eski R.C. Sproul'un borçlarını ödemek zorundadır.

Şu örneği gözönüne alalım. Akşam üzeri saat dörtte, bir adam çalıştığı işyerinden onbin dolar çalışıyor. Saat beşte Mesih'e iman ediyor. Şimdi bu adam, çaldığı

paraları elinde tutmalı mı? Tam tersine. İman etmiş olmak, insanın yükümlülüklerini bırakın ortadan kaldırmasını, onları daha da artırır. Yeniden doğmuş bir kişi borçlarını ödeyip, yapması gereken her alanda suçlarını telafi etmek için daha da istekli olmalıdır.

Tam telafi, tam tövbenin ayrılmaz bir parçasıdır. Gerçek tövbenin işaretidir. Eğer amacımız tam bağışlanmaysa, tam tövbe sunmaya istekli olmalıyız. Eğer amacımız Tanrı'yı hoşnut etmekse, tövbe etmeliyiz. Bedeli çok ağır diye düşünebiliriz. Aslında, "ucuz lütfun" anlamı işte burada karşımıza çıkmaktadır. Tam bağışlanmanın değeri sonsuzdur. Tam bir bağışlamanın sağladığı faydaları, tövbenin bedeliyle karşılaştırıldığında inanılmaz derecede ucuz olduğu görülür. Bağışlayan lütuf anlaşmasından daha büyük hiçbir anlaşma yoktur bu dünyada.

Bağışlayan Tanrı, sunduğu bağışlamayı şükranlıkla kabul ettiğimizde hoşnut olur. Aynı zamanda, başkalarına karşı işlediğimiz günahları bir yetişkin gibi davranıp telafi ettiğimizde de hoşnut olur. Eğer Yeni Antlaşmayı doğru okuyorsak, öyle gözüküyor ki, Göklerin Egemenliği sorumluluk duygusu olan ve bağışlanmış insanlardan oluşmaktadır.

10. BEDENSEL HIRİSTİYAN

Suçluluk ve korkunun, yaşam boyu taşınabilecek dehşet verici yükler olduğunu gördük. Müjde'nin tatlılığı şu sözlerde yatmaktadır: "İşte, senin dudaklarına bu dokundu; ve fesadın kaldırıldı, ve suçun bağışlandı" (İşaya 6:7). Korun, günahlı İşaya'nın dudaklarına dokundurulması, Tanrı'nın suç altında ezilmiş canı bağışlayıp, diriltmesini sembolize eder.

Tanrı suçumuzu kaldırdığında, fesadımızı bizden aldığında, dünyanın sunabileceği hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak bir özgürlüğü tadarız. Ne beklenmedik bir kazanç, ne bir ordunun zaferi, ne seçim sonuçları, ne aşk ne de bir terfi, bir insanın canını Tanrı'nın ağzından çıkan şu tek bir cümlenin verdiği özgürlüğü yaşatabilir: "Günahların bağışlandı."

Elçi Pavlus, bir keresinde suçluluk yükünü anlatmak için çok açık ve neredeyse kaba kelimeler kullanmıştı: "Ne zavallı bir insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?" (Romalılar 7:24).

Bu tasvirin neredeyse kabalıkla sınırında söylememin neden "ölüme götüren beden" ifadesinin kullanılmasıydı. Bir çok eski kültürde, soğuk kanlı cinayetten suçlu bulunan kişinin, zincirlerle kurbanına bağlanıp, etrafta öyle dolaşması için bırakılması gibi bir gelenek vardı. Çürümekte olan bir bedene bağlandığınızı bir düşünün. Çürüme geçiren ve kokan bir bedeni oraya buraya çekmek zorunda olmak, insanı gerçek anlamıyla delirtmeye yeterlidir.

Hıristiyan yaşantısı için uygun bir benzetmedir bu. Eski doğamız Mesih'le çarmıha gerilmiştir. Eski adam, idama mahkum edilmiştir. Onu Mesih'te ölü saymalıyız. Hıristiyan kişi, Kutsal Ruh tarafından diriltilmiş, yeni bir yaratıktır.

Ancak içine düştüğümüz çelişki şudur. Eski adam ölü ilan edilmiş olabilir fakat ondan tamamıyla özgür değiliz. Halen o zavallılık doğasını beraberimizde taşıyoruz. Ölü beden sanki öldüğünü bilmiyor gibidir.

Bu çelişkiyi bir keresinde şu şekilde açıkladım: Eski doğamız başı kesik tavuk gibidir. Kanat çırpıp, gıdaklayarak çılgınca koşar. Bir çifti ayağa kalkıp, tavuğun başı kesildiğinde artık gıdaklayamayacağını söyleyene kadar benzetmem işe yaramıştı!

Kafası kesilmiş tavuklar gıdaklayamasalar bile, bizim eski doğamız çılgınca gıdaklar. Ölü hiçbir şeyin çıkaramayacağı sesleri çıkarır. Tek bir deyişle, eski adam bzileri günaha çekmeye devam etmektedir. İşte bu nedenle Hıristiyan yaşantısı, bağışlanmanın tazelenmesi ve canlandırılması için her gün lütuf tahtına

yaklaşılmasını gerektirir.

Vaizlerin durmadan şunu söylemesi benim sinirmi bozuyor, "İsa'ya gelin. Bütün problemlerinizi sona erecek!" Müjde'nin hiç de doğru olmayan ancak içtenlikle yapılan bir bildirimidir bu. Bir açıdan, kişi Hıristiyan olmadan hayatı karışmaya başlamamaktadır. Ruh'tan doğduğumuzda, eski adam ile yeni adam arasındaki çok sert bir çatışmanın içersine doğarız. Temiz ve arınmış vicdana sahip olan kişinin karşı karşıya kaldığı bir mücadeledir bu.

Eski hayat, sürekli bir itaatsizlik yaşamıydı. Pavlus'un Efesliler'e anlattığı türden bir hayattı:

Sizler bir zamanlar, içinde yaşadığınız suç ve günahlarınızdan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümlerliliğin egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, doğal benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Ötekiler gibi doğal olarak gazap çocuklarıydık.

Efesliler 2:1-3

Bu bölüm, değişime uğramamış bir yaşamı karakterize eden sürekli bir itaatsizliği ortaya koymaktadır. Yaşamın tek bir yolu vardır, bu dünyanın yolu. Bu dünyanın ise tek bir efendisi vardır, Şeytan, havadaki hükümlerliliğin egemeni. Augustine bir keresinde insanın bir at gibi olduğunu söylemiştir. Bu atın binicisi ya Şeytan ya da Tanrı'nın Ruhudur. Bir şey dışında bu benzetme faydalıdır. Hıristiyan yaşantısında, binicimiz Şeytan olduğu zamanlarda olduğu kadar istikrarlı değildir. Kesinlikle belirtmeliyim ki, artık Şeytan sırtımızdan atılmış, yerine Kutsal Ruh binmiştir. Fakat yine de Şeytan, dizginleri ele geçirmek için elinden geleni yapmaktadır. At halen bir taraftan diğerine kayar. Çifte atıp, çılgınca zıplar ve binicisini sırtından atmaya çalışır. Bizler halen kişneyip, eski efendimizin başımızı okşamasını isteriz.

Pavlus bunu şu şekilde açıkladı:

Yasa'nın ruhsal olduğunu biliriz. Ben ise bedenselim, günaha köle gibi satılmışım. Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğim şeyi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum. Ama istemediğim şeyi yaparsam, Yasa'nın iyi olduğunu kabul etmiş olurum. O halde bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor. İçimde, yani doğal benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yoktur. İsteddiğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum.

ANTİNOMİAN GÖRÜŞÜ

Romalılar 7 birçok odağı olmuştur. Bunlardan ilki, sözde bedensel Hıristiyandır. Müjdeci Hıristiyanlar arasında, iki tür Hıristiyan olduğu görüşü çok yaygındır. Bunlar, bedensel ve ruhsal Hıristiyandır. Bedensel Hıristiyan, yüreğinin tahtında Mesih'in olmadığı ve bu nedenle de sürekli bir itaatsizlik yaşantısı sürdüren bir kişidir. Bir de "Ruhla dolu" Hıristiyan vardır. Bu kişinin hayatını tanımlayan özellikler ise itaat ve Tanrı'ya ve Sözü'ne ruhsal adanmışlıktır. Mesih, bu Hıristiyanın yaşam tahtında oturmaktadır.

Bu ayrım büyük tehlikelerle donanmıştır. Bu tehlikenin iki yüzü vardır ve her ikisi de gerçeğin çirkin bir saptırılmasıdır. Birinci sapkınlık, çok eski bir yanlış inanış olan antinomianizmdir. Antinomianizm, tam olarak "yasa karşıtlığı" demektir. Buna inananların tek söyledikleri şarkı, "Yasa'dan özgürüm, ne mutlu bana. İstedğim kadar günah işlerim, yine de bulurum bağışlanma!" Bu sapkınlık, lütuf ve bağışlanmanın yanlış algılanmasına dayanmaktadır. Kişinin Mesih'i kurtarıcı olarak kabul edip, Rab'bi olarak kabul etmeyebileceği düşüncesini içerir. İtaatin olmadığı, iyi işler meyvesinin gözükmediği bir iman olabileceğini varsayar. İşte bu tam olarak Yakub'un hakkında yazdığı, iman olmayan iman, Tanrı'yı asla hoşnut etmeyecek olan "ölü iman"dır.

Buradaki bedensel Hıristiyan, Mesih'e inandığı söylenen fakat Ruh'un meyvesine ilişkin hiçbir belirti göstermeksizin, sürekli bir bedensel yaşantı süren bir kişidir. Bu tanımda kullanılan kelimelerin arasında ölümcül bir çelişki bulunmaktadır. Böyle bir kişiye bedensel Hıristiyan denemez. Bedensel bir Hıristiyan olmayan kişidir bu. Eğer bir insan, saf ve sürekli bir bedensellik yaşantısı sergiliyorsa, bu kişiye Hıristiyan denmez. İçinde Mesih'in Ruh'u yaşamamaktadır. Ruh'tan doğmuş olup, kişinin hayatında hiçbir değişiklik olmaması düpedüz imkansızdır. Meyve vermeyen Hıristiyan, Hıristiyan değildir. Antinomianizm, itaatsizlik çocuklarında egemenlik süren yasasızlık ruhudur. Bedensel Hıristiyanın "imanı", iman değildir. Böyle bir iman tanrısızı aklamaz. Tanrı'yı hoşnut ediyor olamaz.

Yalnızca imanla aklanmanın, yalnız başına olan bir imanla aklanma olmadığını hatırlayacağız. Tüm Protestanlığın merkezi bildirgesi, iyi işlerle değil, yalnızca imanla aklanmış olduğumuzdur. Fakat, gerçek aklayan iman İnanlının yüreğinde var olduğu andan itibaren kişi değişmeye başlar. Bu değişim, itaate yönelen bir yaşantıyla kendisini gösterecektir. İyi işler, gerçek iman gereği, doğal olarak ortaya çıkacaktır. İşlerimiz bizi aklamaz. Bizleri aklayan Mesih'in doğruluğudur. Fakat eğer işler gözükmiyorsa, gerçek bir imanımızın olmadığı, dolayısıyla halen aklanmamış kişiler olduğumuzun güçlü bir kanıtıdır bu.

Antinomian anlayışta, bedensel Hıristiyan diye birşey yoktur. Bu kavram, çelişkili olduğu kadar tehlikelidir de. Tehlike şuradadır: İnsanlar, kurulmak için gerekli olan tek şeyin iman *ikrarı* olduğunu düşünmeye başlarlar. Fakat Kutsal Kitap, insanların dudaklarıyla Mesih'i yüceltirken, yüreklerinin O'ndan uzak olabileceği konusunda bizleri uyarmaktadır. Sahip olduklarını iddia ettikleri şeye sahip olmadıkları halde imanları olduğunu söyleyebilirler: "Eğer bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylerse, bu neye yarar? Öyle bir iman o kimseyi kurtarabilir mi?" (Yakup 2:14).

Yakup, böyle bir imanın ölü olduğunu ve kimseyi kurtarmayacağını üzüntüyle belirterek kendi sorusunu kendisi cevaplar.

Öyleyse şu sonuca varıyoruz. Her ne kadar imanımızı ağızımızla ikrar etmemiz gerekse de, iman ikrarı tek başına bizleri kurtarmaya yeterli değildir. İkrar ettiğimiz şeye sahip olmalıyız. Kurtaran imana *sahip olunmasıdır* bizleri aklayan, *ikrar edilmesi* değil.

MÜKEMMELİYETÇİLİK GÖRÜŞÜ

Bedensel ve Ruhla dolu Hıristiyan türleri arasındaki eski sapkın öğretilerden bir diğeri ise mükemmeliyetçilik görüşüdür. Buradaki hata, antinomianizmin tam tersi uç noktadadır olmasıdır. Mükemmeliyetçilik, daha bu dünyadayken mükemmel bir ahlak seviyesine ulaşabilmiş bir grup Hıristiyanın olduğunu öğretir. Doğruluğunun şüphe götürmemesi için, nihai olarak Hıristiyana günah üzerinde zaferli olma gücü veren araç Kutsal Ruh olduğundan, bu mükemmellik için O'na pay çıkarılır. Fakat mükemmellikte, bu aşamaya erişen insanların diğer Hıristiyanlardan bir şekilde daha üstün oldukları hissini veren, seçkin olma kavramı bulunmaktadır. "Mükemmel" olanlar, resmen kendilerine pay çıkarmazlar fakat, gurur o kişilerin yüreklerine sızmanın bir yolunu bulur.

Mükemmeliyetçiliğin tehlikesi, insan düşünüşünü ciddi şekilde saptırmasındadır. Kendimizi, günahsızlık seviyesine ulaştığımızı inandırmak için ne kadar kasmamız gerektiğini bir düşünün.

Mükemmeliyetçilik hatası, sonunda kaçınılmaz olarak bir ya da iki yanılığa neden olur. Kendimizi günahsızlığa ulaştığımızı inandırmamız için ya ahlaki performansımızı aşırı derecede yanlış değerlendiriyor olmalıyız ya da Tanrı'nın yasasının gereklerini ciddi bir şekilde hafife alıyor olmalıyız. Mükemmeliyetçilikteki ilginç çelişki şudur: Kendini antinomianizmden uzaklaştırmayı amaçladığı halde, kaçınılmaz olarak ve bile bile aynı hataya düşer.

Günahsız olduğumuza inanmamız için Tanrı Yasasının standartlarını sıfıra indirmeliyiz. Tanrısal doğruluk seviyesini, kendi performans düzeyimize indirmeliyiz. Hem Tanrı Yasası hakkında hem de kendi itaatsizliğimiz hakkında kendimize yalan söylemeliyiz. Bunu yapmak da, günahımızı bize göstermeye çalışan Ruh'u söndürmemizi gerektirir. Bunu yapabilen kişilere "Ruhla dolu" değil, "Ruhu söndüren" kişiler denir.

Kutsallaşmamızın gerçek işaretlerinden biri de mükemmeliğe ulaşmaktan ne kadar uzak olduğumuz anlayışının gittikçe derinleşmesidir. Mükemmeliyetçilik, aslında maske altında saklanan anti-mükemmeliyetçiliktir. Eğer mükemmel olduğumuzu düşünüyorsak, mükemmellikten çok uzağımız demektir.

Bir keresinde yaklaşık bir senedir Hıristiyan olan genç bir çocukla tanıştım. Büyük bir cesaretle "ikinci bereketi" aldığını ve artık tamamen zaferli bir günahsız mükemmelik yaşantısı sürmeye başladığını söyledi. Hemen Pavlus'un Romalılar 7. bölümdeki sözlerine çektim genç adamın dikkatini. Romalılar 7. bölüm, Kutsal Kitabın her türlü mükemmeliyetçiliğe karşı indirdiği ölüm darbesidir. Genç dostum, hiç vakit kaybetmeden mükemmeliyetçilik sapkınlığının klasik düşünüşüyle, yani, Pavlus'un Romalılar 7. Bölümde inanlı olmadan önceki durumundan bahsettiğini söyleyerek bana cevap verdi.

Genç adama, Romalılar 7. bölümü Pavlus'un iman etmeden önceki yaşamını anlatan bir bölüm olarak kesip atmanın, Kutsal Kitap açıklaması bakımından imkansız olduğunu söyledim. Bölüme beraber yakından baktık ve genç adam da Pavlus'un şimdiki yaşantısından bahsettiğini anladı. Bir sonraki tepkisi şu oldu: "Tamambelki de Pavlus o anki yaşantısından bahsediyordu fakat daha ikinci bereketi almamıştı."

Bu ruhsal inatçılık karşısında şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Sivri bir dille şöyle dedim: "Yani sen, ondokuz yaşında ve bir senelik bir Hıristiyanken, Pavlus'un Romalılar'a bu mektubu yazdığı zamanda Tanrı'yla olan beraberliğinden daha derin bir beraberlikte olduğunu mu söylüyorsun?"

Genç adamın hiç tereddüt etmeksizin verdiği cevap beni şok etti: "Evet!" İnsanlar günahsızlık seviyesine ulaştıklarına kendilerini bu denli ileri bir düzeyde kandırabiliyorlar.

Bir keresinde mükemmelliğin aynı "ikinci bereketini" aldığını söyleyen ve bu söylediklerini biraz da açıklayan bir bayanla tanışmıştım. Tamamıyla kutsallık bereketini aldığını ve bu nedenle de artık hiçbir günahı istem dahilinde işlemediğini söyledi. İstemeyerek yaptığını söylese de, ara sıra günah işlediğini kabul etti. Şimdiki günahları istem dışı günahlardı.

İstem dışı günah da ne demekmiş? Her günah, iradenin kullanılmasıyla işlenir. Eğer bir şey iradenin dışında gerçekleşiyorsa, o ahlaki bir oluş değildir. Örneğin, kalbin istemimiz dışında çarpması, ahlaki bir oluş değildir. Her günah, istenerek işlenir. Aslında, iradenin bozulmuş eğilimleri, günahın özünü teşkil eder. İstenmeden işlenen hiçbir günah yoktur. Kadın, bu günahı isteyerek işlediğini inkar ederek, günahına mazeret bulmaya çalışıyordu. Günah, hani birden "oluvermişti". Bilinen en eski mazerettir bu: "Yapmak istemedim!"

Wesleyan geleneğinin bir bölümünde, başka bir tür mükemmellik ortaya konmaktadır. Buradaki mükemmelliğe ulaşma, yetkinleşmiş *sevgi* ile sınırlıdır. Bazı ahlaki güçsüzlüklerle halen mücadele ediyor olabiliriz fakat en azından mükemmelleşmiş sevgi bereketini alabiliriz. Ama biraz düşünün. Yetkinleşmiş sevgi bereketini eğer almış olsak, artık nasıl günah işleriz ki? Eğer Tanrı'yı mükemmel olarak seviyor olsaydım, yalnızca O'na itaat etmeyi arzularım. Tanrı'yı mükemmel bir şekilde seven bir yaratık nasıl O'na karşı günah işler?

Birisi belki şöyle cevap verebilir: "Cehaletten günah işleyebiliriz." Fakat Tanrı'ya karşı olan sevgimiz, aklımızın ve yüreğimizin mükemmel bir şekilde Tanrı'yı sevmesidir. O'nu bu şekilde sevmeye çağrıldık. Eğer Tanrı'yı tüm aklımızla mükemmel bir şekilde seviyorsak, bu cehalet nereden geliyor? Tanrı'yı aklıyla *yetkinleşmiş* bir şekilde seven bir kişi, Tanrı Sözü'nü çalışıp, O'nda ustalaşmaya özen gösterir. Mükemmel olarak seven bir akıl, yolumuzdaki nuru doğru olarak algılar. Mükemmel bir şekilde seven akıl, Kutsal Yazıları anlamada hata yapmaz.

Fakat, akıllarımız halen mükemmel olmadığı için hata yapamaz mıyız? Neden akıllarımızın halen mükemmel olmadığını sorarım size. Beynimiz olmadığından ya da düşünemediğimizden değil. Düşünüşümüze gölge düşmüştür çünkü yüreğimize gölge düşmüştür. Yüreklere düşen gölgeyi kaldırırsanız, düşünüşlerimiz Tanrı'nın berrak ışığıyla aydınlanacaktır.

Ve böylece yetkin sevgi, yetkin itaati getirecekti. Bu dünyanın gördüğü tek mükemmel sevgi, kendini mükemmel itaatte göstermiş Mesih'in sevgisidir. İsa, Baba'yı yetkin bir sevgiyle sevdi. Ne cehaletten ne de istemeyerek günah işlemiştir.

KUTSAL KİTABIN GÖRÜŞÜ

Romalılar 7:14'de Pavlus şöyle der, "Ben ise bedenselim, günaha köle gibi satılmışım." Pavlus'un bedensel bir Hıristiyan olduğu anlamına mı gelir bu? Pavlus, Mesih'i Kurtarıcısı olarak kabul etti de Rab'bi olarak kabul etmedi mi? Böylesine saçma sorular sormak, bu sorulara cevap vermek olur. Pavlusdan daha Ruhla dolu bir Hıristiyan görülmemiştir bu dünyada. Buna rağmen, "Ben ise

bedenselim" dedi.

Pavlus bedensel olduğunu söylerken Hıristiyan yaşantısında sürekli var olan eski adam ile yeni adam arasındaki mücadeleyi, benlik ile Ruh arasındaki savaşı belirtmektedir. İçinde bulunduğu mücadeleyi şu sözlerle özetler:

İç varlığımda Tanrı'nın Yasasından zevk alıyorum. Ama bedenimin üyelerinde başka bir yasa görüyorum. Bu da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor. Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak? Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun! İşte ben aklımla Tanrı'nın yasasına, ama doğal benliğimle günahın yasasına kulluk ediyorum.

Romalılar 7:22-25

Pavlus'un, kişisel mücadelesini açıklamayı bir övgü duasıyla bitirdiğini görüyoruz. İç varlığımızda sahip olduğumuz kurtuluş için Tanrı'ya Mesih aracılığıyla övgü ve hamt sözleri söylemektedir.

Campus Crusade for Christ tarafından yayınlanmış "Kutsal Ruh Kitapçığı" adlı (ya da, kapağını süsleyen beyaz güvercin resminden dolayı "Kuş Kitabı" diye anılan) tanınmış kitapçıkta bedensel Hıristiyan ile Ruhla dolu Hıristiyan arasındaki fark belirtilmektedir. İlk bakışta, Dr. Bill Bright bu iki tür Hıristiyan arasında kesin bir ayırım yapıyormuş gibi gözüküyor. Fakat eminim ki bu ne yazarın ne de kitapçığın amaçladığı bir şeydir. Bundan ziyade Dr. Bright bir pastör olarak, her gerçek Hıristiyanın deneyim ettiği Ruh ile benlik arasındaki mücadeleyi belirtmektedir. Kitapçığın amacı, bizleri Kutsal Ruh'un gücüyle eski adamın kötü eğilimlerini kontrol altında tutmaya çağırmaktır. Eski adam her gün öldürülmeli. Hıristiyan yaşantısında zafer, sahip olduğumuz herşey üzerinde egemenlik sürmesi gereken Kutsal Ruh'a sürekli olarak baktığımızda gelmektedir. İmanımızın Yazarı ve Tamamlayıcısı olan Mesih'e baktıkça bu mücadele aşılmaktadır.

Herbirimizin benliğin eski doğasıyla halen çatışmaya devam ettiği bağlamında tüm Hıristiyanlar "bedenseldir". Fakat kişinin yaşamının kontrolünün tamamıyla benliğin elinde olması bağlamında hiçbir gerçek Hıristiyan bedensel değildir. Eğer bedensel yönümüz bize tamamıyla hakim olsaydı, yeniden doğmamış olduğumuzu bilirdik. Eski adam karşısında zaferli olmak için Ruhla dolu bir yaşam yaşamaya çağrıldık. Günahın gücünün izlerinin halen içimizde olması nedeniyledir ki Kutsal Ruh'un doluluğuna ihtiyacımız vardır. O'nun kutsal doluluğunu isteyerek Tanrı'yı hoşnut ederiz. Ulaştığımız "mükemmellikten"

duyduğumuz sevinci gösterttiğimizde değil, ama O'na olan gereksinimimizi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Hıristiyan yaşantımızda giderek küçülen "ölüme götüren bu bedenden" hoşnut olmadığımızı belirttiğimizde O'nu hoşnut ederiz.

11. GURUR GÜNAHI

Karl Barth bir zamanlar, düşmüş insanın işlediği tüm günahların kökünde üç temel günahın olduğunu söylemişti. Bunlar, gurur (kibir), tembellik, ve yalancılıktı. Barth'ın doğru olup, olmadığı tartışılır ancak bu üçlünün çok dehşet verici olduğuna şüphe yoktur. O çirkin kafalarını farklı şekillerde dışarı çıkarırlar ve gerçek tanrısallığa ulaşmada verdiğimiz tüm uğraşları mahvetmeyi arzularlar.

Bu bölümde, yukarıda bahsettiğimiz üçlünün birincisine bakacağız. Gurur hakkında Kutsal Kitap'tan sıkça gösterilen bölüm Süleymanın Özdeyişleri'nden olsa gerek: "Gururun ardından yıkım, kibirli ruhun ardından da düşüş gelir. Mazlumlar arasında alçakgönüllü biri olmak, kibirlilerle çapul malı paylaşmaktan iyidir" (Sül. Özd. 16:18-19).

Gururun ardından yıkım gelir. Yıkım, düşüş ifadesidir. İnsanlar ileri doğru gidiyor olabilirler, imparatorluklar kuruyor, ünvanlar kazanıyor, yüksekte uçuyor olabilirler. Güçlü bir temeli gurur zayıflatırsa, bunların hepsi çöker. Düşmüş insan, "Mahvoldum!" diye ağlar. Hayatlarını hurdaya çevirmiş insanların dehşet verici ağlayıştır bu.

Bir sabah gururla ilgili komik bir şey oldu. Sabahın köründe, daha şafak sökmemişken karım ve ben alışveriş yapmaya gitmiştik. Otoparka gelip, arabayı parkettiğimde, Vesta bana şöyle dedi, "Herhalde arabadan inmemi beklemiyorsun. Benim de bir gururum var herhalde." Şafak öncesi görünümünden ötürü eşim arabadan inmek istemiyordu. Üzerine bir eşorfmman, fazlaca büyük bir erkek kazağı giymişti ve makyaj da yapmamıştı. Tabi saçını da taramamıştı. Ona baktım ve muzurca bir gülüşle şöyle dedim, "Birşey sorabilir miyim?" "Ne?" dedi. Kıyafetlerine bakıp, "Neden?" dedim.

Kafama bir kitap indiriyordu neredeyse. Luther'in bir zamanlar karısı Katy Von Bora için söylediği en ünlü sözünün doğruluğunu kanıtlamıştı eşim: "Eğer Tanrı yumuşak huylu bir eşim olmasını isteseydi, onu taştan oyması gerekecekti!"

Fakat Vesta'nın göstermekte olduğu gurur, Kutsal Kitabın sözünü ettiği gurur değildi. "Yaptığın işten gurur duymanın" ya da "güzel gözükme istemenin" hiçbir kötülüğü yoktur. Bunlar sadece insanın onuruyla ilgili meselelerdir. Kaliteli bir iş çıkarmak istemenin günahlı bir yanı yoktur. Mükemmellik için uğraşmak, ayıp ya da günah değil, bir erdemdir. Kişinin yaptığı bir iş hakkında kendini iyi hissetmesi, iyi yapılmış bir işten sonra ulaşılmış tatminlik duygusunu belirtir. Tanrı'nın kendisi, yaptıklarına bakarak, "Çok iyi oldu!" demişti. Burada Tanrı, kendisini tanrısallıkla götüren gururla kabarmış değildir.

Süleymanın Özdeyişleri, gururu, kibirli bir ruhla, çekilmez bir küstahlık ruhuyla ilişkilendirmektedir. Bu gibi kişiler, "küçük dağları ben yarattım" dercesine bir tavırla ortalıkta dolaşırlar. Onları gördüğümüzde hemen anlarız. Tanrı'nın bu gibi şeylerden nefret ettiği konusunda yaptığı uyarıları hatırlıyoruz: "Rab'bin nefret ettiği altı şey, iğrendiği yedi şey vardır: Gururlu gözler" (Sül. Özd. 6:16-17a).

Küstahlıktan doğan öldüren gurur, kendini insanlık tarihinin en trajik döneminde göstermektedir. Buna yalnızca düşüşlerden "biri" denmez, fakat "tek" Düşüştür, tüm insanlık ırkının düşüşüdür.

Eden Bahçesinde işlenen ilk günah gururdu. Yılanın ayartması şu sözlerle geldi: "Allah gibi olacaksınız" (Tekvin 3:5). Mükemmelliğe ulaşmak için çabalamak birşey, Tanrı'yla eşit seviyede olmayı amaçlamak başka birşeydir.

İnsandanki güç ve hakimiyet şehveti hiçbir sınır tanımaz. Tüm diğer insanların üzerinde bir konuma erişme ayartmasına her zaman için açık durumdayız. Düşüncelerimizi savunma gereksinimi olmadan, onları belirtebilmeyi arzuluyoruz. "Çünkü öyle dedim" ifadesi aslında yalnızca Tanrı'nın kullanabileceği bir sözdür.

Tanrı gibi olma arzumuz ve ayartması sandığımızdan daha büyüktür. Yasaya bağımlı olmaya karşı direniriz. Üzerimizde çok fazla yetki kullanıldığında kıvranmaya başlarız. Özgür olmaya, herhangi bir bağdan, sorumluluktan özgür olmaya bayılırız.

BAĞIMSIZLIK ARAYIŞI

Özgürlük, gerçekten de çok değerlidir. Fakat özgürlüğümüzün sınırları bulunmaktadır. Gerçek şudur ki, belirli kısıtlamalar ve sorumluluklar altındayız. Nihai olarak Tanrı'ya cevap vermek zorundayız. İsteddiğimiz herşeyi yapmamıza izin verilmez.

Geçenlerde bir arkadaşımın arabada gidiyorduk. Şehir trafiğinde yanlış yöne gittiğimizi farkettik. Kavşaktaki işarete, "U-Dönüşü Yapılmaz" yazıyordu. Arkadaşım ani bir U-dönüşü yaptı ve diğer yönde sürmeye devam etti. Kurallara aykırı olan bu davranışa sesli olarak karşı çıktığımda bana şöyle dedi, "R.C., teneke bir işareten korkmamalısınız!"

Bir "suçlunun" söyleyeceği bir sözdü bu. Kutsal Kitap'ta yerel otoritelere itaat etmemizi söyleyen aklıma geldi. Tabi ki, bazı zamanlar yasalar adaletten çok bürokratik yetersizlikleri açığa çıkarıyormuş gibi gözüküyor fakat yine de yasadışı davranışlardan uzak durmaya çağırıldık. Benim yasaya olan itaatim, teneke bir tabelaya boyun eğmem değildir. Fakat, O'nun belirlediği yönetimlere

bağımlı olma arzusunun bir göstergesi olarak Mesih'e sunulmalıdır bu itaat.

Tabi ki, Hıristiyanların yasaya boyun eymeyebilecekleri bir yana boyun eymemeleri gereken durumlar vardır. Ancak bunların haklı ve geçerli bir nedeni olmalıdır. Sadece rahatımızı kaçırdığı için yasaya uymamazlık edemeyiz. Böyle davranmak, kendimizi yasaların üzerine çıkarmak olur ki, bu da yıkıma götüren gururun bir göstergesidir.

Tanrı gibi olma çabamız, yasayı aşma çabasıdır. Bağımsızlık arayışıdır. Bağımsızlık, kelime olarak "kişinin kendi yasasına sahip olması" demektir. Tamamen bağımsız olmayı arzulayan bir kişi, kendi kendine yasa olmak isteyen kişidir. Başka hiçkimseye cevap vermesi gerekmez.

Ancak burada dikkatli olmalıyız. Böylesine bir bağımsızlıktan sakınmaya çalışmak, köle olmayı amaçlamak değildir. Kutsal Kitap'ta, sorumluluk ve yükümlülüğü uygun hatlar içinde belirleyen düzenlemeler mevcuttur. Çocuklar, anne-babalarına; işçiler, işverene; koyunlar, çobanlarına; öğrenciler, öğretmenlerine, vb. bağımlı olmak zorundadırlar. Herbirimiz, kaçınılmaz olarak ya yetki kullanmak ya da boyun eğmek zorunda olduğumuz bir takım ilişkiler içindeyizdir.

Tanrı'nın bizleri özgür kıldığı yerlerde, bizleri tekrar köle yapmak isteyen gaddar hükümdarlara dikkat etmeliyiz. Anne-babaların çocuklarına boyun eğmeyi reddetmeleri yahut öğretmenlerin öğrencilerine boyun eğmeyi reddetmeleri kibir ya da küstahlık değildir. Bu "sorumlu olmak" değil, kullanılmaktır.

Durmadan birisine karşı "sorumlu" olmaktan bahseden insanlardan korkarım. Bu kavram çok sinsi bir manipülasyon aracı, yetkilerini yasal sınırların ötesine götürmek isteyen yöneticilerin en sevdikleri araç olabilir.

Bir keresinde kendi işini kurmuş olan bir adamla konuştum. Bana şöyle dedi, "Yönetim kurulu toplantılarımı duşta yaparım." Demek istediği şeydu: Şirketinin genel müdürü ve sahibi olarak, en üst yetkiye sahipti. Patron oydu. Herşey ona bağlıydı. Fakat bu o kendisinin hiçkimseye hesap vermesi gerekmediği anlamına gelmiyordu. Bankasına, yaşadığı mahalleye ve eyaletine, kilisesindeki ihtiyarlara ve pastörlere ve en önemli olarak da Tanrı'ya karşı sorumluydu. Ancak sekreterinin yetkisi altında değildi. İş yerinde, sekreter o adamın yetkisi altındaydı.

Bir Hıristiyanın tam olarak hangi yönetim altında bulunduğunu bilmesi ve istekli bir ruhla bu yönetime boyun eğmesi gereklidir. Bu göreve atanırken ettiğim yeminin bir parçası, kilisemin yönetimine boyun eyeceğime Tanrı'nın önünde ant

içmemdi. Kilisenin, vicdanıma baskı yapamayacağını biliyoruz. Bunu yalnızca Tanrı yapabilir. Eğer kilise yönetimine karşı sağduyulu bir itirazda bulunmam gerekiyor ve bu itiraz da beni Tanrı'ya ya da kiliseye boyun eğmem arasında bir ikileme sokuyorsa, Tanrı'ya itaat etmeliyim. Ve eğer kiliseye karşı olan bu itaatsizliğim, kilisenin birliğini ve huzurunu bozacak boyutlarda ise, esenlik içinde o bedenden ayrılmalıyım.

Aynı şey iş ilişkileri için de geçerlidir. Vicdanım beni itaatsizlik etmeye yönlendirmediği sürece, altında bulunduğum yönetimlere boyun eymeliyim. Eğer böyle bir itaatsizlik, işverenim tarafından kabul edilemezse, başka bir yerde iş aramalıyım.

Bu gibi zor durumlarda, yüreklerimizi dikkatlice sorgulayıp, itirazımızın tanrısal bir vicdandan kaynaklandığından emin olmalıyız. Kibirli bir direnişi, ruhsal bir ikiyüzlülük örtüsüyle gizlemek çok kolaydır.

KONUM (MEVKİ) ARAYIŞI

Onurumuzu kırıcı bir şekilde muamele görmekten daha fazla hiçbir şey gururumuzu zedelemesin. Çeşitli derecelerde insan saygısını kazanmak için uğraşırız. Sahip olduğumuz konuma eşit derecede saygıyla muamele görmek isteriz. Konum arayışı Amerikan yaşantısının ayrılmaz bir boyutu gibi gözükmektedir. Fakat hiçbir şekilde bu yalnızca Amerika'yla sınırlı değildir. Bu insansal bir olgudur. Eski kızılderili kabilelerinin reisleri başlarına giydikleri fazla tüyleri nasıl korumalıysa, müdür de yönetici tuvaletinin anahtarını iyi saklamalıdır.

Free University of Amsterdam'da okumaya başladığımda profesörlerimin resmi sıfatlarının nasıl kullanılacağına ilişkin bir protokol kitapçığı verdiler bana. Eğer profesör, üst sınıf bir aileden geliyorsa "çok üstün doğan" diye hitab etmem gerekiyordu. Eğer yüksek lisans diploması almışsa, "çok iyi eğitilmiş"ydi. Eğer atanmış biriyse, "yüksek derecede layık" birisiydi. Tüm bu sıfatlar garip, ve karmaşıktı. Bu değerli insanlardan birine mektup yazarken mutlaka iki satır uzunluğunda sıfatları yazılmalıydı. Uygun sıfatı kullanmayan öğrencinin vay haline!

Bu sıfat sistemi hayatımda gördüğüm en saçma şeydi. Yoldaki arabaların modellerini karşılaştırmakla aynı şeydi aslında. Kaplumbağaların, Mercedeslere yol vermesi gerekirdi. Bir keresinde kamyonun birinin trafik ışığında durmakta olan bir bisikletçinin yanına geldiğini gördüm. Kamyon, yavaşça bisikletçiye yanaştı ve onu yolun kenarına itti, çünkü bisikletçi kamyonun geçip, onun olduğu yerde durmasına izin vermemişti.

Konum hastalığı bulaşıcıdır. Bu kültürde yaşadıkdan belli bir süre sonra De Heer Sproul'a yazılmış bir mektup aldım. Çok sinirlenmişim. "De Heer!" Bundan çok daha üstün sıfatlara layıktım! Sanki biri bana "kiracı" diye hitab ediyor gibiydi. Fakat aniden farkettim ki ben de bu mevki oyununa dalmak üzereydim.

Mevki arayışımın Amsterdam'da sona erdiğini söylemek isterdim fakat öyle olmadı. Daha kısa bir süre önce oğlumla bir alışveriş merkezine gitmiştik. Bir kuyumcu dükkanına bakmak için durmuştuk. Kendimi büyük bir kıskançlıkla Rolex saatlere bakarken buldum. Oğluma şöyle dedim, "Bir Rolex'imın olmasını çok isterdim."

Oğlum şok olmuştu. "Ne?" dedi. "Hayatını daha rahat bir hale getirecek şeylere para harcamayı anlayabilirim de, sırf gösteriş için neden para harcıyasın ki?"

Kelimeleri kalbime bıçak gibi saplanmıştı. Estetik üzerine bir vaaz vermeye hazırdım. "Güzellik meselesi bu. Güzel şeylerden hoşlanırım" demek istedim. Fakat bu yarı doğru olurdu. Güzel şeylerden gerçekten de hoşlanırım. Sanatı severim. Ama kalbimin derinliklerinde biliyordum ki, bir Rolex saat bana uygun değildi. Oğlum haklıydı. Beni çeken "Rolex" ismi ve onun temsil ettikleriydi. Bir konum meselesiydi ve bunu farketdiğimde kendile hiç de "gurur" duymamıştım.

Filipililer 2. bölümdeki yüce *kenosis* (kendini boşaltma) sözleri bu konuyla yakından ilişkilidir. Elçi Pavlus'un sözlerine kulak verin:

Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle diğerini kendinden üstün sayın. Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin.

Filipililer 2:3-4

Bunlar yapılması gerçekten de güç şeylerdir. Sürekli kendimizi üstün görmeye yatkın kişilerken, burada başkalarını kendimizden daha üstün saymaya çağrılmaktayız. Bu tamamıyla doğal eğilimlerimizin zıttıdır. Çoğunlukla kendimizin diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmek isteriz. Diğer insanların bizi kendilerinden daha üstün saymalarını isteriz.

Bu da çok eskilerden beri var olan tanrılar gibi olma ayartmasının bir parçasıdır. Aktör Gene Hackman, *Hoosiers* adlı filmde küçük bir Indiana kasabasındaki lisenin yeni işe başlayan basketbol koçunu canlandırıyor. Okulda basketbola gereğinden fazla önem verildiği söyleniyordu. Basketbolcu çocukların tanrılar gibi muamele gördüklerinden şikayet ediliyordu. Tüm bunlara Hackman şu yanıtı vermişti: "İnsanların bir kaç dakikalığına bile Tanrı gibi muamele görmek için

adam öldürebileceğini nasıl anlayamazsınız?"

Artık bu, kendini beğenmişliğin kontrolden çıktığı, kişiyi mahvoluşun eşiğine sürüklediği aşamadır. Sahip olmaya çağrıldığımız alçakgönüllü düşünüşün tam tersidir.

GERÇEK ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK

Alçakgönüllülüğe yapılan böylesine yüce bir çağrı, gerçek hayatta hiçbir kimse tarafından örneğinin sergilenmediği soyut bir idealistik ahlaki olgu olarak kenara atılabilir. Fakat Pavlus bunu soyutluk dünyasında bırakmamaktadır. Mesih'in yaşamında mükemmel olarak sergilenen düşüncenin alçakgönüllülüğünü kutlamaktadır:

Mesih İsa'da olan düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağısladı.

Filipililer 2:5-9

Mesih'in düşünüşüne ortak olmaya çağrıldık. İnsan benzeyişinde doğduğunda Kendini tamamen boşaltmıştı. Ancak, Kendini Tanrılığından ya da Tanrılığın verdiği özelliklerin hiçbirinden boşaltmamıştır. O Kendini, *konumu* itibarıyla boşaltmış, alçaltmıştır. Tanrı olmanın getirdiği hakları bir kenara bırakmıştır. Kendi asaletinin gerektirdiği düzeyin altında muamele görmeye boyun eğmişti. Tüm zamanlar için insanın sahip olduğu en yüce asalete sahip olan bir adamın sergilediği bu örnek, gururunu itaatin üzerine çıkaran her insanı utanca boğmalıdır.

Kral Saul'u hatırlıyoruz. Saul, İsrail'in ilk kralı olması için Tanrı tarafından seçilmişti. İsrail'in kralına bağımsız yetki verilmeyecekti. O da, Tanrısal Kral'ın yarası altında olacaktı. Hiçbir dünyasal hükümdar, bu ulusun nihai egemeni Yahweh'nin yerine geçemezdi. Yahudilerin Tanrısı ve Kralıydı Yahweh.

Saul iyi başlamıştı ancak çok geçmeden bulunduğu konumda gururla kabardı. Kahinin haklarını kendi üzerine alıp, Samuel'in görevini üstlendi (1. Samuel 13:9). Gittikçe daha da bencil ve inatçı biri oldu. Halk Davud'un yaptıklarına övgüler söylemeye başladığında kıskançlığı hat safhaya ulaştı: "Saul vurdu binlerini, Davud da onbinlerini" (1. Samuel 18:7). Bunun sonrası ise Saul'un

umutsuzca yaptığı çılgınlıkların bir tarihçesidir.

Saul'un yaşamı trajik bir şekilde sonuçlandı. Filistinlilerle yaptığı savaşta ağır yara almış halde, kendi kılıcının üstüne düşerek kendi canını almıştı. Düşmanları ise başını kesip, halk önünde sergilemek için bedenini asmışlardı.

Davut Saul'un ölümüne ağladı ve Yahuda oğullarına bu Yay Neşidesini öğrenmelerini söyledi: "Ey İsrail, kendi yüksek yerlerin üzerinde öldürüldü izzetin! Yiğitler nasıl düştüler! Filistinlilerin kızları sevinmesinler diye, Sünnetsizlerin kızları sevinçle coşmasınlar diye, Gatta bunu bildirmeyin, Aşkelon sokaklarına yaymayın" (2. Samuel 1:19-20).

Saul'un yaşamı şu Özdeyişin açık bir örneğidir: "Gururun ardından yıkım, kibirli ruhun ardından da düşüş gelir". Yüce güç, büyük gurur, büyük gurur, büyük düşüşü doğurur.

Konumun cazibesi çok güçlüdür. Hıristiyan olgunlaşmasına ölümcül bir bariyer örer. Hepimiz buna karşı açık bir hedefiz. Hiçkimse Rodney Dangerfield gibi yaşamak istemez. Herbirimiz diğerlerinin saygısını kazanmak için çırpınıyoruz. Sigmund Freud, bir zamanlar kötü davranıştan ötürü okuldan uzaklaştırılan bir çocuğun hikayesini anlatmıştı. Çocuk sınıfın dışında durup, camlara çakıl taşı atıyordu. Sonunda müdür dışarı çıkıp çocuğa, "Neden cama taş atıyorsun?" "Herkesin halen burada olduğumu bilmesini istedim sadece" diye cevap verdi küçük çocuk.

Herbirimiz cebimizde çakıl taşları taşırız. Görünümümüzü korumak isteriz. Özgüvenimizin sarsılmamasına çalışırız. Alçaltılmaktan korkarız. Gururumuz gerçekten de güçlü bir etkidir.

1960'lı yılların başlarındaki Küba füze krizi sırasında Başkan Kennedy Rus donanma füzelerinin Küba'dan derhal çekilmesini istedi. Birleşik Devletler Küba'ya askeri yığınak yapmaya başladı. Aynı zamanda Nikita Khrushchev Sovyet donanmasının da Küba'ya gitmesi emrini verdi.

Tüm dünya nefesini tutmuş olacakları bekliyordu. Walter Cronkite, her saat başı Sovyet donanmasının pozisyonuna ilişkin rapor vermekteydi. Ordu güçleri kafa kafaya Armageddon'a gidiyor gibiydiler. Son anda Rusya karar değiştirdi ve donanma gemileri Rusya'ya geri döndüler. Kennedy için büyük bir zaferdi bu. Khrushchev için ise bir yüzkarasıydı ve sonunda görevden alınmasına sebep oldu.

Fakat sonra ne oldu? Kennedy, Küba'da denetim yapma hakkı istedi. Khrushchev reddetti ve Kennedy istediği geri çekti. Başkan Kennedy'nin bu talebini neden geri aldığını basın kendisine sorduğunda Kennedy şu cevabı verdi: "Galip olan

zaten biziz. Sovyet başkanına onurlu bir son sunmak benim için önemliydi."

Kennedy'nin diplomasisi Khrushchev'in gururunu korumaya yönelikti. Rus başkanını onuru sıfırlanmış bir şekilde köşeye sıkıştırmak istemedi. Kennedy eğer bu kadar hassas olmasaydı, olabilecekleri düşündükçe tüylerim ürperiyor. Böylesine bir çekişmedeki gurur, dünyanın sonunu hazırlayabilirdi.

Peki, gururun Hıristiyan yaşantısındaki yeri nedir? Hiçbir yeri yoktur. Düşmüş bir dünyada, başkanlar imajlarını korumak için ellerinden gelen tüm çabayı göstermelidirler. Dünyanın böyle işlediğini hepimiz zaten biliyoruz. Fakat bizler Filipililer 2. Bölümde Pavlus'un Mesih'in alçakgönüllülüğünü överek, Filipideki Hıristiyanlara Rab'leri örnek almaya çağırdığını görüyoruz. İtaat, alçakgönüllülük, giderek kaybolan gurur ve inatçılık-bunlar konum ve gurura değer veren dünyanın saçma saydığı şeylerdir. Evrenin Hakim'ini hoşnut etmek, bu dünyanın sahip olduğu değerlerden farklı değerlere tutunmak anlamına geldiğini biliyoruz. Alçakgönüllü bir yaşantı sürmenin ne demek olduğu konusunda en yüce örneği Kendisi vermiştir. O bizlere gururu bastırmamız gerektiğini değil, bunu nasıl yapabileceğimizi öğretti.

12. TEMBELLİK GÜNAHI

Tanrı, iş Tanrısıdır. Kutsal Kitap ilk olarak Tanrı'yı bizlere tanıtırken, yaradılış içindeki Tanrı'yı gösterir. O, ilk ve en yüce üreticidir. Tüm üretkenliğin kaynağıdır O.

Düşüş'ün getirdiği lanet, çalışmanın artık zor ve zevksiz olacağı üzerinde durduğundan insanlar işlemenin de bu lanetin bir parçası olduğu sonucuna varmışlardır. Fakat dünyaya günah girmeden önce bile, yapmaları için kadın ve erkeğe Yaraticıları tarafından bir iş verildiğini görüyoruz.

Tanrı insanı yaratır yaratmaz, Aden'in doğusunda bir bahçe oluşturdu. Bu bahçede çokça ağaç yetişmesini sağladı. Ve sonra insana bu bahçeye bakma sorumluluğu verdi: "Ve Rab Allah adamı aldı, baksın ve onu korusun diye Aden bahçesine koydu" (Tekvin 2:15).

Bu aşamada daha hiçbir diken ya da gereksiz otlar yoktu. İstenmeyen hiçbir otun çıkmadığı bahçeye bakmayı bir hayal edin. Adem'in yapmak zorunda olduğu zevkli şeylerdi-budamak, meyveleri toplamak, kesmek ve bunun gibi. O bitmek tükenmek bilmeyen otlarla savaşmak zorunda kalmamıştı. Tırnağının arasına batacak hiçbir diken yoktu. Günlük sorumluluklarını yerine getirip, bir damla bile ter dökmeden tam bir hasat garantisine sahip olabilirdi. Düşüşten önce, Tanrı insanın bahçede çalışmasından hoşnuttu. Hoş bir işti; insan için yapması, ve Yaradan için seğretmesi hoştu.

Fakat dünyaya günah girdi gireli, herşey değişti. Bir bahçeye bakmak ağır bir iş haline geldi. Adem'in üzerindeki lanet işte şöyle anlatılmakta:

Toprak senin yüzünden lanetli oldu; ömrünün bütün günlerinde zahmetle ondan yiyeceksin; ve sana diken ve çalı bitirecek; ve kır otunu yiyeceksin; toprağa dönünceye kadar, alınının teriyle ekmek yiyeceksin; çünkü ondan alındın; çünkü topraksın ve toprağa döneceksin.

Tekvin 3:17-19

Lanetin öğreleri şunlardı: diken, çalı, ter ve ölüm. İnsan acısının orijinal üçlüsü ise: kan, ter ve gözyaşı. Fakat gördüğümüz gibi işin kendisi lanet değildir. Düşüşten önce olduğu gibi, Düşüşten sonra da işlemek, Tanrısal bir buyruktur. Tanrı, yarattığı insanın çalıştığını görmekten hoşnut olmaktadır.

İŞÇİ ADAM

İnsanlığımızı düşündüğümüzde kendimizi çoğu zaman *homo sapiens*, "bilge adam" ya da "düşünen hayvan olan adam" olarak tanımlarız. Düşüncemizi en ayırıcı karakteristik özelliklerimize yöneltiriz.

Karl Marx bu tanımdan tatmin olmamıştı. O, başka bir Latince ismi tercih etti *homo faber*. Yani, "yaratan adam" ya da "işçi adam" (işleyen adam). Marx, çalışmanın insan yaşantısının ayrılmaz bir parçası olduğuna öylesine emindi ki insanın tanımını bile yaptığı işlere bağlamıştır. Diğer bir deyişle çalışmak bir lanet değildir. Büyük oranda bizim kim olduğumuzu tanımlayan ve yaşantımıza tatmin ve anlam getiren (ya da getirmesi *gereken*) bir şeydir.

Bu noktada Marx tamamıyla yanlış değildi. İnsanlarla ilk tanıştığımızda, çoğu zaman üç adımlık bir rutin izleriz. Birbirimize şu üç soruyu sorarız: "İsminiz nedir?" "Nerede oturuyorsunuz?" ve "Ne iş yapıyorsunuz?" İsim, adres ve iş-kültürümüzde bir insanı tanımlayan üç faktördür bunlar.

Yaptığımız iş, öz kimliğimizle ayrılmaz bir bütündür. Bunu nasıl yaptığımız da eşit derecede önemlidir. Sürekli yaptığımız işteki performansımıza göre değerlendiriliriz. Bir anlamda herbirimiz, sopayı her salladığında vuruş ortalaması değişen bir beyzbol oyuncusu gibiyiz. Oyuncunun ortalaması belirli bir rakkamın altına düşerse, işi tehlikeye girer. Canlılığı, işine bağlıdır. Herbirimiz iş ile hayat arasındaki ilişkinin getirdiği güçlüklerle yüzleşiriz. Yaşamak için çalışmalı, çalışmaktan da öte, yeterince iyi bir düzeyde işlemeliyiz.

Bununla birlikte çalışma, yalnızca hayatta kalma amacından daha yüce bir amaca sahip olmaktır. Ademle birlikte bizler de Tanrı tarafından üretken olmaya çağrıldık. Meyve vermeye çağrıldık. Üretken ve meyve veren insanlar olmak için adanmışlıkla çalışmaya istekli kişiler olmamız gerekir.

Çalışmayı reddetmek, insanlığın en temel sorumluluklarından birini yerine getirmeyi reddetmektir. Bazı zamanlar bu lanetin yükü altında inleriz ancak dikenler, çalılar ve ter, bu işi yapmamamız için mazeret teşkil etmez.

İş kelimesi Latince "çağırma" anlamına gelen *vocare* kelimesinden gelmektedir. İşimiz, bir çağrı; Tanrı'dan gelen bir çağrıdır. İşimizi önemsememek, sorumluluklarımızdan kaçmak olur. Çalışmak zorundayız.

TEMBELLİK VE FAKİRLİK

Tembellik, üretkenliğin düşmanıdır. Tembel insan yalnız kendine zarar vermez ama topluma da bir yükür. Tembel kişi, toplumun üretkenliğini artırmakta başarısız olmakla kalmaz, diğer insanların ürettiklerinden geçinerek yaşamaya başlar. Bu da tembel kişinin antisosyal boyutudur-tembel olan, çok çalışan

tarafından bakılıp, gözetilmek ister.

Toplumun, fiziksel özörlölere karşı sahip olduğu sorumluluk, sağlam olanlara uzanmaz. Kutsal Kitap, fakirler ve Kilisenin fakirlere nasıl davranması gerektiğine ilişkin birçok şey söylemektedir. Kutsal Kitap'ta bahsedilen farklı tür fakirler arasındaki ayrımı yapmakta başarısız oluyorsak büyük bir hataya düşüyoruz demektir. Kutsal Yazılar en az dört tür fakirlik arasında ayrım yapmaktadır.

Felaket Sonucunda Gelen Fakirlik: Bir yıkım ya da felaketin kurbanı olduklarından fakir olan insanlar vardır. Hastalık, sakatlık, sel ya da başka bir doğal felaket yüzünden üretemez hale gelmişlerdir. Hıristiyan kişi, bu gibi insanlara sevgi dolu yardım elini uzatmaya çağırılmıştır. Felakete uğramış kişileri rahatlatmaktan bizler sorumluyuz.

Baskı Soncusunda Gelen Fakirlik: Bazı insanlar, gücü elinde bulunduran diğer adil olmayan kişilerin kurbanları olduklarından fakirdirler. Hırsızlık, tehdit a da şiddetin kurbanı olmuş olabilirler. Belki de köle olmak üzere satılıp, bir hayvan muamelesi gördüler. Belki de kullanılmakta olan dul ya da yetim kişiler bunlar.

İnsanlara baskı yapan kişiler, Tanrı'nın öfkeyle gürlemesine neden olurlar. Zayıf kişinin baskı altında olmasına ve kullanılmasına izin vermeyecektir. Bir ulus olarak İsrail'in tarihi, köle olan halkının yakarışlarını duyan ve Firavun'a, "Halkımı bırak!" demesiyle başlamıştır.

Göklerin Egemenliği Uğruna Yaşanan Fakirlik: Fakir olmayı seçtikleri için fakir olan kişiler vardır. Gönüllü olarak tüm dünyasal varlıklarını bırakırlar. Bunlar, ihtiyacı olan kişilere daha fazla rahat sağlayabilmek için saf varoluş düzeyinde yaşayan bu dünyanın Mother Teresalarıdır. Bu tür bir yaşam tarzı her ne kadar Tanrı tarafından kesinlikle buyrulmamışsa da Tanrı'da kesin bir sevinç uyandırmaktadır. Bu tür bir fakirlik asildir. Erdemli amacı gerçekten de dikkate değer.

Bu nedenle, kesinlikle Tanrı'nın yargısı altında olmayan üç farklı fakir insan türü görmekteyiz. Tanrı'nın öfkesini alevlendiren, dördüncüsüdür. Fakirlikleri, kendi günahlarının bir ifadesi ve sonucu olan kişilerdir bu grubu oluşturanlar.

Tembellik Yüzünden Fakirlik: Fakirliğin bu kategorisi Tanrı'nın merhametini uyandırmaz. Tam tersine, Tanrı'nın öfkesi bu gibi kişilere karşı daha da alevlenir. Süleymanın Özdeyişlerindeki sözlere dikkat edin:

*Ey tembel kişi, git, karıncalara bak, onların yaşamından bilgelik öğren.
Başkanları, önderleri ya da yöneticileri olmadığı halde, yazın erzaklarını*

biriktirirler, yiyeceklerini toplarlar biçim mevsiminde. Ne zamana dek yatacaksın ey tembel kişi? Ne zaman kalkacaksın uykundan? "Biraz kestireyim, biraz uyuklayayım, ellerimi kavuşturup şöyle bir uyuyayım" demeye kalmadan, yokluk bir haydut gibi, yoksulluk bir akıncı gibi gelir üserine.

Süleymanın Özdeyişleri 6:6-11

"Biraz kestireyim. Yarın yaparım." Şimdi oyna, sonra çalış'tır tembelin felsefesi. Buna karşılık karınca, kış için yazdan hazırlık yapar. Acı kış geldiğinde tüm ambarları doludur.

Yine, Özdeyişler şöyle söylüyor:

Tembel eller insanı yoksullaştırır, çalışkan eller zengin eder. Akli başında evlat ürünü yazı toplar, hasatta uyuyansa ailesinin yüzkarasıdır.

Süleymanın Özdeyişleri 10:4-5

Eski Antlaşma yazılarının bilgeliği tembelliğe ilişkin sözlerle doludur. Sadece kısa olarak birkaçını belirtelim: "İşini savsaklayan kişi, yıkıcıya kardeştir" (Sül. Mes. 18:9). "Tembel sahana daldırdığı elini ağzına bile götürmek istemez" (Sül. Mes. 19:24). "Tembelin isteği onu ölüme götürür, çünkü elleri çalışmaktan kaçınır" (Sül. Mes. 21:25). "Tembel der ki, 'Dışarıda aslan var, sokağa çıkarsam beni parçalar'" (Sül. Mes. 22:14). "Haylazlıkla dam çöker; ve ellerin gevşekliğiyle evin içine yağmur damlar" (Vaiz 10:18).

Bu gibi sözler Eski Antlaşma'yla sınırlı değildir. Tembelliğe ilişkin aynı olumsuz yargı Yeni Ahit'te de karşımıza çıkmaktadır. Emanet para benzetmesindeki efendi, hiçbir kar getirmeyen kölesiyle çok sert konuşmaktadır: "Kötü ve tembel köle! Ekmediğim yerden biçtiğimi, harman savurmadığım yerden devşirdiğimi biliyordun ha?" (Matta 25:26).

Belki de tüm Kutsal Yazılarda tembel insana karşı yapılan en büyük suçlama Pavlus'un Selaniklilere yazdığı ikinci mektupta bulunmaktadır:

Hatta sizinle birlikteyken size şu buyruğu vermiştik: "Çalışmak istemeyen, yemek de yemesin!" Çünkü aranızda bazılarının boş gezdiğini duyuyoruz. Bunlar hiçbir iş yapmıyor, başkalarının işine karışıp duruyorlarmış.

2. Selanikliler 3:10-11

"İş yoksa, aş da yok" tu elçinin emri. Çalışmayan kişileri Pavlus, başkalarının

işine karışanlar olarak adlandırıyor.

Yalancılar için kullanılan ilginç bir terim. (Belki daha güncel bir ifade olarak kaldırım mühendisi kullanılabilirdi.) Çalışmayı reddedenler halen bir işle meşgullerdi. Meşgul oldukları iş "orda burda takılarak" dedikodu yapmaktı. Yaptıkları iş, üretken bir iş değildi.

İŞKOLİK

İşkolik terimi kültürümüzde birbirinden oldukça farklı iki anlamda kullanılmaktadır. Genel kullanımına göre işkolik bir kişi, durmadan çalışan ve meşguliyetinin içinde sosyal etkinliklere ya da bunun gibi şeylere çok az zaman ayıran kişidir.

Ancak bu terimin kullanıldığı bir ikinci anlam vardır. Psikologlar tarafından teknik anlamda kullanılır. Burdaki *işkolik* terimi, üretken olmayan ama başkalarının işine karışan ve az ya da hiç gerçek iş ortaya koymayan kişi için kullanılır. Sahte iş görüntüsü yaratmak için çalışır.

Üniversitede sınıfımda bir çocuk vardı. Çalışma açısından oldukça disiplinli biri gibi gözüküyordu. Sınıfta olmadığı her an, masasının başında ders çalışıyordu. Öğrenci merkezine boş ziyaretlerde bulunmuyor, yurt partilerine de katılmıyordu. Onun için oyun yoktu.

Fakat imtihan zamanı geldiğinde, hep çok düşük notlar alıyordu. Bazen kaldığı da oluyordu. O kadar disiplinli çalışmanın, böylesine az sonuç vermesi beni şaşırtıyordu. Bir akşam arkadaşım "çalışırken" onu seyretme fırsatım oldu. Masasının başına oturmuş, başını elleriyle destekleyerek, önündeki kitaba bakıyordu. Gözleri donmuş gibiydi. Önündeki sayfaya bir kaç dakika boyunca boş boş bakmasını seyrettim. Tek bir sayfa bile çevirmedi. Masa başındaydı. Gözleri kitabın üstündeydi ama aklı bariz başka bir yerdeydi. Gözleri açık uyuyan bir adama bakıyorum zannettim.

Hasta işkolik, yoğun bir çalışma içindeymiş görünümü vermeye bayılır. Çoğu zaman ofise ilk gelip, son gidendir. Işığı bütün gece açıktır. Gittiği her yere ağır bir çanta taşır. Çoğu zaman ofisteki bölücü etkendir. Çalışma arkadaşlarını hataları yüzünden eleştirmeye bayılır. Suçu başkalarına atarak kendi hatalarını kapamaya çalışır. Her zaman meşgul gözükür ama en önemli karakteristik özelliği asla birşey üretmemesidir. Ya hiçbir şeyle ya da önemsiz bir şeyle meşguldür. Onu işi, üretken çalışmanın bir kopyasıdır.

Burada dikkatli olmalıyız. Üretken olmayan işkolik, üretken ve çalışkan kişilere ait birçok karakteristik özelliğide sergiler. Bir kişi işe erken gelip, geç gidiyor

diye o kişi üretken değildir.

Sahte olan, gerçeği, üretim ve sorumluluk yüklenme alanlarında taklit edemez. Yalancı işçi meşgul gözükür fakat üretimsizlik ve kronik olarak işi başkasına verme gibi iki ölümcül hata ile belirlenebilir. Başkalarını eleştirmesi, kendi hatalarını örtmeye çalışmasından ileri gelir. Bu gibi işkolik, maske altına gizlenmiş bir tembeldir. İşkolik kişi çoğu zaman iş arkadaşlarını, hatta kendini bile kandırabilir. Fakat tembelliklerini örtmeye çalışan üretken olmayan işçilerden hoşnut olmayan Tanrı'yı kandıramaz.

Birçok Hıristiyan, her zaman meşgul görünmesi gerektiği düşüncesiyle büyür. Sosyologlar ve tarihçiler uzun yıllar boyunca bu sözde Protestan iş ahlakını tartışmışlardır fakat Kuzey Avrupa ve Amerika'daki Protestanların çok abartılı bir iş anlayışı olduğu konusunda genel bir fikir birliğine varmışlardır. Onu lanet olarak görmek bir yana dursun, çoğumuz çalışmayı hayatın yüce amacı olarak görmeyi öğretildik. Sorun şu ki, böyle bir düşünüşün hüküm sürdüğü yerde tembel ve üretken olmayan insanlar olacaktır. Tabi böyle bir izlenim bırakmak istemedikleri için üzerlerini kapamaya çalışırlar. Bu insanlar yalnızca üretken olmayan yaşantılarıyla değil, fakat sürekli devam eden kandırma mekanizmalarıyla kendilerine (ve diğerlerine) yük olurlar.

ÇALIŞAN ADAMIN TATLI UYKUSU

Çalışmamız gerektiği Tanrısal bir buyruktur. *Çalışıp* tembel olmamak ise ahlaki bir meseledir. *Nerede* çalıştığımız ise bilgelik meselesidir. Erdemli kişi çalışan kişidir. Bilge kişi ise motive edilmiş yeteneklerini yaptığı işle kaynaştıran kişidir.

Tabi ki, yeteneklerimize mükemmel olarak uyan bir işi her zaman bulmak mümkün değildir. Ancak kendimizi olabildiğince iyi tanıyıp, kendimizde gördüğümüz özelliklerle mümkün olduğu kadar uyuşan bir iş bulmaya çalışmak suçluluk ve stresin büyük bir bölümünü ortadan kaldıracaktır. Yaptığımız işe uygun olmadığımızı düşündüğümüz zamanlarda bile, yaptığımız işi iyi yapmamız gerektiğini söyleyen buyruk geçerlidir. Tanrı bizlerin, meziyet ve ihtiyaçlarımıza mükemmel olarak uyan işlerde çalıştığını görmekten hoşnut olur ancak içinde bulunduğumuz her koşulda adanmışlıkla çalıştığımızı gördüğünde de aynı derecede hoşnut olmaktadır.

Kutsal Kitap bizlere çalışan kişinin uykusunun tatlı olduğunu söylemektedir (Vaiz 5:12). Üretken iş yorucu olabilir fakat aynı zamanda da oldukça tatmin edicidir. Kaygı ve stresle kesilmeyen, deliksiz bir uyku getirir beraberinde.

Huzursuz uyku, çoğu zaman ihmal ettiğimiz sorumluluklardan duyduğumuz suçluluktan kaynaklanır. Yarım ya da hiç yapılmamış biçimde bıraktığımız işin fazlalığı oranında içimizdeki huzursuzluk da büyür. Çok ciddi derecede dönem dönem bunalım geçiren bir kadın tanıyordum. Bir psikoloğun denetimi altındaydı. Sonuçta, kadının geçirdiği depresyon dönemlerinin çamaşır sepetindeki ütülenmemiş çamaşırların fazlalığıyla direk ilişkili olduğu görülmüştü. Ütü yapmaktan nefret ediyordu ve ailesi de yıka-ve-giy türden giysiler giymiyordu. Sepetteki çamaşırlar yükseldikçe, kadının huzursuzluğuda yükseliyor ve sonunda depresyona varan bir seviyeye ulaşıyordu.

Bunu anlayabiliyorum. Her ne kadar daha bir psikoloğun gözetimi altına girmemiş olsam da, cevaplanmamış mektuplarıma karşı aynı huzursuzluğu hissediyorum. Mektuplarım biriktikçe kendimi daha kötü hissediyorum. Yaşamımda beni bunaltan bir suçluluğa sebep olan tembelliktir bu.

Bir zamanlar bir ekonomi profesörüm vardı. Adam, bir dönem boyunca masasının üstüne çıkıp, en çok sevdiği ekonomi prensibini avazı çıktığı kadar bağırarak söyledi: "Çalışmak zorundasın!" Dikkattimizi çekmeyi başarmıştı. Öğretim tarzı biraz alışılmadık olabilirdi fakat tek bir cümleyle Tanrı Yasası'nın ruhunu aktarabilmişti. Çalışmak bizim sorumluluğumuzdur. Tanrısal görevimizdir. Her birimizin yapması gereken bir iş vardır.

Kulağa bunca hoş gelen İsa'nın şu sözlerinden başka söz düşünemiyorum: "Aferin! İyi ve güvenilir köle!" Bir gün bu sözleri duymayı arzuluyorum. Hepimizin bunu istediğinden eminim. Ancak Mesih'ten böylesine bir övgü almak istiyorsak şu anda çalışmalı ve bizleri yapmaya çağırdığı işi yapmalıyız. Böyle yaparak O'nu hoşnut ederiz.

13. YALANCILIK GÜNAHI

"Bütün insanlar yalancı" der Mezmurlar 116:11. Aynı gerçek, tüm insanlığa yapılan elçisel suçlamada da yankılanmaktadır. Pavlus şöyle diyor: "Her insan yalancı olsa da, Tanrı'nın doğru olduğu bilinmelidir" (Romalılar 3:4).

Yalancılık bizlerin ciddi bir sorunudur. Konuşmalarımız, davranışlarımız ve ilişkilerimizde gerçeği saptırırız. Birbirimize, Tanrı'ya ve kendimize yalan söyleriz. Bu soruna insanlık tarihinin en başlarında rastlarız. Kaydedilmiş ilk yalan, Aden'de yılan tarafından söylenmiştir. İblis Şeytan'a, "Ölmezsin" dediğinde, yalan söylüyordu. Yalan söylemek Şeytan'ın doğasıdır. İsa Şeytan'ı şöyle tanımlar:

Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır.

Yuhanna 8:44

Tanrı ile Şeytan arasındaki çatışma gerçek üzerinde odaklanmıştır. Tanrı, her gerçeğin kaynağıdır; Şeytan ise yalanın babası. Mesih ile Mesih karşıtı arasındaki merkezi olay da gerçek olgusudur. Mesih karşıtını tanımlayan "anti"[\[4\]](#) ön eki "karşısında" ya da "yerinde" anlamına gelebilir. Mesih karşıtı, Mesih'e karşı savaşıyor. En birinci amacı Mesih'in yerini almaktır. O yalancı bir kopya, gerçeğini sahtesiyle değiştirmek isteyen bir sahtekardır. Mesih karşıtı sahte Mesih'tir. Tek kelimeyle, yalancıdır. Olmadığı birşeymiş gibi davranmaya çalışıyor.

Mesih karşıtı, en büyük ikiyüzlüdür. Büyük bir kandırmaca içindedir. Yalan işaretler ve harikalar yaratır. Onunla ilgili herşey sahtedir. Amacı gerçeği küçültmek, gerçeği gözden uzaklaştırmaktır. Şeytan kendine ışık meleği süsü verdiği gibi Mesih karşıtı da Mesih olarak tanınmaya çalışır.

Mesih karşıtı gücünü, bizlerin gerçeğe ilişkin tavrımızdan alır. Yalanı seven insanlara çekici gelen türden yalanlar üzerine kurar krallığını. İsa'nın bu çarpıcı karşılaştırmasını hatırlayacağız: "Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir" (Yuhanna 18:37).

Gerçekten yana olmak Mesih'in sesini işitmektir. Mesih, gerçeğin beden almış şeklidir. Karanlık ve ışık, Mesih ve Mesih karşıtı arasındaki savaş, gerçek ile yalan arasındaki savaştır.

Tembellik konusunda Kutsal Kitabın neler dediğine kısaca bakmıştık. Şimdi de aynısını yalancılık için yapalım. Aşağıdakiler, Kutsal Kitabın bu konu üzerinde söylediklerinden kısa alıntılardır:

Rab'bin nefret ettiği altı şey, iğrendiği yedi şey vardır: Gururlu gözler, yalancı dil (Sül. Mes. 6:16-17). Rab yalancı dudaklardan iğrenir, ama gerçeğe uyanlardan hoşnut kalır (Sül. Mes. 12:22). Doğru kişi yalandan nefret eder, kötünün sözleriye iğrençtir (Sül. Mes. 13:5). Yoksul olmak yalancı olmaktan yeğdir (Sül. Mes. 19:22). Bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur (Esinleme 21:8).

BAŞKALARINA YALAN SÖYLEMEK

Yalan söylediğimizde bunu çoğu zaman başkalarına karşı yaparız. Bir kaç nedenden ötürü yalan söyleriz. Dikkat etmeliyiz ki yalancılık, guru ve tembellik günahlarıyla çok yakından ilişkilidir. Başkalarına yalan söyleriz çünkü gerçeğin sahip olduğumuz ünü zedeleyeceğinden korkarız. Hakkımızdaki gerçeğin başkaları tarafından öğrenileceğini gururumuz kaldıramadığı zaman yalan söyleriz. Cezalandırılmaktan kaçmak, suçumuzu kapamak için yalan söyleriz.

Aynı zamanda tembelliğimizi gizlemek için de yalan söyleriz. En yaygın yalan söyleme çeşitlerinden biri ise kopya çekmektir. Yetersiz derecedeki hazırlığımızı örtmek için kopya çekeriz. Bir sınav için yeterince düzenli çalışmamışsak, düzenli bir çalışmanın yerini alacak kopyaya başvururuz. Yakalanmamışsak aldığımız not, anlamsız, yalan bir nottur. Eğer o sınav çok rekabetli bir sınav ise durum gerçekten çok üzücü olur. Çünkü kopya çekmemiz, bir tür hırsızlığa dönüşür çünkü bizim yalan yere kazandığımız başarıdan ötürü diğerleri cezalandırılır.

Bir turnuvada hile yapan bir golfçü, hilekarlığın kurbanı olmuş diğer oyuncularını soymuş olur. Böylece hile yaparak hem gerçeği katletmiş oluruz hem de diğer insanları.

Üniversitedeyken benim de karıştığım bir olayı utançla anlatmak istiyorum. Grekçede son derece zorlanan bir arkadaşım vardı. Her imtahandan önce buluşurduk ve ona hazırlanması için yardım ederdim. Final imtihanına geldiğimiz aşamada zar zor geçebilecek düzeydeydi. Final sırasında profesör bizleri kendi "onurumuza" bırakıp, sınıftan çıktı. Pek de onurlu davranmadık.

Arkadaşım yanıma oturuyordu. Sınav ilerledikçe heyecanı arttı. Kağıdına bakmak için kafasını çevirmeye başladı. Ona yardım ettim. İyi görebilmesi için kağıdımı onun olduğu tarafa doğru kaydurdum. Açıkça bu suça gönüllü olarak

ortaklık ediyordum.

Sınav sonuçları professorün odasının kapısında asıldığında iki kişinin notunun yazılmadığı açıkça gözüküyordu. Benim ve arkadaşımın isminin yanında bir yıldız ve bir "professörü gör" şeklinde bir not vardı. Professorün kapısını çalarken kalbin yerinden fırlayacak gibiydi.

Professor beni odasına aldı. Her öğrencinin her soruya verdiği cevabın şemasını çıkarttığını gördüğümde iğrençlik derecesinde şaşırıyordum. Şema, bir kaç soruda iki ama yalnız iki kişinin aynı hataları yaptığını gösteriyordu. Kanıtlar inkar edilmezdi. Professor üzgün bir ifadeyle bana bakıp şöyle dedi, "Tek bir sorum var." "Evet efendim?" diye cevap verdim. "Kağıdındaki cevaplar kendi cevapların mı?" "Evet, ama" diye söze başlayıp durumdaki payımı itiraf ederken sözümü yarıda kesti.

"Duymak istemiyorum" dedi professor. "Bilmek istediğim tek şey, cevaplarının kendinin olup olmadığı?" Tekrar, "evet" dedim ve hemen bana gidebileceğimi söyledim.

Anlamadığım fakat bugüne dek bile halen minnettar olduğum sebeplerden ötürü professor bana hiçbir ceza vermemişti. Merhamet etmişti. Fakat arkadaşım için durum o kadar da iyi değildi. Tüm ders için genel not olarak bir F almıştı. Sonuçlar onun için akademik ve yıkımdı.

Her ikimiz de kopya çektik. Yardımım sadece arkadaşımın paniğine duyduğum acımadan kaynaklanmıştı. Onun başarısı benim için önemliydi çünkü onu ben çalıştırıyordum. Onun için olduğu kadar kendim için de kopya çekiyordum. Her iki açıdan da ikimiz de yalan söylemiştik. O günden itibaren ne şekilde olursa olsun imtahanlarda kopya çekmemeye karar verdim.

Kopya çekme ayartmalarına karşı da hassaslaşmıştım. Daha sonraları bir kilisede gençlik grubunun sorumluluğunu üstlenmiştim. Sınıfımda yaklaşık otuz kişi vardı. Bir keresinde onlara şöyle dedim, "Tamam herkes dürüstçe söylesin. Sınavlarda kaçınız hiç kopya çekti?"

Aldığım yanıt beni şok etmişti. Odadaki her el kalkmıştı. Hepsinin yapmış olduğu mu yoksa bunu itiraf etmedeki istekliliklerinin mi beni daha çok şok ettiğini hatırlamıyorum.

Daha sonra *neden* kopya çektikleri konusunda uzun bir konuşmaya başladık. Verdikleri cevaplar arasında: "Ailem iyi notlar almam için bana çok baskı yapıyorlar," "Diğer herkes kopya çekiyor, ancak böyle onlarla yarışabiliyorum." "Aptal gözükmek istemiyorum." "Sınavlar adil değil."

Konuşarak sorunu çözümledik. Grup olarak, alışkanlıklarımızı değiştirmeye karar verdik. Bir dönem boyunca her hafta onlara şöyle sordum: "Bu hafta kopya çektiniz mi?" Bazıları kopyayı hemen bırakmıştı. Fakat bazıları ise çok derin bir mücadele içindelerdi. Aralarında yeni bir dayanışma doğmuştu ve birbirlerini dürüst olmaya teşvik ediyorlardı.

Diğerlerine söylediğimiz yalanların tümü gurur ve tembelliğimizle ilişkili değildir. Bazıları haksız kazanç arzumuzla ilgilidir. Satıcılar, örneğin, normal şartlarda doğruyu söylemelerinin beklendiğini unuturlar. Örneğin, bir iş anlaşmasında alıcıya gerçek söylenmelidir. Satıcılar bir tür "Alan dikkat etsin" mentalitesi arkasına saklanamaz. Eğer arabamın bir yerinde sorun varsa, arabamı satarken bu problemi tüm açıklığıyla ortaya koymalıyım. Satılan şeyi bilerek olduğundan farklı gösterip, satmak sahtekarlıktır. Alıcıya gerçeğin söylenmesi gerekir.

Amerika'da daha yeni çıkan bir yasayla kiracılıkta ve reklamcılıkta doğruluk şart kaşuldu. Kiralayan kişilerin artık ek masrafları gizleyeme hakkı olmayacak. Reklam verenler ise artık ürünleri hakkında gerçek dışı tanıtım yaptıklarında suçlu olacaklar. Kiralarken, reklam yaparken ya da satarken yalan söylemek hiç de küçük çapta olmayan bir hırsızlığa karışmak demektir.

BAŞKALARI HAKKINDA YALAN SÖYLEMEK

Başkalarına yalan söylemek başka birşey, başkaları *hakkında* yalan söylemek ise çok başka bir şeydir. Burada işin içinde iftira vardır. Başkaları hakkında yalan söylemek onların büyük zarar görmesine sebep olmaktadır. İblis'in kendisi iftiranın ustasıdır. Öğrencilerini dedikodu yapmaya, arkadan konuşmaya ve iftira atmaya teşvik eder. Bir insanın iyi ismini çalmak, sahip olduğu bir şeyi çalmaktan daha zarar verici olabilir.

Tanrı, diğerlerine karşı yalan söylemek ve iftira atmak konusuna öylesine önem vermektedir ki, On Emir'de buna da bir yer vermiştir: "Komuşuna karşı yalan şahadet etmeyeceksin" (Çıkış 20:16).

Bu yasak, sadece bir kişiyi mahkemede yalan yere suçlamaktan daha fazlasını kapsamaktadır. Gerçeği ve yalnızca gerçeği söyleme sorumluluğu İsrail'de ciddiye alınırdı. Bir mahkemede yalan söylendiği ortaya çıktığı takdirde bunun cezası ölüme kadar uzanabiliyordu.

Mahkemeler görgü tanıkların doğru söylediğinden emin olamazlarsa, bir ülkede adalet sağlanamaz. Ancak daha güncel düzeyde, başkasına zarar verici iftira şeklini alabilir. "İftira etmek" kelimesinin anlamını ve etkisini kısaca

inceleyelim. Birisine iftira atmak, o kişi hakkında yalan Şeyler, o kişiyi inciten yalanlar sylenektir. İftira atmak, haksız yere suçlamaktır. Her birimiz iftiranın verdiği acıyı tatmışızdır. İşlemekten suçlu olduğumuz günahların acısını çekmek başka bir Şey, yapmadığımız bir Şey için cezalandırılmak çok daha başka bir Şeydir. Yalan yere suçlanmanın verdiği acıdan kimse hoşlanmaz.

İsa, tüm hizmeti boyunca iftiranın kurbanıydı. Ölüm ıstırabında iken bile sözlü aşağılanmaya maruz kalmıştı. Çarmıha gerildiğinde onunla birlikte idam edilen iki hırsızın yaptığı tartışmanın konusu olmuştu. "Çarmıhta asılı duran suçlulardan biri O'na, 'Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!' diye küfür etti" (Luka 23:39).

İsa, gerçektende Mesih'ti. Bu konuda hiçbir soru işareti, hiçbir "eğer" yoktu. Burada Kendisine karşı, O'nu aşağılamak için yapılan suçlama ilginç bir Şekilde gerçektir. Birinci hırsızın aşağılması İsa'ya iftira atmak amacılıydı. İkincisinin verdiği yanıt ise dikkate değer:

"Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı. " 'Sende Tanrı korkusu da mı yok?' diye karşılık verdi. 'Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır." Luka 23:40-41

Burada, ikinci hırsız kendisine verilen cezanın adil olduğunu kabul etmiştir. Suçlu olduğu Şeylerden ötürü çarmıha geriliyordu. Diğer hırsız da suçluydu. Adil olanı, *hakkettiklerini* alıyorlardı. Ancak İsa, kendisine yapılan suçlamalar karşısında masumdu. Yalan yere suçlanmanın kurbanıydı. Kurtuluş tarihinin merkez noktası Çarmıh, tanrısal kefarettin açasından, kurluşun en kritik anıydı. Ancak insansal açından, gelmiş geçmiş en vahşi adaletsizlik örneğiydi. İnsanlık tarihinin en büyük iftirasıydı. Roma adaleti, masum olan Tanrı Oğlu'nu ölüme layık görmüştü. Yahudiler, Tanrı'nın seçilmiş halkı, Mesih'i bekleyen o insanlar, suçsuz bir adamı Romalılar'a teslim etmişlerdi.

İkinci hırsız buna rağmen herşeyi düzeltmiştir. "Bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır." Bu sözlerle hırsız, Roma temsilcisi Pilatus'un yargısını tekrarlamaktaydı, "O'nda hiçbir suç bulmadım" (Luka 23:14). Ancak bu sözleriyle İsa'yı aklamasına rağmen Pilatus, öfkeli kalabalığa teslim olarak iftira dolu suçlamaların cezalarının uygulanmasına izin verdi. Adaletin Romalı bekçisi olan Piltus, öfkeli bir çeteyi memnun etmek için adaletin yüzüne tükrmüştür.

İkinci hırsız ne kadar günahlı yaşamış olsa da, son nefesini gerçek için savaşmaya harcadı. Dudaklarında adalet tanıklığı ve merhamet için yakarışla ölmüştü: "Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an" (Luka 23:42).

İsa, güvenilirliğinin böylesine bir adam tarafından savunulduğunu duyduğunda açıkça etkilenmişti. Hırsıza, lütfü vaadiyle cevap vermekte geç kalmadı: "Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" (Luka 23:43).

Hırsızın halen İsa'yla birlikte cennette olduğuna inanıyorum. Ancak Şeytan orada değil. Mesih'in egemenliğinde iftiraya yer yoktur.

İftiranın, zarar verici bir yalan olduğu görüşündeyim çünkü iftira, Şeytanın Tanrı halkına karşı savaşmada kullandığı en baş silahlardan biridir. Bir kişiye iftira atmak, o kişinin ününe zarar vermektir. Ünümüz, "iyi ismimiz" bizlerin hayatları için çok önemlidir. Hayat kötü bir ün olmaksızın yaşanmak için bile yeterince zordur.

İYİ BİR AMAÇ UĞRUNA YALAN SÖYLEMEK

Yakup, kardeşi Esav'ın evlatlık hakkını çalarak haksız yere kardeşinin yerini alan bir kişiydi. Bu hırsızlık, kandırma yoluyla gerçekleşti. İshak yaşlandığında ve gözleri artık göremez hale geldiğinde Yakup, oğlak derisinden yapılan giysileri giyerek kendisini kıllı kardeşi Esav gibi gösterdi ve kendisini bereketlemesi için babası İshakı kandırdı. Tüm bunlar İshak'ın karısı Rebeka'nın yardımıyla gerçekleşti. Yalanın Anasıydı o:

Ve şimdi, oğlum, sana emrettiğime göre sözümü dinle. Şimdi sürüye git, ve oradan bana keçilerden iki iyi oğlak al; ve onları baban için sevdiği gibi lezzetli yemek yapacağım; ve yemesi için babana götüreceksin, ta ki, o, ölümünden önce seni mübarek kılsın. Tekvin 27:8-10

Rebeka'nın Tanrı'nın iradesini gerçekleştirdiği savunulabilir. Tanrı, büyüğünün küçüğüne kulluk edeceğini söylemişti. Yakup, bir vaat çocuğuydu. Rebeka sadece Tanrı'nın kadir iradesinin kararlaştırdığı şeyin gerçekleştiğinden emin olmak istiyordu.

Fakat Tanrı, Kendi kutsal iradesini gerçekleştirmek için insanların günah işlemelerini gerektirmez. Günah üzerinde kadirdir fakat günahın yazarı değildir. İradesini Yahuda aracılığıyla gerçekleştirdi ancak bunu yapmış olması Yahuda'yı günahından özgür kılmadı. Yusuf'un kardeşleri örneğinde olduğu gibi, onlar planlarını kötü amaçla yapmışlardı fakat Tanrı onu iyilik için kullandı. Bu nedenle Rebeka halen günahından sorumludur. Bu kadının günahı sonsuz bir acılık, Esav ve Yakub'un soyları arasında bitmek tükenmek bilmeyen bir nefret uyandırmıştır. Bugün Filistin'deki kanlı düşmanlığın bir bölümününün bu kadının ahlaksız yalanından kaynaklandığını bile söyleyebiliriz.

Peki fahişe Rahav'ın yalanına ne demeli? İbraniler 11'de Rahav kahramanlar kitabına geçmiştir:

Fahişe Rahav, imanı sayesinde casusları dostça karşıladığı için imansızlarla birlikte öldürülmedi. İbraniler 11:31

Yeşu 2. Bölümde Rahav'ın casusların ardından gelen adamları nasıl kandırdığını okumaktayız:

Ve kadın iki adamı aldı, ve onları gizledi; ve dedi: Evet, bana o adamlar geldiler, fakat nereden olduklarını bilmiyordum; ve vaki oldu ki, karanlık basınca kapılar kapanmak üzere iken o adamlar çıktılar, o adamlar nereye gittiler bilmiyorum; hemen arkalarından kovalayın. Yeşu 2:4-5

Bu düpedüz bir yalanın kaydıdır. Öyleyse tartışılması gereken konu şudur: Rahav, yalanı yüzünden ya da yalanına rağmen mi Tanrı tarafından mubarek kılındı? Bazıları yalanına rağmen mubarek kılındığını savunarak Rahav'ı Rebeka'yla aynı kategoriye koyarlar. Bu görüş, yalan söylemenin *her zaman* yanlış olduğunu savunur.

Diğer taraftan ise *gerçeğin söylenmesi şart olduğunda* gerçeği söylemek gibi bir prensip bulunmaktadır. Bu görüş ise, gerçeğin söylenmesinin her zaman şart olmadığını söyler.

Bir örnek vereyim. Hollanda'da yaşadığım yıllarda İkinci Dünya Savaşı sırasında beş yıl boyunca Nazi yönetimi altında yaşayan bir kadının evinde kaldım. O zamanlar Nazi mücadelesi için yapılan projelerde ve kamplarda çalışmak üzere Hollandalı erkek çocuklarını yakalayıp buralara göndermek Almanların politikasıydı. Bu kadın küçük oğlunu saklamak için parkelerin altında bir yer kazadı. Bu küçük bölmeye havalandırma sistemi kurdu ve yiyecek depoladı.

Bir gün Naziler bu kadının bulunduğu köyü ararlarken kadın oğlunu bu bölmeyle sakladı. Kapıyı bile çalmadan Naziler silahlarıyla eve girdiler. Yatak odasına gidip oğlan kıyafetleri bulmak için dolapları aradılar. Sıcak olup olmadığı görmek için yatakları kontrol ettiler. Sonunda oturma odasına geri dönüp, tam olarak çocuğun saklandığı bölmenin üzerinde durdular. Askerlerden biri kadına şöyle dedi: "Burada bir erkek çocuğu saklıyor musun?"

Bu kadının ahlaki sorumluluğu nedir? "Evet, yerin altında bir tane var" mı demeliydi? Zannetmiyorum. Burada yalan söylemek için ahlaki hakkı vardı. Nazilerin gerçeği bilmeye hakkı yoktu. "Hayır, burada çocuk yok" diye cevap verdi. Bunun üzerine askerler kadının vereceği tepkiyi görmek için aynı zamanda ona bakarak silahlarıyla yeri taramaya başladılar. Kadın dıştan hiçbir tepki

göstermezken, içi inanılmaz bir korku ve terörle dolmuştu.

Sonunda askerler evden ayrıldılar. Panik içindeki anne çocuğunu sakladığı yere koştu. Oğlu hiçbir yara almadan tehlikeyi atlattı. Kadının askerleri kandırması, oğlunun hayatını kurtarmıştı.

Değerli eşyalarımızı nerede sakladığımızı hırsızlara söylemek zorunda değiliz. Askerler, bölüklerinin nerde olduklarını söylemek zorunda değildirler. Gerçek, gerçeği hak edenlere söylenmelidir. Gerçeği hakketmeyen kişilere gerçeği söylediğimizde Tanrı'yı hoşnut etmiyoruz.

KENDİMİZE YALAN SÖYLEMEK

Hayatta yapması en zor olan şeylerden biri kendimiz hakkındaki gerçeği kendimize söylemektir. İlk bakışta bunun zor olabilmesi imkansız gibi gözükür. Bizim hakkımızda bizden başka kim daha fazla şey bilebilir ki?

Buna rağmen, kendimiz hakkında iyi bir fikre sahip olmasını istediğimiz tek kişi de yine kendimizdir. Kişiliğimizin karanlık yüzünü tüm çıplaklığıyla kabul etmek en fazla acı veren şeydir. Çoğu zaman, kendimiz hakkındaki gerçekle yüzleşip, bunu kabul etmek için tanrısal gücün doğa üstü işleyişi ve kendimiz hakkındaki gerçeği gösterişinden başka hiçbir şey bunu başaramaz. Aslında, Kutsal Ruh'un kendimiz hakkındaki tüm gerçeği bir anda olduğu gibi bizlere göstermediği için çok şanslıyız. Böylesine bir gerçeğe kim dayanabilir ki? Tanrı'nın kutsallığına bir an bakması, İşıya'nın kendini lanetlemesine neden olmuştu. Tanrı kendilerini oldukları gibi görmelerine izin verdiğinde Eyüp ve Habakkuk neredeyse yok oluyordular.

Bizler kendimize de yalan söyleriz. Hareketlerimiz olabilecek en iyi şeylerin ışığı altında değerlendiririz. Başkalarını katı bir şekilde yargılayıp, kendimize bahane uydurmakta hiç gecikmeyiz. Bahane bulma sanatının ustalarıyız.

Hepimiz Davud'u hatırlıyoruz. Rab'bin yüreğine göre bir adamdı. Matşeba'yla günaha düştüğünde kendi suçunu kendisinden gizlemek için tüm kurnazlığını kullandı. Batşeba'nın kocası Uriya'yı savaşın en ön cephesine göndererek suçunu dolaylı yoldan adam öldürmeyi ekledi.

Batşeba'yı kendine eş olarak aldıktan sonra Natan peygamber tarafından azarlanmıştı. Natan, krala görünürde zararsız bir benzetmeyle yaklaştı:

"Ve Rab Natanı Davuda gönderdi. Ve yanına gelip olma dedi: Bir şehirde biri zengin ve öbürü fakir iki adam vardı. Zengin adamın pek çok koyunları sığırları vardı; ve fakir adamın satın almış ve beslemiş olduğu küçük bir dişi kuzudan

başka bir şeyi yoktu; ve kuzu onun yanında kendisiyle ve çocuklarıyla beraber büyümüştü; ve lokmasından yer tasından içerdi, ve koynunda yatarı, ve kendi kızı gibi idi. Ve zengin adama bir yolcu geldi, ve kendisine gelen yolcuya hazırlamak için kendi koyunlarından ve kendi sığırlarından almaya kıyamadı, fakat fakir adamın kuzusunu aldı, ve yanına gelen adam için onu hazırladı." 2. Samuel 12:1-4

Peygamberin ağzından çıkan bu hikayeyi duyduğunda Davudun öfkesi alevlendi. Bölüm şöyle devam ediyor:

"Ve o adama karşı Davudun öfkesi çok alevlenip Natan'a dedi: Hay olan Rabbin hakkı için bunu yapan adam ölüm oğludur, ve bu şeyi yaptığı ve acımadığı için kuzuyu dört kat ödeyecektir." 2. Samuel 12:5-6

Bundan sonra Natan, kendi canı pahasına, ölümcül sözleriyle krala şu sözlerle bağırdı: "O adam sensin!"

Davud mahvolmuştu. Tövbesi de suçu kadar şiddetliydi. Yastığını göz yaşlarıyla sırsıklam yapmıştı. Yaralı vicdanıyla ellibirinci Mezmurun ölümsüz satırlarını kaleme aldı. Ancak Davud kendi suçu direk olarak görememişti. Natan peygamber, Davud'un yüzüne bir ayna tutup, günahı gizleyerek gösterdiğinde görebildi. Başka bir adamın suçunu anlatan bir hikayeye gizlendiğinde açıkça bu günahı görebildi. Ancak buna rağmen Natan peygamber parmağını Davud'a doğrultana dek Davud bu hikayeyi kendisine uygulamadı.

Davut yalnız değildi. Kendini kandırmaya meğilli olmasında Davut aslında gördüğünüz "Herkes"dir.

TANRI'YA YALAN SÖYLEMEK

Başkalarına ve kendimize yalan söyleriz. Ancak Tanrı'ya karşı yalan söylediğimizde günahımız sonsuz bir boyuta ulaşır. Tanrı'ya karşı yalan söylemek küstahlık olduğu kadar aptalcadır da. O'nu kandırabileceğimizi düşünmek ahmaklıktır. Yüreğimizdeki her gizli düşünce tüm çıplaklığıyla O'nun önündedir. O'nun herşeyi delip geçen bakışlarından suçumuzu saklamak için hiç bir dağ yeterince büyük değildir.

Tanrı'ya birçok farklı şekilde yalan söyleyebiliriz. Aden'den beri Tanrı'dan gizlenerek utancımızı saklamaya çalıştık. Bizler O'nun gerçeğini ihlal etmekteyiz. O'nunla olan antlaşmamızı bozmaktayız. Tanrı karşısında yemin etmek ve sonra onu bozmak, O'na karşı yalan söylemektir.

Kutsal Yazılar'da Tanrı'ya karşı yalan söyleme konusunda karşımıza çıkan en

belirgin bölüm Hananya ve Safira'nın örneğidir:

"Hananya adında bir adam, karısı Safira'nın onayıyla bir mülk sattı, paranın bir kısmını kendine saklayarak gerisini getirip elçilerin buyruğuna verdi. Karısının da olup bitenlerden haberi vardı.

Petrus ona, 'Hananya, nasıl oldu da Şeytan'a uydun, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip tarlanın parasına bir kısmını kendine sakladın?' dedi. 'Tarla satılmadan önce sana ait değil miydi? Sen onu sattıktan sonra da parayı dilediğin gibi kullanamaz mıydın? Neden yüreğinden böyle bir düzen kurdun? Sen insanlara değil Tanrı'ya yalan söylemiş oldun.'

Hananya bu sözleri işitince yere yıkılıp can verdi. Olanları duyan herkesi büyük bir korku sardı." Elçilerin İşleri 5:1-4

Suçu Petrus tarafından kendisine söylenir söylenmez Hananya son nefesini verdi. Bir kaç dakika sonra karısında ölümünde kendisine katıldı. Tanrı'nın yargısı çabuk ve kesindi. Yalancılığa göz yummayı reddetti.

Elçilerin İşleri, Hananya ve Safira üzerine gelen yargı yüzünden "İnanlılar topluluğunun tümünü büyük bir korku" sardığını söyler (Elçilerin İşleri 5:11).

Hananya ve Safira'nın günahı, tüm varlıklarını satmayı reddetmeleri değildi. Bu, kilisenin tümü için şart koşulan bir şey değildir. Onların günahı, yalan söylemektir. Tanrı'ya bir yemin etmişler fakat tutmamışlardır.

Kiliseyi saran o sağlıklı korku, o günden bu yana uçup gitmiştir. Günümüz kilisesinde, madden vermek üzere edilen yeminleri biliyoruz fakat buna rağmen duyduğumuz bu yeminlerin yüzde seksen ya da seksenbeşinden fazlasının gerçekleşmesini umamıyoruz. Halen kilisede Tanrı'ya yalan söyleyen Hananya ruhu bulunmaktadır.

İsa gerçeğe tanıklık etmeye geldi. O'nun halkı da gerçeğin halkı olmaya çağrılmıştır. Hıristiyanlar olarak, yalan söylemeye meğilli olan düşmüş doğamızı bir kenara koymalıyız. Yalanı bırakmalıyız. Eğer güvenilirliği arzuluyorsak, dürüstlüğü arzulamalıyız.

Gerçek kutsaldır çünkü Tanrı, gerçek Tanrısıdır. Yalanla ve yanlış olanla hiçbir ilişkisi yoktur. Sözüne kesinlikle güvenilebilir. Gerçeğe böyle bir adanmışlıkla bağlanmalıyız. Gerçeği söylemeli, yapmalı ve yaşamalıyız. Böylelikle gerçek Tanrısını hoşnut ederiz.

14. ÖĞRETİ VE YAŞAM

Öğreti* değil, *yaşam* işte esas önemli olan budur. Hıristiyan çevrelerinde çoğu zaman dile getirilen bir görüştür bu. Düşünüş çok basittir: Tanrı, neye inandığımızdan çok nasıl yaşadığımızla ilgilenir. İnanç bildirigeleri ve doktrinler önemsizdir. Önemli olan dışsal tutum ve davranışlarımızdır. Önemli olan *doğru inanç* değil, *doğru davranıştır*. Tanrı'yı, doğru düşünüşten ziyade doğru davranışla daha tam bir şekilde hoşnut edebiliriz.

Bu, vahim sonuçları olan yanlış bir sorundur. Doğru düşünüş ve doğru yaşayış bir arada olmalıdır. Birbirlerinden farklı olduklarını söyleyebiliriz ancak bunları birbirlerinden ayırmak ölümcül olacaktır. Doğru teorilerimiz olabilir fakat yanlış uygulama yapabiliriz. Yahut, doğru teorimiz olmadığı halde doğru uygulama da yapabiliriz ancak bu yalnızca mutlu bir uyumsuzluk içersinden doğan bir rastlantı sonucu olacaktır.

Doktrinin bir kenara atılması genellikle her seferinde aynı aşamalarla gerçekleşir. Başlangıçta, etrafımızda teolojik açıdan bütün doğru cevapları bilen fakat hayatları büyük bir skandal olan kişilerin varlığı gözümüze çarpar. Şeytan, teoloji sınavından çok yüksek bir not alabilir. İsa'yı Tanrı'nın Oğlu olduğunu öğrencilerinden önce cinler kabul etmişti ancak cinler böylesine açıkça gördükleri bir gerçekten nefret ediyorlardı. Tanrı hakkındaki gerçeği bilen fakat buna rağmen Tanrı'yı kesinlikle hoşnut edemeyecek bir yaşam süren bir çok insan bulunmaktadır.

LİDERLERİN İHANETİ

Hıristiyan topluluğunda teoloji ve özellikle akademik teoloji konusunda derin bir kuşku bulunmaktadır ve bunun çok iyi bir sebebi vardır. Kilise, bir ilim adamının "Düşünen kişinin ihaneti" şeklinde tanımladığı bir deneyim yaşamıştır. Kutsal Kitap Hıristiyanlığına karşı olan şüpheciliğin çoğu, kilisenin kendi içinden gelmektedir. Tanrı'nın ölümünü ilan eden kilisenin kendi teologlarıydı. Kutsal Yazıların güvenilirliğine saldıran da yine ilahiyat okullarının kendisidir.

İlahiyat okulundaki ilk senemde yaptığım kaba çıkışı hatırlıyorum. Profesörlerimden birinin yalnızca Mesih'in Tanrılığını inkar etmekle kalmayıp, buna düşmansı bir ses tonuyla saldırmasını duyduğumda şok olmuştum. Eğer bu profesör artık Kutsal Kitap inancını kabul edemeyecek kadar derin bir iman krizi içinde olduğunu söyleseydi daha az şaşırabilirdim. Hatta bu itirafı kırık bir yürek ve göz yaşları içinde yapmış olsaydı onu anlayabilirdim de. Ancak içinde bulunduğu reddediş, İsa'nın Kutsal Kitap'taki kimliğine karşı yönelmiş terörist

bir tavırla kaplıydı.

Bu konu hakkında ona sorular sorduğumda neredeyse bana kükreyerek şöyle dedi, "Genç adam, sen buraya çok fazla ön yargıyla gelmişsin." Sahip olduğum için azarlandığım önyargılı inancım Mesih'in Tanrı olduğu inancıydı.

Şaşkınlıktan dona kalmıştım. Büyük bir saflıkla, Hıristiyan hizmeti için bir Hıristiyan ilahiyat okuluna giden herkesin Mesih'in Tanrılığından emin olduğunu varsaymıştım. Bir insanın oraya başka hangi sebeple gidebileceğini anlayamıyordum. Kilisemizin inanç açıklamalarının açıkça Mesih'in Tanrılığını onayladığına dikkat çektiğimde adam bana (özel olarak) şöyle cevap verdi, "O ortodoks inanç açıklamaları hiçbir *** demek değildir." (o lafı söylemeye çekinmemişti.)

Sayısız öğrencinin, kiliseyle ilişkili okullarda bu gibi sayısız deneyimi olmuştur. Bu tür bir şüpheciliğin yarattığı acı ve şok karşısında verilen doğal bir tepki ise, düşünmenin olmadığı bir dünyaya çekilmektir. Bizleri taciz eden ayartma şu şekilde düşündürmektedir: *Akademik teolojinin ortaya çıkarttığı şey buysa, kimin bunun içine girer ki? Ben, inancımı basit tutacağım ve teolojiyle her türlü ilişkiden kaçınacağım.*

Sadece teolog olduğu için bir kişinin Hıristiyan olduğunu düşünmemeliyiz. Bir kişi atanmış bir din görevlisi diye onun Hıristiyan olduğunu varsayamayız. Ne üzücüdür ki, bu tür hizmete yanlış sebeplerden ötürü giren bir çok kişi bulunmaktadır. Bazıları teolojik şüpheciliği kendilerine meslek edinirler. Hıristiyanlığın yanlış olduğunu kanıtlamak, onu geçersiz kılmak ya da değiştirmek tutkusuyla yanıp tutuşan ve bu nedenle Hıristiyanlığı inceleyen birçok insan bulunmaktadır. Doğal insanın yaşam boyu Tanrı'ya karşı savaştığı kadar yeterince düşmanlığı vardır. Kilisenin içinde bir düşman bulunmaktadır.

Atanmalarından sonra iman ettiklerini söyleyen birçok kilise görevlisinin tanıklığı duymuş olmamızdan, bir çok din görevlisinin inançsızlık içinde görevlerine atandığını görmekteyiz. Amerikalı sömürgeci bir pastör olan Gilbert Tennent bir zamanlar "İmansız Din Adamlarının Tehlikesi" adlı bir makale yazmıştı. Tennent sadece ağlayan bir kurt değildi. Dışarıda, koyun giysilerine bürünmüş kurtlar dolaşmaktadır. Tanrı'yı seven erkekler ve kadınlar kılığında dolaşırken, içlerinde Tanrı'yla savaşıyorlardır. Bu, hiç de yeni bir şey değildir. Hatırlayacaksınız ki, İsa'nın dünyadaki yaşamı sırasında kendisine en düşman olan grup din bilginleri ve Ferisilerdi.

İnsanlar bir çok farklı sebeplerden ötürü göreve atanmak isterler. Bunlardan biri inançsızlıklarını haklı çıkarmak içindir. Bir diğer amaç ise demin de gördüğümüz

gibi, Mesih'e karşı içten savaşıdır. Ve ayrıca, kiliseyi sosyal konularla yakından ilgilenen harika bir kurul olarak gören gerçek hümanistler de bulunmaktadır. İçinde bulunduğu toplumu etkilemek için bir kimse buradan daha iyi bir ortam nerede bulabilir ki?

Bir iş adamı yeni bir yere taşındığında, yeni ilişkiler kurmak için çok sıkı çalışmalıdır. O toplum içinde etkili olabileceği bir seviyeye yükselmek istiyorsa, bunun zaman ve çaba gerektirdiği gerçeğiyle yüzleşmelidir. Bir din görevlisi herhangi bir mahalleye ya da bölgeye geldiğinde hemen bir liderlik konumunu alır. Yerel kilisenin etkisi azalıyor olabilir ancak bu yine de doğrudur. Bu görevlinin, etkisini gösterebileceği hazır bir ortam bulunmaktadır. Bir kürsüsü vardır. Bir topluluğu vardır. Bir kilise programı bulunmaktadır. Maddi getirisi o kadar da iyi olmayabilir fakat bir etki yaratmak için sahip olduğu fırsatlar çok büyüktür. İnsanları kendi düşüncülerinin doğru olduğunu ikna etmeyi arzulayanlar için vaaz kürsüsü sokak hatipliğinden daha etkilidir.

Bunların arasında daha bir çok neden bulunmaktadır ve bazılarını belirtmek gerçekten acı veridir. Bunlardan hiç de şerefli olmayan bir sebep ise altmışlı yıllarda kendini hissettirmiştir. İlahiyat okuluna kabul edilmek, orduya katılıp, savaşa gitme zorunluluğunu ortadan kaldırıyordu. Bazı öğrenciler bunu açıkça itiraf etmişlerdir. Üç yıllık bir ilahiyat okulu gezisi, Vietnam'da dört yıllık geziden ya da Kanada'ya sürülmekten daha iyi bir fikir gibi gözüküyordu.

Ancak bu konuda bir genelleme yapmaya cürret edemeyiz. Şu andaki din görevlilerinin büyük bir çoğunluğu Tanrı'ya gerçekten hizmet etmek arzusuyla buldukları yerdedirler. Koyun giysisinde olan koyunlar da vardır. Aslında onlar koyundan da öte; çobandırlar. Bu pastörler Tanrı'yı ve halklarını severler. Tüm başarısızlıklarına rağmen Tanrı'yı hoşnut etmeye çalışırlar ve diğer insanları da bu yolda ilerletmeyi arzularlar.

DOKTRİNİN GEREKLİLİĞİ

Kilisenin adanmış pastörlere ihtiyacı vardır. Aynı zamanda adanmış teoloji öğretmenlerine de gereksinimi bulunmaktadır. Kilise her zaman Kutsal Kitaba uygun teologların yapıtlarından büyük ölçüde faydalanmıştır. Ben, tekrar ve tekrar Augustine'in derin fikirlerine, Thomas Aquinas'ın bilgeliğine, Calvin'in zekasına ve Luther'in tutkusuna geri dönüp, bakmaktayım. Bu adamlar benim aklımı ve canımı beslerler.

Hepimizin iyi öğretmenlere ihtiyacı vardır. Ben onlarsız yapamayacağımı biliyorum. Peki böyle insanları nasıl bulacağız? İyi bir teoloji öğretmenin özellikleri nelerdir?

İyi öğretmenler bulmak, iyi bir doktor bulmaya benzer. Ne yaptığını bilen, ve kendilerine bedenlerimizi güvenle teslim edebileceğimiz bir doktor olmasını isteriz. Eğer doktor sıcak kanlı ve nazik ise fakat tıptan birşey anlamıyorsa, başımız büyük dertte demektir. Damarlarıma yanlış ilacı enjekte ederken elimi tutması beni pek fazla rahatlatmaz.

Diğer taraftan, hastalarını az ya da hiç umursamayan ancak çok deneyimli ve profesyonel hekimler bulunmaktadır. Hastalıkları nasıl iyileştireceklerini bilirler ancak insanlara nasıl davranılması gerektiğini bilmezler.

Eğer mümkünse, tıp bilgisi çok derin olan ve aynı zamanda kişi olarak bana değer veren bir doktor isterim. Tıbbı olarak bu, her iki dünyasında en iyisidir.

Teolojide de, yüksek derecede bilgi ve beceri sergileyen ve aynı zamanda Tanrı'ya derin bir sevgi besleyen öğretmenlere ihtiyacımız vardır. Tanrı'yı sevmek Tanrı hakkındaki gerçekleri doğru olarak anlamamızı engelleyen bir dezavantaj değildir. Tam tersine Tanrı'ya karşı açık bir yürek teoloğun Tanrı bilgisini daha da derinleştirecektir.

Free University of Amsterdam'daki profesör G. C. Berkouwer bir keresinde sınıfta şöyle demişti, "Beyler, tüm büyük teologlar yapıtlarına övgü duası ile başla, övgü duası ile bitirirler!" Övgü büyük ustaların yapıtlarından bir övgü ruhu yükselir. Yapıtları analiz ve irdelemenin ötesine, övgüye geçer. Elçi Pavlus'un, kilisenin baş teoloğunun yazılarını okuyun. Seçilmişliğin en derin noktasında şu sözleri söylemek için düşünce akışını keser, "Tanrı'nın zenginliği, bilgeliği ve bilgisi ne derindir!" (Romalılar 11:33).

Aynı övgü ruhunu kilise tarihinin devlerinde de görmekteyiz. En iyilerini belirtmek gerekirse, Augustine, Athanasius, Anselm, Aquinas, Luther, Calvin ve Edwards'ın eserlerinde bunu görmezden gelemeyiz. Bunların hiçbiri mükemmel değildir. Aralarında fikir ayrılıkları görebiliriz. Ancak imanın en gerekli doktrinlerine gelindiğinde aralarında muhteşem bir birlik görmekteyiz. C. S. Lewis'in bir zamanlar söylediklerine kulak verin:

Hıristiyanlıktan halen nefret ettiğim günlerde,

Bir de yirminci yüzyıl eleştirici teolog Rudolf Bultmann'ın eserlerini okuyun. Bultmann ender bir teknik bilgi sergilemektedir. Eleştiri becerileri dikkate değer. Buna rağmen yazılarında bir övgü kelimesi bulmak için eserlerini Diogenes'in ışığı altında incelemeniz gerekir. Tüm bunlar bizlere bazı şeyleri göstermelidir. Tanrı'yı övemeyen bir adamın geniş bilgisiyle Tanrı'yı nasıl hoşnut edebileceğini düşünsek iyi ederiz.

Ancak halen karşımızda geniş bir toplumsal teoloji korkusu bulunmaktadır. Bazı zamanlar Hıristiyan kitapeverlerini eleştirmişimdir. Satılan kitapların çoğu teolojik açıdan zayıf kitaplardır. Bunlar çoğu zaman yalnızca sade değil (ki bu bir erdemdir) fakat aşırı basitliği (ki, zararlı bir özelliktir) öne çıkarılırlar. Çok övgü vardır, ama hiç teoloji yoktur. Hıristiyan kitapevlerinde bulunan bazı yazılar doğru teolojiden ciddi derecede yoksundur. Basitçe, kötü öğretilerdir. İyi niyetle hazırlanmış, kötü öğretilerdir. Ama yine de kötüdür.

Hıristiyan kitapevlerini ve Hıristiyan yayıncıları eleştirmek, beni besleyen elleri ısırarak gibidir. Ama eğer o eller, Mesih'in koyunlarına zararlı yiyecekler veriyorsa, biri onları ısırması.

Büyük ustaların yazıtlarını desteklemeleri için kitapçılar ve yayıncılara yalvardım. Fakat çoğu zaman aldığım cevap büyük ustaların kitaplarının genel halk tarafından pek alınmadığıydı. Halen yalvarıyorum. Eminim ki eğer bu endüstri klasikleri ortaya koyup, onları desteklese, bu kitaplar satılır.

Bir keresinde John Murray'in *Principles of Conduct* adlı kitabını ilahiyat derlerinden biri için ısmarladım. Yayıncı bana kitabın hiçbir kopyasının kalmadığını söyledi. Yayıncıya yeni bir baskı yapması için yalvardım, ve hatta gereken parayı toplayıp kendisine vermeyi de teklif ettim. Bu kitap tarihe karışmasına izin veremeyeceğim kadar çok önemli bir kitaptı. Yayıncı en sonunda kabul etti ve yeni bir baskı çıkarttı.

Eğer Luther, Augustine, Edwards ve diğerlerinin kitaplarını satmaya başlayacaklarsa tüm kitapevlerinin benim kitaplarımı bodruma kapatmalarından ya da yakmalarından büyük sevinç duyardım. Onlardan öğrenmediğim ne biliyorum ki? Onlar ile benim aramdaki tek fark, onların yapıtları çok daha iyice düşünülmüş ve yazılmış olmasıdır. Eminim ki James Boice, J. I. Packer, Charles Colson ve bir dizi diğer günümüz yazarları da aynı şeyi söylerlerdi. Bizler en iyi halimizle, devlerin omuzlarında duran cüceleriz.

Oğru öğretilere ihtiyacımız var. Kutsallık Ruhu aynı zamanda gerçeğin Ruhudur da. Gerçek ve doğruluk bir arada bulunur. Doğru yaşayış, doğru düşünüşten kaynaklanır. Yaşamlarımız içten değişmeden, dıştan değişebilir. Bunun tek getirisi de bir Ferisi olmaya hak kazanmaktır. Ancak Ruh, sorunun köküne iner.

İyi meyve verenler, iyi ağaçlardır. Değişmiş bir yaşam ortaya çıkaran, değişmiş bir düşünüşdür. Tanrı hakkında ne düşündüğümüz, Tanrı'ya nasıl yanıt verdiğimiz etkileyen en önemli faktördür. Tövbe, davranıştaki değişikliğin ortaya çıkmadan önce, düşünüşte meydana gelen değişimdir.

Doktrin ve yaşam ayrımını reddetmeliyiz. Bu yanlış bir ayırmadır. Kutsal bir yaşam sürmeksizin, doğru öğretiye sahip olabiliriz. Ancak doğru öğretiye sahip olmadan kutsallıkta ilerlemek oldukça zordur. Ancak doğru öğreti doğru yaşayışı ortaya çıkarmak için yeterli değildir. Doğru öğreti, otomatik olarak kutsallığı getirmez. Doğru öğreti, kutsallaşma için *gerekli* bir maddedir. Hayati bir önşarttır. Oksijen ve ateş gibidir. Sadece oksijenin varlığı, ateşin olacağını garantilemez ancak onsuz da ateş yanmaz.

BİLİNÇ, İNANÇ, VİCDAN

Neden? Neden doğru öğreti kutsallık için gereklidir? Hıristiyan yaşamında gerçek kutsallığın ortaya çıkması için üç şeyin değişmesi gereklidir. Bilincimizde, inanç ve prensiplerimizde ve vicdanımızda değişiklik olmalıdır. Bilinç, inanç, ve vicdan bu üçlü kutsallaşmamız için hayatidir.

Bilinç, bilgiyi içerir. Tanrı'nın buyurduğunu ve O'nu hoşnut eden şeyi isteyerek yapabilmemizden önce, Tanrı'nın ne istediğini anlamalıyız. Yasa ile günahın bilincine varılır. Ayrıca Yasa ile doğruluğa ilişkin bilgi elde edilir.

Bir insan bilinçli olmayarak, "şans eseri" yasaya itaat edebilir. Fakat böyle bir davranışın ahlaki açıdan hiçbir erdemli tarafı yoktur. Varsayalım ki bir adam arabasını saatte 80km hızla kullanmaktan hoşlanıyor. Arabasını hız limitinin 90km ve 25 km olduğu yerlerde aynı hızda, 80km hızla kullanıyor. Limitin 90km olduğu yolda, 80km ile gittiğinde, hız limitini aşmamış oluyor. Böylece yasaya uyuyor. Ama 25km hız limitinin olduğu bölgede 80km ile gittiğinde, etrafındakiler için büyük tehlike oluşturmaktadır.

Varsayalım, hayali sürücümüz her seferinde hız limiti levhalarını görmezden gelsin. Hız limiti levhasını uzaktan yakından andıran tüm işaretlere kayıtsız bu adam. Bilerek ve isteyerek kendini hız limitlerine karşı bilinçsiz bir şekilde tutuyor. Bazı zamanla yasaya itaat ediyor ancak sadece şans tesadüfen. Eğer bu adam bir sürücü olarak erdemli olmak ve her zaman hız limiti dahilinde araba kullanmak istiyorsa, ilk önce bazı şeyleri farketmeli, yasanın *bilincinde* olmalıdır.

Ancak bilinçli olmak yeterli değildir. Hız limitinin bilincinde oldukları halde onları ihlal eden bir çok insan gördük hepimiz. Yasayı ihlal edenleri görmek için kendimizden daha uzağa bakmamız gerekmez. Davranışımızın değişmesi için, bilinçli olmanın ötesine geçip, inanca, prensiplere ilerlemeliyiz.

İnanç, derinlik ve yoğunluk meselesidir. Belirli bir davranışın doğru olduğunun bilincinde olmak bir şey, bunun doğruluğuna inanmak başka bir şeydir. Bilgimizden ödün vermek, inançlarımızdan ödün vermektен daha kolaydır. İnanç, ya da prensip, oturmuş, yerleşmiş bilgidir. Bizlere sıkıca bağlanmıştır. Beyinlerimizin

ötesine geçer ve vicdanımıza nüfuz eder.

Vicdanımız, davranışlarımızın bir nevi yöneticisidir. Bizleri ya suçlayan ya da rahatlatan içsel sestir. Onaylama ya da onaylamama yoluyla davranışlarımızı izler. Sorun şudur ki, vicdanımız bizlere her zaman doğruyu söylemez. Vicdanımızı, sürekli kendimizi onaylatma yolunda eğitmekte çok ustayızdır.

Suçlu bir vicdanla yaşamak zordur. Suçluluk duyguları bizleri felç eder. Gerçek mide bulantılarına sebep olabilir. Psikosomatik hastalıkları uyandırabilir. Suçlu bir vicdan tarafından saldırıya uğradığımızda ya davranışımızı değiştirebiliriz ya da vicdanımızı. Vicdanımızı etkisiz bırakabiliriz. Bize yönelttiği suçlamaları bahane yoluyla söndürüp, yok edebiliriz.

Günahları tekrar ve tekrar işleyerek, vicdanımızın iç sesini de kısıp, kapatabiliriz. Pavlus'un Romalılar birinci bölümde tarif ettiği gibi düşüşümüze devam ederek artık yalnızca kendimiz günah içinde devam etmekle kalmayız ama başkalarını da bize katılmaları için teşvik ederiz.

Böyle davrananların ölümü hak ettiğine dair Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnız yapmakla kalmıyor, yapanları da onaylıyorlar. Romalılar 1:32

Geçenlerde, Phil Donahue'nun pornografik filmlerde oynamış aktör ve aktrisleriyle yapılan söyleşinin bir bölümünün gösterildiği şovunu izledim. Oyuncular (a) suçluluk duymadıkları ve (b) radikal cinsel vahşet ve çocukların bu tür şeylere dahil edilmesine karşı oldukları için yüksek standartları oldukları konusunda ısrar ettiler. Cinsel vahşet ve çocuk pornografisi konusundaki vicdanları diğer alanlardaki vicdansızlıklarını "affettirmişti".

Porno aktörleri, kendilerinin yaptıklarından daha iğrenç şeylerden kaçındıklarını söyleyerek kendi davranışlarını haklı çıkarmak istediler. Söyledikleri kendilerini ne denli derin bir şekilde kandırdıklarını ortaya koyan ifadelerdi. Öyle ki, bu ifadelere kötü iyi denebilir. Kötü ve daha kötü bazında düşünüyorlardı. Kendi kötülükleri iyiydi, çünkü daha kötü değildi. Kendi vicdanları onları rahat bıraksın diye, kötülük göreliliğe getirilmişti.

Bu oyun yalnızca pornografik alanda değil, bir çok farklı aşamada da oynanmaktadır. Kendiminkinden daha kötü bir kötülüğe işaret edebildiğim sürece, kendimi çarpık bir erdem-ayıp görüşüyle aldatabilirim.

Vicdanın tanrısal bir şekilde işleyebilmesi için tanrısal inançların etkisi altında olmalıdır. Tanrısal vicdana sahip olabilmemiz için, neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda vicdanlarımız keskinleştirilmelidir. Bu da aklı içerir. Öğreti, doktrin sorunudur.

Öğreti, Tanrı'nın Sözü'nden gelir. Söz, vicdanlarımıza hitab eder. Bizim anlayışımız için verilmiştir. Söz, akli meşgul eder, dirseği değil. Söz, Ruh'un kitabıdır. Ruh, Kutsal Yazıları esinler. Gerçeğin Açıklayıcısı O'dur.

Ancak Ruh'un işi Kutsal Yazıları esinlemekle bitmez. Ruh, Söz'e ışık tutar ve Söz'ü hayatlarımıza uygular:

Oysa Tanrı bunları bize Ruh aracılığıyla açıkladı. Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içinde olan kendi ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhundan başkası bilemez. 1. Korintliler 2:10-11

Fuller İlahiyat Okulunun başkanı Dr. David Hubbard'ın bu metnin üzerine yaptığı bier konuşmayı dinledim. Dr. Hubbard Ruh'un, Tanrı'nın derin düşüncelerini *araştırmasının* ne anlama geldiğini açıkladı. İnsanlar, sahip olmadıkları ya da bilmedikleri şeyleri araştırırlar. Kutsal Ruh, umutsuzca Tanrı'nın gerçeğini keşfetmek için aranıp duran Tanrısal özyapının hiçbir şeyden habersiz bir üyesi değildir. Kutsal Ruh Tanrıdır. Babanın bildiği herşeyi Ruh da bilir onu araştırması gerekmez.

Bundan ziyade metin bizlere, Ruh'un bizler için yaptığı aydınlatma işinden bahsetmektedir. Bu sanki Ruh'un hazırda önümüzde olan şeyi görmemize yardım etmek için Tanrı Sözü'ne ışık tutması gibidir. Anlayış arayışımızda bizlere yardım etmektedir Ruh.

Ruh bizleri doğrulya yönlendirmek ve günahlarımızı göstermek için gönderilmiştir. Bilginin yoğunluğu olan inancı (ya da bir başka anlamda, suçluluğun bilincini) bizlere verir. İsa, Kutsal bu amaç için vaadetmiştir:

Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim. O gelince dünyanın günah, doğruluk ve gelecek yargı konusundaki suçluluğunu dünyaya gösterecektir. Yuhanna 16:7-8

Değişmiş bilinçten, değişmiş inanca ve sonra da değişmiş vicdana olan ilerleyiş Kutsal Ruh tarafından yönetilir. Ruh, Söz *ile beraber* çalışır. Söz karşı yahut onsuz çalışmaz. Söz ve Ruh bir arada bulunurlar. Doktrin ve yaşam bir aradadır. İrade ve akıl bir aradadır. Bunları birbirinden ayırmak, içimizde gerçekleşen kutsallaştırma işini engellemek ve Kutsal Ruh'u kederlendirmek olur. Bunları birbirinden ayırmak Tanrı'yı hoşnut eden sağlam ve adanmış bir yaşamdan kaçmak olur.

15. ASLA PES ETME

Sir Winston Churchill çocukluk yıllarında eğitim gördüğü Eton'a geri döndü. Öğrenciler, Eton'un en ünlü mezununun konuşmasını duymak için toplanmışlardı. Churchill bir kelime dahisi, İngilizce dilinin rakipsiz ustası, hazır cevaplıların kralıydı. Tabii ki, hep Parlamento binasının içinde silahsız kimselerle münazara anlamında tartışmalara girerdi. Aptal insanlar yemek davetlerinde ona laf atıp, onu tahrik etmişlerdir ancak yaptıklarından hayatlarının sonlarına kadar pişman kalmışlardır. Ünlü oyun yazarı George Bernard Shaw bile oyunlarından birinin açılış gecesinde Churchill'e iğneli bir davetiye göndermiş ve şöyle demişti: "Sevgili Başbakanım, size yeni oyunumun açılış gecesini için iki tane bilet gönderiyorum. Biri sizin, diğeri de bir arkadaşınız içineğer varsa."

Churchill hiç vakit kaybetmeden bir cevap gönderdi: "Sevgili Bay Shaw. Davetiniz ve bonkör hediyeniz için teşekkür ederim. Ancak ne yazık ki, programım oyunun açılış gecesinde orada bulunmamı engelliyor. Fakat ikinci gece mutlaka katılacağım tabii eğer ikinci bir gece olursa."

Churchill Eton'a geri dönene kadar, konuşmacı olarak ünü her İngiliz öğrenci tarafından duyulmuştu. Bu büyük adamın hitabını dinleyecekleri an çok yaklaşmıştı. Churchill kürsüye yaklaşırken topluluk susturuldu. Kürsüyü sıkıca tutup, çenesini bir buldog sertliğiyle açarak şöyle dedi: "Asla, asla, asla pes etmeyin!" Ve sonra yerine oturdu.

Tek bir cümleyle tüm dinleyenlerini şok etmişti. Kaç genç adamın gizli düşüncelerindeki bir kriz sırasında, savaşmak ya da kaçmak arasında kaldığı o korkulu anda bu sözleri hatırlamış olabileceğini insan merak etmeden geçemiyor.

Asla pes etme. Kutsal Yasa'da tekrar ve tekrar verilen mesajdır bu. Kurtuluşumuzun yazarı ve tamamlayıcısı olan İsa'yı bir düşünün. İsa, başladığı şeyi bitirir. Şeytan'ı sadece bir süre boyunca yenmedi. Verdiği savaşta düşmanını sonsuza kadar kitledi.

İsa'nın ağzından çıkmış olan en önemli sözlerden biri çarmıh üzerinde söylenmiştir. Ölüm ıstırapının en şiddetli acılarını çektiği sırada İsa şöyle dedi, "Tamamlandı." İşte o an İsa yaşamı bıraktı. Görevi tamamlandığında. Önce değil. O ana dek değil. Görev tamamlanmalıydı.

İsa şöyle dedi, "Sabanı tutup da geriye bakan, Tanrı'nın Egemenliğine layık değildir" (Luka 9:62). İsa'nın gözleri ileriye kilitlenmişti. Yüzünü Kudüs'e dönmüştü. Lut'un karısı geri dönüp bakmış, ve tuz olmuştu. İsa ileriye baktı, ve

dünyanın kurtuluşunu sağladı.

Pavlus bunu şöyle dile getirdi: "Kardeşler, ben kendimi henüz bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum" (Filipililer 3:13-14).

Bizler, göksel çağrımıza doğru *koşmaya* çağrıldık. Koşmak, güç sarfetmektir. Elçi Pavlus bizleri *efor* sarfetmeye çağırıyor. Doğruluğun ardınca gitmek, bir atlı işi değildir. Kutsallaşma için basit bir yol yoktur. Kararlılık önemlidir. Çaba önemlidir.

HEM PASİF HEM AKTİF

Kutsallaşma öğretisindeki en büyük bozulmalardan birisi sessizlik inancında görülebilir. Geleneksel olarak, sessizlik, tanrısal aktiviteyi ve insansal pasifliği vurgulayan bir nevi ruhsal pasifliktir. Sessizliğin popüler sloganı şudur, "Bırak Tanrı yapsın." Bu slogan eğer bizlere ruhsal gelişmemizin sadece kendi çabalarımızla gerçekleşmeyeceğini hatırlamak için düşünülmüş ise faydalıdır. Kişisel reformasyon eğer Tanrı'nın lütfuna dayanmıyor ise, boşa zaman harcamaktır. Bu bağlılık ya da dayanma "Bırak Tanrı yapsın" yerine daha iyi olarak şu şekilde ifade edilebilir, "Bekle ve Tanrı'ya güven."

Kutsallaşmak çabayı içerir. Elçi, Hıristiyan kişiyi gayretli bir yaşama teşvik etmektedir:

Saygı ve korkuyla kurtuluşunuzu sonuca götürmek için daha çok gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut eden şeyi hem istemeniz, hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. Filipililer 2:12-13

Kutsallaşma işbirliğiyle olacak bir şeydir. Bu işin içinde iki ortak bulunur. Ben çabalamalıyım, ve Tanrı da üzerine düşeni yapacak. "Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder" şeklindeki abartılı Kutsal Kitap görüşünün eğer doğru her hangi bir tarafı varsa, o da bu noktada belirir. Bizler oturup, her şeyi Tanrı'nın yapmasını seğretmeye çağrılmadık. Bizler çalışmaya, sıkı çalışmaya çağrıldık. Bir şey üzerinde saygı ve korkuyla çalışmak, adanmış ve vicdanlı bir çabayla işlemektir. Özenle ve sonuç için doğru bir endişeyle çalışmaktır.

Çocukken bahçemizde nasıl çalıştığımı hatırlıyorum. Ailemizin bahçesinde olduğu kadar komşularımızın bahçesinde de çalışırdım. Bu işlere çok farklı bir tavırla yaklaştığımı çok iyi hatırlıyorum. Evde çalıştığымda tek umrumda olan işi hemen bitirip, oyun oynamaktı. Ağaçların etrafını ya da kaldırım kenarlarındaki çimleri ya hiç biçmezdim ya da baştan sağma biçerdim.

Komşuların bahçelerinde çalışmak farklıydı. Burada para alıyordum. Yaptığım iş değerlendiriliyordu. Daha çok çabaladım. Detaylara daha önem verdim. Sarfettiğim eforda korku ve saygı vardı.

Büyüdüğümde halen bahçe işi yapmak zorundaydım. Detaylara gösterdiğim özen daha da derinleşti. Artık *sahiplenmeyi* tatmıştım. Üzerinde çalıştığım *benim* bahçemdi. Ağaçların etrafını biçmem için kimse bana para vermiyordu. Kimse beni değerlendirmek için omzumun üstünden bana bakmıyordu. Ama orası *benim* bahçemdi. İyi gözükmelerini istedim. Sonuçlar benim için önemliydi. (Ama yine de oyun oynamak için sabırsızlanıyordum!)

Çok geçmeden, oğlumun bana yardım etmesini istediğimde biraz sinirlenmişim. Ağaçların etrafını biçmeyi pek de umursamadığını farkettim. Çim biçme makinasını çok hızlı kullanıyordu. Çabucak kesip bitiriyordu. Pek fazla korkusu, pek fazla saygısı yoktu. Programında bir basketbol maçı vardı. Kendi kendime düşündüm, *Bahçemizden hiç mi gurur duymuyor?* Sonra, babaların günahlarının üçüncü nesile kadar geçtiğini farkettim. Bu babasının bir benzeri değil, babasının ta kendisiydi. Kendi bahçesi olduğunda ağaçların etrafını biçip biçmeyeceğini merak ediyorum. Zannediyorum yapacak çünkü o da herkes gibi sonucun önemli olduğunu görünce gereken çabayı gösterecek.

Eğer Tanrı'yı hoşnut etmek için yaşıyorsak, göstereceğimiz çabanın ne denli önemli olduğunu kendimize daima hatırlatmalıyız. Kurtuluşumuz, yeniden doğduğumuzda sona ermiyor. Evet, yenileme işini Ruh kendi başına gerçekleştirir. Yenileme tek kişi tarafından yapılır, iki değil. Ben burada, Ruh canımı yenileme işini yaparken sessizim, pasifim. Ama iş bundan sonra başlıyor. Kurtuluşumu sonuca götürmeliyim. Hedefe doğru koşmalıyım. Ruh daima bize yardım etse de, bizler kurtuluşumuzu *sonuca götürmeliyiz*.

EGEMENLİĞİN ZORLU KİŞİLERİ

İsa bir keresinde Kutsal Kitabı okuyanları yüzyıllar boyu şaşkına çeviren bir söz söylemiştir:

Vaftizci Yahya'nın ortaya çıktığı günden bu yana Göklerin Egemenliği zorlanıyor, zorlu kişiler onu ele geçirmeye çalışıyor. Matta 11:12

İsa ne demek istedi? Göklerin Egemenliği nasıl zorlanır? İlk bakışta sanki insanlar cennetin kapılarını zorlayıp, bir çeşit güç oyunuyla onu ele geçirebileceklermiş anlamı çıkmaktadır buradan. Cennete layık olmayan kişilerin kuvvet kullanarak göklerin egemenliğini ordu gücüyle işgal edebilecekleri söyleniyormuş gibi geliyor. Fakat bu yorum, Kutsal Kitabın Tanrı'nın krallığı

hakkında öğrettiği her şeye büyük zarar vermektedir. Tanrı, bunu hakketmeyen bir kişinin Kendi huzuruna çıkmasını engelleyemeyecek kadar güçsüz değildir. Hiçbir insan, sadece kendi gücüyle Baba'ya gelemes. Tanrı'nın kalesi hırsızlara ve soygunculara karşı korumasız değildir. Tanrısız kişi göksel Kudüs'ü işgal edebilir ancak Siyon'u teslim olmaya asla zorlayamaz.

Hayır, bence Jonathan Edwards bu ayetin yeni inanlıların büyük bir tutkuyla Tanrının Egemenliğini arzuladıklarından bahsettiği görüşünde olduğunu söylediğinde doğru olduğunu düşünüyorum. Ruh tarafından uyandırılanların göklerin egemenliğe doğru koşarken sahip oldukları tutkuyu tarif etmektedir. Vaftizci Yahya'nın yaklaşmakta olan egemenliği duyurmasıyla İsrail'de büyük bir uyanış başladı. İnsanlar Yahya'nın hazırlık niteliği taşıyan vaftizini almak için Şeria nehrine akın ediyordu.

İsa bu duyuruyu bir adım ileriye götürdü. Yahya, "Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır" (Matta 3:2) dediğinde, İsa aynı egemenliğin geldiğini ilan etmiştir (Luka 17:21). İsa'nın ortaya çıkmasıyla, egemenliğin kralı görünmüştür. Bu ise daha önce eşi benzeri görülmemiş ulusal bir tövbeyi başlatmıştır. Uyananlar, Mesih'i kucaklamaya *koştular*. Tövbekar günahkar, kralını kucaklamak için elinden gelen herşeyi yapar. Yeni uyanmış kişinin tutkusu ve heyecanı kuvvetlidir. Fiziksel anlamda kötü olarak zorlu değildir ancak yoğunluğu ve aniliği açısından zordur.

Bu yoğunluk, krallığı zorlamayı gerektirir. Kişinin gözlerini kararlı bir şekilde hedefe kilitlemesi demektir. Aslında, savaşlardan da buna bir örnek verilebilir. Etrafı duvarlarla çevrilmiş bir şehrin kapıları açıldığında zaferli kişiler kapıları itmekte tereddüt etmezler. Hiçbir asker o zafer anında tembelliğe ya da yorgunluğa teslim olmaz.

Krallığı zorlayanlar orada yaşayacak olanlardır. Pes etme lüksüne sahip değiliz. Kutsallaşma işinden emekli olamayız. Göklerin Egemenliğinde pansiyon diye birşey yoktur. Sona kadar dayanmaya çağıldık. Kendimizi Tanrı'ya adıyorsak, kendimizi hayat boyu hizmete adıyoruz demektir. "Full-time Hıristiyan Hizmeti" terimi sadece pastörler ya da misyonerler için değil, herkes için geçerlidir.

İbraniler Mektubu'nun yazarı, Hıristiyan yaşamını ölüme kadar gidebilecek bir savaş olarak tanımlar.

İşte bizi çevreleyen bu denli büyük bir tanıklar kalabalığı olduğuna göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atarak önümüze konan yarış sabırla koşalım. Gözümüzü, imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O, kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta

ölüme katlandı ve Tanrı'nın tahtının sağında oturdu. Günaha karşı verdiğiniz mücadeleden henüz kanınızı akıtana dek dayanmak zorunda kalmış değilsiniz. İbraniler 12:1-2, 4

Bizleri tutsak etmiş günahları yenmeye çalıştığımızda çok çabuk sinirleniriz ve kolayca yeniliriz. Tek bir damla bardağı taşırır. Kan akıncaya dek direnmeden hemen teslim oluruz.

Tekrarlanan başarısızlıklar özgüveni teşvik etmede pek az yararlıdırlar. İşte bu nedenle geçmişteki şeyleri unutmamız söylenir. Başarısızlıklarımızı unutmamız. Yenilgi içinde yuvarlanmamalıyız. Hedefe doğru koşmalıyız. Asla, asla, asla pes etmemeliyiz. Hedefimiz basit bir şey değildir. Uğruna savaşmaya değer. Saygı ve korkuya değer. Çünkü Mesih'in göksel çağrısıdır o. Aslında en yüce çağrıdır o. Bir golf turnuvasını kazanmak için gereken çabadan daha çok çaba gerektirir ve buna layıktır. Ağaçların etrafını kesmekten sonsuz derecede daha önemlidir. İsa'nın çağrısıdır o. Her damla kana, tere ve gözyaşına değer.

Yine, İbraniler'in yazarının sözleri çok çarpıcıdır:

Terbiye edilmek önceleri hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ama bu, böyle eğitilenler için daha sonra esenlik veren doğruluğu üretir. Bunun için sarkık ellerinizi kaldırın, bükük dizlerinizi doğrultun, ayaklarınız için düz yollar yapın ki, kötürüm olan yoldan sapmasın, tersine şifa bulsun. İbraniler 12:11-13

İbraniler'in yazarı yukarıdaki sözlerinde, daha önce belirttiği bir noktayı açıklamaktaydı.

Oğullara söylenir gibi size verilen şu öğüdü de unuttunuz: "Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü O, sevdiğini terbiye eder, oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır." İbraniler 12:5-6

İbraniler, bizlerin öksüz olmadığımızı ama oğullar olduğumuzu açıkça belirtmektedir. Babamız bizleri yalnızca sevdiği için cezalandırıyor. Bazı zamanlar üzerimizdeki eli ağırdır. Ama bu demek değil ki bize sert davranır. Fakat O'nun Tanrısal cezalandırma dokunuşunun ağırlığı kolayca bizleri kontrol altına alabilir. Disiplini çok acılı gözükür. İndirilmiş eller ve bükülmüş dizlerle ona cevap veririz. Tanrısal cezalandırmanın karşısında kim zayıf ve bükülmüş dizlerle durmaz ki?

Ancak Tanrı'nın cezalandırması bizleri yok etmek değil, iyileştirmek içindir. Cezalandırma bir süre için acı vericidir. Diz kapaklarımız pek de rahat etmez. Ancak Baba'nın cezalandırmasının amacı eğitmektir. Hepimizin arzuladığı

meyveyi, *huzur dolu doğruluk meyvesini* ortaya çıkarır.

Bu meyve, gösterilen çabaya değer. Mücadeleye değer. Tattığımız cezalandırma, acının öteki tarafındaki meyve ile karşılaştırılmayacak kadar küçüktür.

Ve yine İbraniler'in sözleri:

Sizler, dokunulabilen ve alev alev yanan dağa, karanlığa, koyu karanlık ve kasırgaya, gürleyen çağrı borusuna ve Tanrısal sözleri ileten sese yaklaşmış değilsiniz. O sesi işitenler, kendilerine bir sözcük daha söylenmesin diye yalvardılar. ("Eğer dağa bir hayvan bile dokunsa taşlanacaktır" buyruğuna dayanamadılar. Görüntü öyle korkunçtu ki Musa, "Çok korkuyor ve titriyorum" demişti.) İbraniler 12:18-21

Bizlerin yaşadıkları böyle değildir. Yanan dağlar. Kasırgalar. Koyu karanlık. Gürleyen borular. Bu, Sina Dağı'nda bulunan İsrailoğullarının yaşadıklarıydı. Korku dolu bir zamandı. Tüm bunların daha devam etmemesi için insanları yalvarışta bıraktı. Musa bile son derce korkmuştu. Yazar bu korku dolu anı, bir karşılaştırma yapma amacıyla belirtmektedir:

Oysa sizler Siyon dağına, yaşayan Tanrı'nın kenti olan göksel Kudüs'e, bir bayram şenliği içinde onbinlerce meleğe, adları göklerde yazılmış ilk doğanların topluluğuna yaklaştınız. Herkesin yargııcı olan Tanrı'ya, yetkinliğe erdirilmiş doğru kişilerin ruhlarına, yeni antlaşmanın aracısı olan İsa'ya ve Habil'in kanından daha üstün bir anlam ifade eden serpmelik kana yaklaştınız. İbraniler 12:22-24

Bizler yeni İsrailiz. Bizlerin Çıkış'ı, Mısır'dakinden çok daha yücedir. Musa bizim Aracımız'ın yanında cüce gibi kalır. Dağımız ise Sina değil, ebedi Siyon Dağıdır. Biz cennete girmekteyiz. Sayısız meleklerin arasına girmekteyiz. Tüm kutsalların birlikteliğini tadacağız. Bizlerin üzerine kurban edilmiş tüm kurbanların kanından daha değerli olan Mesih'in kanı serpildi.

İşte bu ebedi ev için dayanmaktayız bizler. Böylesine bir mücadeleyi kim bırakabilir ki? Büyük bir tutkuyla böylesine bir sonun ardınca giden kim diriltilmeyecek ki?

Bu konunun bir sonucu bulunmaktadır:

Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuza göre, minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde saygı ve korkuyla tapıyalım. Çünkü Tanrımız yakıp tüketen bir ateştir. İbraniler 12:28-29

İşte yakıp tüketen bu ateş için yaşamaktayız bizler. Hoşnut etmeye çalıştığımız O'dur. O'nun için bizler tekrar ve tekrar düştüğümüzde yeniden ayağa kalkarız. O'dur bizim kaderimiz.

R.C.Sproul

* ya da "beden"

[1] ya da "benlik"

[2] İngilizce'de bu ifadelerin hepsinde Türkçe karşılığı "beden" olan "flesh" kelimesi kullanılır.

[3] itiraf

[4] Mesih karşıtı ifadesi İngilizce Kutsal Kitap'ta "Antichrist" olarak çevrilmiştir.

* ya da *Doktrin*

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

R. C. Sproul yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)